

Kocsmai szimpózium
Halasi Imre a színházi
évadról
A német fordulat
A hivatal szégyene

(7. oldal)

(8. oldal)

(12. oldal)

(13. oldal)

II. évfolyam. 36. szám 1990 szeptember 7. Ára 9.60 Ft

KANIZSA

VÁROSI HETILAP

Megjelenik minden pénteken

Landlerből Batthyány Lajos Gimnázium

Középiskolásaink, így gimnazistáink számára is idén szeptember 2-án jelentette a tanévkezdés „végzetes” dátumát. A volt Landler Gimnáziumban zúttal azonban a vártnál nagyobb érdeklődés előzte meg az ünnepséget. Megváltozott ugyanis a 225 éves tanintézet elnevezése. Az alulról szerveződő kezdeményezés elérte célját: a gimnázium ezentúl egykori alapítója, gróf Batthyány Lajos nevét viseli. A névadó alkalmából Zsoldos Ferenc tanácselnök átadta az új iskolaszászlót, majd Szebenyi Mária, az intézmény igazgatója beszélt (képünkön) a tanév feladatairól. Az ünnepség a Szózatral fejeződött be, immáron a Batthyány Gimnáziumban.

Magyar Tamás

Svéd tőkével — fagyaltgyár

Nagykanizsán, az Italglyártó Kft. Vár út 5. sz. alatti telepén augusztus 30-án — mutatkozott be ügyfeleinek és a sajtónak a svéd tőkével megalakult fagyaltgyár, a Finomságok Kft.

A mintegy 30 millió forint beruházási költséggel létesített üzemben egyelőre 11féle fagyaltot készítenek, kítűnő minőségben. A napi maximális termelési kapacitás 1,5 tonna. A gyár nemcsak a helyszínen szolgálja ki a vásárlókat, hanem a hűtőtartályokkal felszerelt különleges gépjárművel az állami és magán kereskedelem-vendéglátás megrendelésére is szállít fagyaltot, ömlesztett, valamint műanyag tölcserbe fagyasztott kiszerelésben. (A kft. bemutatására egy következő számunkban visszatérünk.)

(tihanyi)

A Városi Könyvtár felhívása:

Új és szokatlan is a helyhatósági választások mostani formája. Emlatt a választópolgárok sokszor lehetnek tanácsatlanok. Szívesen összegyűjténénk a jelöltek hozzánk eljuttatott ismertetőit, anyagait és azt látogatóink számára hozzáférhetővé is tennénk. A jelölő szervezeteket, a jelölteket tehát arra kérjük, hogy adataikat és anyagaikat juttassák el hozzánk. A város polgárait pedig arra, vegyék igénybe ezt a lehetőséget és tájékozódjanak nálunk a jelöltekről és a választás egyéb kérdéseiről. (Cím: Ady E. u. 14, az Alsótemplom mellett. Tel.: 11-163.)

Új tanév — új iskola Zalakaroson

Az egyre nagyobb hírnévvel bíró gyógyfürdőhelyen az utóbbi években jelentősen nőtt az állandó lakosok száma, ezzel együtt a gyerekek száma is. A felnőttek többsége az idegenforgalom jóvoltából helyben talált munkát, a gyerekek viszont a környező falvak iskoláiba jártak, hisz Karoson mindössze egy három tantermes, tagiskola volt. A most elkészült négy tanterem, az aula és a 300 adagos konyha alapvetően változtat a korábbi helyzeten. Ráadásul az öt évvel ezelőtt elhatározott fejlesztésnek most még csak a felével készültek el. A következő hónapokban még négy újabb tantermet és egy tornatermet építenek fel, így lesz teljessé a karosi iskola.

Kihasználják majd az új intézmény tetőterét is. Ott négy, pedagógusoknak szánt szolgálati lakást alakítanak ki.

Szeptembertől tehát hét osztály — három a régi és négy az új tanteremben — kezd helyben a tanévet. A nyolcadikosok, részben kényszerből, részben hogy ne kelljen őket kiszakítani az utolsó évben a megszokott környezetből, a környék településeinek iskoláiban fejezik be tanulmányaikat. Jövőre viszont már valamennyi karosi általános iskolás korú gyermeket — közel másfélszázan vannak — helyben tanítják.

A változás ellenére sem marad azonban üresen a régi, három termes iskola. Már folynak a tárgyalások arról, hogy miként tudná régi tulajdonosa, a katolikus egyház hasznosítani az épületet.

Ha augusztus, akkor bevonulás. — A Gábor Áron Laktanya újoncai — alapos orvosi vizsgálat után — egy évről egyéves korukba bújnak.

M. L.

Emlékezés

Zdena és Károly itt élnek Nagykanizsán. Zdena prágai cseh, kedves szláv akcentussal beszél magyarul. Károly magyar: Prágában tanult 1966-tól, egy műszaki főiskolán. Ott ismerkedtek meg, később összeházasodtak. 1973-ban költöztek Magyarországra.

1968. augusztus 21., a szégyenletes évforduló kapcsán beszélgettünk velük.

Károly: 1956-ban én nyolcéves voltam — gyerek. Ehhez fogható, amit augusztus 21-e előtt, ott Prágában, én odáig nem éltem át. Hogy végre egyet akar a vezető és a népl Ez az embert naponta meghatározta az egyetlen, a kocsmában, a moziban. A legjellemzőbb a kocsmában. A söröző ott ugye kicsit más, mint nálunk a kocsmák, az a társadalmi érintkezés színhelye. Az ott megforduló, mindenféle réteghez tartozó vendégek mondhatnám emberként álltak Dubcek mögött. És ez őszinte volt, mert akkor ott nem félt senki attól, hogy elveszik, ha ellentmond. Semmi nem zajlott Csehszlovákiában, ami igazolhatta volna ezt a katonai beavatkozást. Nem volt ellenforradalmi veszély, semmi nem veszélyeztette a szocializmust sem. Nem volt okl

— *Nem is számított erre a bevonulásra senki?*

Zdena: Teljesen váratlanul ért bennünket. Valahol a háttérben természetesen volt ilyen félelem, de nem akartuk elhinni, hogy ilyen létezhet. Mert ilyen egysegének éreztük magunkat.

Károly: Az emberek 99 százaléka nem számolt ezzel. Nem valami idealizmusból, hanem egyszerűen, mert nem akartak mást, mint emberarcúvá változtatni ezt a rendszert, másrészt mert az akkori szovjet vezetést, maga Brezsnyev, néhány héttel korábban biztosította Dubceket — ez szállóigévé vált — „Eta vase gycel” — Ez az Önök dolga. Ez elhangzott a rádióban. Mindenki azt hitte, hogy '56 után 12 évvel ez nem ismétlődhet meg.

— *Zdena, te Prágában nőttél fel. Volt-e oroszellenesség a cseh közvéleményben, ahogy nálunk?*

Zdena: Annnyira, amennyire egy osztályban nem szeretik azt a jó gyereket, akit mindig példaképül állítanak. De '68 után ez már másképp volt.

Károly: Én úgy vettem észre, hogy a csehek nem utáltak senkit. Csak a németeket, a protektorátus miatt. Ott semmi egyéb nemzeti előítélet nem volt, a bevonulásig, '68-ig. Akkor az oroszok eljátszották. Örökre. A bevonulás után az emberek még vizet sem adtak a szovjet katonáknak. Vizet se, kenyeret se. Pedig éhesek és szomjasak voltak.

Zdena: Az emberek megpróbálták beszélni a katonákkal. Azok azt sem tudták, hova kerültek. A polgárok — kicsit naivul — próbálták meggyőzni őket. Szörnyű élmény volt. 20 éves voltam, a háborút csak filmen láttam. Mi Karcsival augusztus 21-én az NDK-ban voltunk, a tengerparton. Ott tudtuk meg, hogy mi történt, és azonnal indultunk vissza. Autóval voltunk. A német hatóságok 40-es karavánokat csináltak a hazatérő csehszlovák kocsikból, és rendőri kísérettel irányítottak haza. Drezdától 10 km-es hosszú sorban mentek a szovjet tankok Csehszlovákia felé. Sirtam. Egy ilyen kicsi országra ennyien? Miért? Ez már 23-án történt, harmadik napja folyt a megszállás. És ez a rengeteg tank csak egyetlen úton volt a sok közül. Ez előzónlése volt ennek az országnak!

— *Úgy beszélünk, mintha csak oroszok lettek volna. Pedig a magyar néphadsereg is ott volt.*

Károly: Prágában csak oroszok voltak, mi magyar katonát nem láttunk.

Zdena: Mindenki úgy tekintette, hogy ez a szovjetek ügye. Soha a magyarokat nem halottam emlegetni.

Károly: Szemrehányást csak a kollégium könyhvezetőjétől kaptam, aki addig kitüntető adagokat adott nekem. Megkérdezte, mikor összel visszamentem, hogy a magyaroknak minek kellett ebben részt venniük. Augusztus 24-én értem a

kollégiumba, viszontagságos út után, és tank állt a kollégium előtt is. A kapu szigorúan zárva volt, ami különben egyáltalán nem volt szokás. Mikor bejutottam, és érdeklődtem az irodában, megmondták, hogy a magyarokat és az összes külföldit hazaküldték. Felhívtam a követséget: másnap egy cseh rendszámmal fölszerelt, lefüggönyözött magyar busz indult, ezzel a követség engem is hazaküldött. Prágában otthagytam Zdenáékot, csak reménykedtem, hogy hamar visszamehetek. Vagy hat hét múlva mehettem, később kezdődött az iskola. Közben volt egy csúnya közjáték. Behívtak a Művelődési Minisztériumba, s ott egy névtelenségben maradó elegáns elvtárs nyomtatékosan figyelmeztetett: „Önök elvtársak ott voltak Csehszlovákiában. Mindenkinél, a szülőknek is legyenek szívesek azt mondani, amit a Népszabadságban mi írunk!” — Talán ez az epizód határozta meg a további meggyőződésemet.

— *Volt-e az egyetemen valami változás, mikor visszamentek?*

Zdena: Sokan disszidáltak. A reformidőszakban könnyebb lett az utazás, és a megszállás után még egy darabig lehetett. Leformázott volt a légkör, de a barátainkkal nyíltan beszélünk.

Károly: Igazi félelem és kusolás ott nem volt, soha. Ott az emberekben benne élt a demokrácia utáni vágy, ott soha nem fagyott meg úgy minden, mint nálunk.

— *Rokonszenv kísérte a szélesebb közvéleményben az ellenállást — már ami volt —, a Charta 77-et?*

Zdena: Alig-alig ismerték. Sokkal például itt Magyarországon sokkal ismertebb ember volt, mint nálunk. Itt interjúk közöltek vele a televízióban, megírták, hogy bebörtönözték, hogy alig-alig hallottak róla az emberek.

— *Reménykedtek-e Csehszlovákiában, hogy ennek az egésznek egyszer vége lesz?*

Károly: Szerintem mindig, de Gorbacsov látogatása nagy lökést adott. Egész másképp viselkedett,

mint a vezetők általában. Beszélgetett emberekkel, meg lehetett fogni. Azok is lelkesen beszéltek Gorbacsovról, akik igazán nem voltak szovjetbarátok. De azért arra nem számítottak, hogy ilyen hamar meggy.

Zdena: Mindig, mindenhol érezhető volt a borzasztó feszültség. Boltban, villamoson. Mindig, '68 óta. Egyre inkább. Mégis valamennyire utaztak, például Magyarországra. Látták, hogy mennyire más, hogy megengedték a kisvállalkozásokat. Mint turisták úgy érezték, hogy Magyarország virágzik. Az emberek egyre ingerültebbek voltak. Be voltak zárva. Nem mondhatták, amit szívük szerint mondtak volna. És látták, hogy a szomszédban már kinyithatjuk a szánkat, és ha van pénzünk, megvásárolhatjuk, amit szeretnénk. Novemberben azért következhetett az áttörés, mert az emberek úgy érezték, hogy most Megint Újral Hűsz év múlva Újra egységessé vagyunk! És tulajdonképpen a tömegek döntötték meg ezt az egész dolgot.

A szilvesztert Prágában töltöttük. Csodálatos volt. Azt hiszem, életemben nem voltam olyan boldog, mint Szilveszterkor a Vencel téren. Ez egy euforikus Prága volt.

— *És azóta?*

Zdena: Két hónapja is voltam otthon egy keveset. Nagyon figyelnek Magyarországra, úgy gondolják, hogy itt előbbre tartunk, közelebb vagyunk Európához, és félnek, hogy ez náluk még messze van.

Károly: Ott nem érzik magukat az emberek olyan bizonytalanságban, mint itt már négy éve. Nem félnek attól, hogy elvesztik az állásukat, nem érzik reménytelennek, hogy visszafizessék az adósságukat — ott is van azért 7 milliárd —, nagy gazdasági potenciáljuk van, sokkal könnyebben néznek a jövő elé. Csak tartanak attól, hogy a vállalkozás szellemét, azt kiirtotta a szocializmus. Még ezt az élelmiszer-áremelést, ami egyébként nem volt nagyon nagy, ezt sem tudták elképzelni. Most kezd a nép csipkerózsi-álmából ébredni, hogy ez a paternalista állam leveszi rólunk a kezét. Mi ezt már évek óta átéljük.

—Itt—

a '68-as Prágára

Tisztelt nemkommunista választók!

Tudjuk, hogy kiábrándultak a politikából. Negyven évig vártak arra, hogy a ránk kényszerített kommunista rendszer összemoljon és az igazságtalanságok megszűnjenek. Reményeik csak félig teljesültek: az állampárt ugyan szétesett, de a békés átmenet leple alatt a vagyon és hatalom átmentése ma is folyik. Csak egy példa a sok közül: az 1956-os népfelkelést ma már törvényesen is forradalomnak, az áldozatokat mártiroknak nevezük. Akik kötéltre, börtönbe juttatták őket és ezért kitüntetés kaptak: ma is nyugdíjpótlékot kapnak eme „érdemeikért”. Egyes törvénnyel megszüntethető lenne ez, de nincs, aki a tervezetet a parlament elé terjessze. A tisztelt nemkommunista választók azonban ne szidjanak senkit a jelenlegi körülményekért, mert saját maguk a hibásak. A választások demokratikusak voltak. A kommunisták két párttal is indultak (MSZMP, MSZP), és meg is kapták együttesen a volt kommunista párttagok több, mint 700 ezer szavazatát. Az ellenpólus a Szabadságpárt volt, amely kijelentette, hogy tagjai közé kommunistákat nem vesz

fel. Érthető, hogy emiatt a kommunisták támadták, de érthetetlen, hogy nemkommunista tömegek nem támogatták. Helyette olyan pártokra szavaztak, amelyek — a választási siker érdekében — a volt kommunistákat is felvették soraikba, sőt a parlamentbe is juttattak. Most ismét fontos választások előtt állunk, mert az önkormányzatnak széles jogköre lesz, tevékenysége erősen kihat mindennapi életünkre. Létérdeklünk tehát, hogy ne a volt kommunisták a néprontos szekértolók kerüljenek a képviselői helyekre. Ennek előfeltétele, hogy legyen tiszta múltú, tisztességes jelöltek. Felszólítjuk ezért a nemkommunista választókat: vállalkozzanak egyéni jelöltségre, jegyeztessék be magukat a tanácsnál és küzdjenek megválasztásukért. Mi támogatni fogjuk őket. Ha a Szabadságpárt tagjaként kívánnak indulni, akkor hozzánk küldjék be jelentkezésüket. (Levélcim: Postafiók 260, vagy: Goór Tibor, Csányi L. u. 26.)

Szabadságpárt
Nagykanizsa

Tisztelt választópolgárok!

Hazánk gazdasági felemelkedése az önkormányzatok sikeres működésétől függ.

A szeptemberi helyhatósági választások lehetőséget biztosítanak arra, hogy az egyszerű kismembek, a bérből és fizetésből élők, a kisvállalkozók és a nyugdíjasok nyilváníthassák véleményüket és befutassák szabadon választott képviselőiket az önkormányzati szervekbe.

Éljünk tehát a lehetőséggel és kérjük, jöjjenek el és szavazzanak jelölteinkre mindazok, akik úgy érzik, hogy a tavaszi parlamenti választások kézzelfogható eredményt nem hoztak számukra, akik a parlamenti döntésekből arra következtetnek, hogy az egyszerű dolgozók érdekeit ma sem veszik figyelembe, — akik a fokozódó létbizonytalanságból kivetted utat keresnek és azt akarják, hogy a kiskeresetű, bérből és fizetésből élők érdekeit képviselőik is bejussanak legalább az önkormányzatokba.

Pártunk a magyar baloldal leghitelesebb párja, sohasem volt az erősök oldalán, és egyik nagyhatalomnak sem volt a vazallusa.

A parlamentben, ahol most túlnyomórészt értelmiségi képviselők ülnek — a régi Belügyminisztérium által kitalált választási törvény jóvoltából —, nincsenek képviselőink!

Bizunk abban, hogy az önkormányzati választásokon a dolgozó nép a jelölteinket támogatja, és úgy, mint a háború utáni időkben, az egyéni kerületekben, és a listás szavazólapokon a kismembek érdekeit képviselő jelölteink kapják majd a legtöbb szavazatot! Erre kérjük Nagykanizsa választópolgárait!

A Magyarországi Szocialdemokrata Párt
Nagykanizsai Városi Szervezete

Tisztelt nagykanizsai választópolgárok!

Fél évvel ezelőtt az országgyűlést képviseléválasztások előtt fordultunk Önökhöz felhívással, és kértük baloldali erőik támogatását. Ezt tesszük most is, amikor a helyhatósági választásokra készülünk.

Az MSZMP Koordinációs Bizottsága fontos céljának tekinti az olyan helyi önkormányzat létrejöttének elősegítését, amelyben a baloldali erők is képviselhetőek. Tudjuk, hogy nem a helyhatósági választásokon dől el az ország sorsa — az már megtörtént — de igen is a helyi önkormányzatokon múlik, hogy

— képes-e minden munkaképes polgárát tisztességes megélhetést biztosító munkahelyre juttatni,

— tagjai akarják-e, és képesek-e az egyéni, párt- és csoportérdekeik fölé emelni a város érdekét,

— vállalkozásbarát-e, és ha igen, mennyire tudja azzá tenni a város lakosságát is,

— képes-e megoldani az idős korúak, és más rászorulóknak megsegítését, meg tudja-e oltani a pályakezdekők foglalkoztatását,

— tudja-e biztosítani a város rendjét és nyugalalmát? Meg tudja-e óvni az állampolgárok személyét és vagyonát?

Életviszonyaink alakulásában meghatározó szerepe lesz a helyi önkormányzatnak, ezért nem lehet senki számára közömbös, hogy kik lesznek a képviselőink.

Az MSZMP jelszava most is **MUNKA, MEGÉLHETÉS, SZABADSÁG, BIZTONSÁG!** Ennek biztosítását joggal várjuk el az új helyhatóságtól, és nemcsak ígéretet, de biztosítást is követeljük. Az MSZMP is állít képviselőjelölteket és pártlistát is. Képviselőjelölteink válszókterületenként: 2. sz. Lőrinc László technikus, 3. sz. dr. Kerekes József jogtanácsos, 4. sz. dr. Vass József orvos, 8. sz. Juhász Károly technikus, 9. sz. Trencsényi Gyuláné mérnök, 11. sz. Orosz László nyugdíjas. Jelölteink megnyitották ajánlóleveleit, amelyre tisztelettel kérjük és előre is köszönjük ajánlásaik megtételét.

MSZMP Koordinációs Bizottság

Az igazi rendszerváltásért!

Immáron 100 napja van új parlamentje és kormánya az országnak. A „JÓ ISTEN” mentesen meg bennünket attól, hogy a helyi önkormányzat olyan legyen, mint a parlament. Mert akkor városunk az ígért földje lesz, a be nem váltott ígéreteké. Ha közös gondjaink megoldása helyett, a „mindenkít leváltunk, mindent állítszervezünk, mindenkit elszámoltatunk” módszerével mással foglalkozunk, akkor nem találunk megoldást városunk alapvető problémáira; a munkanélküliség veszélyére, az ellátás elégtelenségére, a nyugdíjasok romló helyzetére, a közbiztonság hiányára. Arra, hogy jó legyen Nagykanizsán élni.

Tisztelt választópolgárok!

Felelősségünk teljes tudatában jelölünk olyan embereket az önkormányzatba, akik túl tudnak lépni a szűk pártérdekeken és tenni akarnak városunkért, az itt élő állampolgárokért. Mert Nagykanizsán pillanatok alatt kialakulhat több ezer fős munkanélküliség. Mi, SZOCIALISTÁK, olyan vállalkozásbarát várospolitikát akarunk, amely munkahelyeket terem nekünk és gyermekeinknek. Ehhez a jobb piac mellett, fejlettebb oktatási és képzési feltételek kellene. Mi

SZOCIALISTÁK, nem csak t u d j u k, hanem, m e r j ü k i s vállalni a változásokat és t e n n i i s fogunk értük. Hisszük, hogy a tehetőség, a munka és a humanizmus társadalmi szolidaritással párosulva, virágzó megyei jogú városárá teheti Nagykanizsát. Jó ívővizet, egészséges természetbarát környezetet és teljes közbiztonságot akarunk a város minden körzetében. Nem kívánunk egy elszegényedett város szegény polgárai lenni! Mi, SZOCIALISTÁK, nemigértünk, ez nem a mi gyakorlatunk. A volt vezetők, a karteristák nem a mi pártunkba iratkoztak be. Ezért kívánjuk új alapokra helyezni az önkormányzatot, s küzdeni önállóságunkért, a város autonómiájáért, egy, a mindent központosítani akaró, pártérdekű irányzattal szemben.

Kérjük, támogatásuk jelölteinket, akiknek személye garancia arra, hogy felül tudnak emelkedni egy lakókörzet vagy egy párt érdekein, Nagykanizsáért. M O S T ne a szavak lejárattal demokratáira szavazzanak!

Bizalmukat előre is köszönjük.

SZOCIALISTÁK
(MSZP)

Tanárok

Becsengettek. A diákok nem lelkesednek különösebben, a pedagógusok sem. Vajon miért?

— Orosz szakos vagyok. Az elmúlt éven magánúton jutottam a középfokú nyelvvizsga előkészítőre. Ennek a költségét az iskola fizette, tízezer forintot — kezdte Horváthné Simola Erika, szepetneki pedagógus. — Már kétszer próbálkoztam a nyelvvizsgával, de nem sikerült. Száz óra után nem is sikerülhet! Rajtam pedig az iskola — érthető módon — „be fogja vasalni” azt a vizsgát.

— Most a legrosszabb tanítant. Változtatni akarják az iskolát, de hogy mit akarnak változtatni, még nem kristályosodott ki — mondja Fábrián András, aki Hahóton tanít. — Az általános iskolai tanár munkáját sokan aszerint minősítik, hogy a középiskolából milyen érdemjegyet hoz a gyerek. Ez hamis nézet, mert tapasztalataim alapján sok függ attól, hova megy a gyerek, de attól is, hogy ott milyen tanárt kap. A mostani tantervek és tankönyvek mellett nem lehet követelményé tenni, hogy mindenütt minden tanár ugyanazt tartsa szükségesnek. Az alapkövetelmény megvan, de a középiskolák jelentős része ezt nem veszi figyelembe.

— Az iskolákban is érződik a rendszerváltás?

— Kétkezem abban, hogy lesz-e tényleges váltás. Úgy érzem, hogy a községekben tíz évnek kell eltelnie ahhoz, hogy a váltás tartalmi oldalról is bekövetkezzék. Ha most szavazni kell, sokan nem mernek majd nemet mondani.

— Új iskolánk, új igazgatónk, teljesen új „csapatunk” van — veszi át a szót a Gelsén tanító Lukács Judit.

— A munkánkat a rendszerváltás nem befolyásolja, mert nem tudnak hozzánk nyúlni. A tanácsnak minimális a beleszólási joga az iskola dolgaiba. Mi ténylegesen önállóak vagyunk. Az olyan helyeken, ahol elfogadták az igazgatót — mint nálunk —, ott nem lesz gond a megerősítés. Beszélgettünk erről a kollégákkal, s arra a megállapodásra jutottunk, hogy jobbat úgy sem kapnánk.

— Mit gondol arról, hogy a hitoktatók a tانتestületek tagjai lesznek?

— ...Ez attól függ, hogy ki az az ember, aki hozzánk fog tartozni. Ha a hitoktatás nem lesz olyan kényszer, mint a korábbi évtizedek ideológiája volt, akkor azt gondolom, hogy jó dolog lesz.

M. Gy.

Felújítás az Ady út 4—6. sz. alatt Ülésezett az Építési Bizottmány

Augusztus 30-án a Városháza alagsori klubjában tartotta soros ülését a város Önkormányzati Építési Bizottmánya.

Varga Béla, a kivitelező Nagykiszai Ingatlankezelő és Közvetítő Vállalat megbízott igazgatója elmondta, hogy az épületek rendkívül leromlottak, élet-

emeleti öt lakás lakóit sikerült véglegesen elhelyezni, néhány héttel ezelőtt megkezdődtek a bontási munkák.

A felújítás tervezett összköltsége 21 millió forint, amelyből idén 9 millió forint felhasználásával a földemeket és a tetőt készítik el. Az Ady út fel-

veszélyessé váltak. Már 1980-ban és 1985-ben is szerepeltek a város felújítási tervében, azonban a földszinti három üzlet áthelyezési nehézsége miatt a felújításról csak 1988-ban született végleges döntés.

Mivel időközben sikerült megoldani a bútorbolt és a méterárubolt áthelyezését, s mivel megszűntették a hűsöbölt és az

szabadítását, a palánkok el-távolítását 1991. májusára ütemezték, és a teljes felújítás 1991. szeptember végére fejeződik be. A felújított épület alagsorában — az üzletek helyén megoldják a Vasemberház Ady úti részének teljes árkádosítását, az emeleti részben pedig öt tanácsi bérakaszt alakítanak ki.

(tth-1)

Egy fafaragó álma

Kanizsai alkotók közössége

A nyáron első ízben jött létre fafaragó tábor az Ifjúsági Házban. Az ott alkotó nyolc amatőr művész játékokat, szobrokat készített a gyerekeknek (erről már hírt adtunk). A tábor munkájára indította Rohrböck Jenőt arra, hogy ez év őszén életre hívja a Kanizsai élő és alkotó művészek közösségét.

— Régóta dédelgetett tervem, hogy a városban élő összes művészt összehozzam. Azokat, akik eddig csak a maguk gyönyörűségére vettek ecsetet, vésőt, tollat a kezükbe. Erre remek lehetőséget kínál az Ifjúsági Ház.

— Milyen művészeti ágakra gondolok?

— Nemcsak a fafaragókat, hanem mindenkit hívunk és várunk, aki valamilyen módon alkotással foglalkozik. En már nagyon sok tehetséges művésszel ismerkedtem meg a városban, s képtelenségnek tartom, hogy Nagykiszsa polgársága nem ismeri őket. Nyugodtan állíthatom, hogy alkotásaik sok esetben veteksenek azokkal a művekkel, melyeket alkalmanként a HSMK-ban kiállítanak. Ezeknek a tehetségeknek eddig nem volt arra lehetőségük,

hogy valahol összejöjjenek. Nem elhanyagolható az sem, hogy az Ifjúsági Ház keretében működve mennyi mindent át tudnának adni a jövő nemzedékének.

— Van erre igény a kanizsai amatőr alkotók között?

— Azt tapasztalom, hogy igen. Amióta híre ment, hogy az alkotó közösséget szervezem, nagyon sokan megkeresnek, a csatlakozás lehetősége felől érdeklődnek.

— Ennek a közösségnek csak amatőrök lehetnek a tagjai?

— Szó nincs erről. Szívesen látjuk a hivatásos művészeket is,

hiszen szakértelmük, segítségük sokat jelenthet nekünk. Bár a kapcsolatot velük nehéz kialakítani. Szeretném, ha ebben szemléletváltozás következne a részükről. Jó lenne, ha felismernék a város érdekét, ha nem lenne közömbös, hogy a fel-növekvő nemzedéket milyen makrokörnyezet veszi körül.

Szeptember elején nyílik egy kiállítás az Ifjúsági Házban, melyen a fafaragók mellett festők is részt vesznek. Az egy hónapig nyitva tartó látlat lehetőséget arra, hogy az alkotók közösséget szervezzük — mondta befejezésül Rohrböck Jenő.

— emgyé —

„Az egyik kutya, a másik...”

Ősrégi barátok

Német juhász — figyelőállásban.

A csöngetésre kutyauagatás felél. A házigazda, Gulyás Károly nyit ajtót, a Magyar Ebtenyésztők Országos Egyesülete nagykanizsai szervezetének az elnöke.

— Nem kell félni tőle — simogatja meg a kis bozontos pulit —, ő csak jélt ha jön valaki.

Az asztalon rengeteg folyóírat és papír.

Anyakönyvi kivonat

— Ez például egy kutyának a törzskönyve — mutat az egyik nyomtatványra. A törzskönyv körülbelül olyan, mint az emberek anyakönyvi kivonata. Magyarországon egyébként kerekén száz év óta vezetik a kutyák törzskönyveit. A kanizsai szervezet 25 évvel ezelőtt alakult, akkor mintegy negyven tagja volt, jelenleg már százötven. Nekik természetesen fajtatásza, törzskönyvezett kutyák vannak.

— Melyek a „legdivatosabbak”?

— A német juhász, a boxer, de az utóbbi időben egyre többen keresik, és ezért tenyésztik is a skót juhász fajtát.

Az előző kettő kimondottan munkakutya. Az utóbbi, ami lakásban is szabadban is egyaránt tartható, nagyon mutatós, szinte státuszszimbó-

lumnak számít.

— A tenyésztőknek ezek szerint megéri.

— Aki komolyan és megfelelő szakértelemmel foglalkozik vele, annak feltétlenül. Az embereknek csak kis hányada veszi hobbiul kutyát, a legtöbb helyen őrző-védőt látunk el. A BM például nagyon sok kiképzett, és nem kiképzett kutyát is megvesz. Ezenkívül Magyarországon ma már több vállalat, és vállalkozás van, amely a kőlyökkutyákat főlvasárolja, és külföldön adja el.

A gazdának is tanulni kell

— Ha egy nem szakember vásárol vagy kap egy kiskutyát, akkor mit kell tennie? Hogyan „szelidítheti” meg, hogyan tudja magához szoktatni?

— A tíz hónap körüli kiskutyákat be lehet „írni” engedelmességi tanfolyamra, itt a kutyaajtó nem számít — veszi át a szót Pápai Tibor. — Véleményük szerint ugyanis a sikeres „engedelmesség vizsga” nélkülözhetetlen a kulturált kutyatartáshoz. Ennek a tanfolyamnak ezért nem a kutyák speciális kiképzése a célja, inkább a gazdiknak tanítjuk arra, hogy kell kedvenceikkel bántani.

Kiképzés

— Szeretnék egy félórát is csonlatni — folytatja Pápai Tibor. — Sokan ugyanis azt hiszik, hogy mi a kutyát „idomítjuk”. Ez óriási tévedés! Az idomítás a kutya fájdalomérzetének felhasználásával történik. Olyan dolgokra tanítják meg az állatot, amire természetes hajlama nincs. Például az orrán labdát forgatnak, vagy két lábán járatják, ahogy a cirkuszban látni. Ezeket a kutya szabad életében soha nem csinálná meg!

— Ezzel szemben a kiképzés olyan folyamat, amely a kutya természetes hajlamait, természetes viselkedését fölhasználva állítja az ember szolgálatába. Csupán példaképpen: ha egy kutya az erdőben fut, akkor biztosan átgorja az előtte fekvő fatörzset. Én arra tanítom, hogy veszélyszavamra a mesterséges akadályt is átgorja. Amikor ezt megtesi, természetesen megdicserém! Vagy: a kutya is — természeténél fogva — leül, lefekszik. Nekem azt kell elérnem, hogy ezeket az én utasításomra is megtegye.

Kinek a pull, kinek a...

Károly bácsi már nyugdíjas, de a kutyákhoz régóta vonzódik.

— Melyik fajta a kedvence?

— Apuli. Ez magyar fajta, általában terelésre használják. Állattenyésztő voltam, és amíg dolgoztam, nagyon jó szolgálatokat tettek ezek a kutyák.

Pápai Tibor viszont az őrző-védő kutyákat szereti.

— Talán legjobban a dobermannt szeretem. Tanulékony, könnyen kiképezhető, jó az idegrendszere, bátor és kitűnő őrző-védőfajta.

— Legközelebb mikor indítanak új tanfolyamot?

— A legnagyobb érdeklődés az „engedelmességi” tanfolyam iránt van, reméljük, hogy szeptemberben ismét megkezdhetjük. Amennyiben lesz rá igény, indítunk egy K-1-es munkatanfolyamot, illetve vállalkozó már engedelmességi vizsgával rendelkező kutyák őrző-védő kiképzését.

— Hol lehet jelentkezni?

— Az engedelmességi tanfolyam szeptember közepén kezdődik, jelentkeznünk Nagykanizsán, a Latinka Sándor utca 9. alatt, illetve a 14-749-es telefonon lehet. Az őrző-védő tanfolyamra viszont a Téglagyártó utca 39. alatt várjuk az érdeklődőket, szeptember közepéig.

Zámbo Árpád

Támadás elhárítása. A képen Farkas Csaba és Pápai Tibor kiképzők.

Privatizációs: igen — nem?

A kormány gazdasági programjának része, hogy még az idén több tízezer vendéglátóhelyet magánkébe ad. Ezzel az elklépzéssel sokan egyetértenek, de jócskán akadnak ellenzői is — elsősorban nem a vendéglátók köréből. A zalakarosi Pince Sörözőben Friskó Jenő üzletvezetővel beszélgettünk a várható privatizációról.

— Én úgy gondolom, hogy ez nagyon jó dolog lenne — vélekedik. — A sikernek egyetlen kritériuma a pénz. Az, hogy legyen több tízezer ember, aki fizetőképes keresletet jelenthet a felajánlott üzletekre.

— Amennyiben felajánlanak, megvenné azt a szórót?

— Meggondolnám. Több olyan gond van — például az eszedékes felújítás —, mely meggondolásra kényszerít. De elbizonytalanság is, ami minden nap tapasztalok: az embereknek egyre kevesebb pénzük van arra, hogy rend-

szerecsen, vagy akár csak alkalmanként is vendéglátó helyeket látogassanak.

— Ön mióta szerződéses üzletvezető?

— Már ötödik éve. Tapasztalatszerzőre ez az időbőven elég. Ez idő alatt én az üzletet magamnak éreztem, amikor ellenére, hogy a bérlményért a zalakomári AFÉSZ-nek fizetnem kellett. Úgy gondolom, hogy szrecsensé vagyok, mert reális árat fizetek. De nemrégiben azt hallottam, hogy az AFÉSZ nem adja el az üzletet, a kormány ezirányú kezdeményezése csak az állami vállalatokra vonatkozik.

— Mégis, csinálna-e valamit másképp, ha tulajdonos lenne?

— Először is felújítanám az egészest. Kívülről is vonzóvá, vendégszolgátóvá tenném. Aztán megoldanám az üzletter szellőztetését. A vendégek megtartása érdekében az árakat kellene úgy le-

számára is megfizethetővé váljon, s nekem is megérje. Karosban általában gyakorlat, hogy szezonális munkára embereket kell felvennünk. Az ő béréüket is elő kell teremteni.

Visszatérve a szerződéses jellegre. Ez az üzlet korábban nem volt „befutott”, s hogy itt tartunk, abban „komoly munka van, rengeteg energia.

— Úgy tűnik, hogy az elmúlt öt év mégis megérté önnek. Ha szerződésbontásra kerülne sor, mit tenné?

— Nehéz kérdés..., mert nem tudom, hogy anyagilag meddig bírnám. Valószínű, hogy újabb üzletet be-velelnék, s azaz is az önállósulás alapjait teremteném meg, mert kölcsönt a mai bank-feltételek mellett nagyon nehéz felvenni. Azért vannak elklépzéseim... A szakmám szerint szakács vagyok. Szeretnék egy olyan éttermet, ahol egy valóban tágas, jól felszerelt konyha van, hogy a vendégek igényeit minél jobban ki tudjuk elégíteni.

— Milyennek látja a vendégekét?

— ...hát, az éjszaka az „nagyon elment”. Kevés a végd. A havi fizetés

és az árak nincsenek összhangban, pedig mi, a II. osztályhoz viszonyítva, aránylag olcsók vagyunk. A kalkulációt magunk alakítjuk, bár igaz, hogy a nyári hónapokban kell megkeresni azt a pénzt, amit a bérlményre, az alkalmazottagnak ki kell fizetni.

— Általában hogy látja a vállalkozásos szerepét?

— A kormány ilyen irányú törekvéseivel egyetértek. De úgy látom, hogy akik időben — a '80-as évek elején — elclndultak, azok már behozhatatlan előnyben vannak. Akik ezután kezdik, nehéz helyzetbe kerülnek, mert lehet, hogy tehetségesek, de nem minden esetben rendelkeznek a megfelelő tökével. A magam részéről bízom, hogy nem az elsők között állunk ki.

— Milyen színvonalon él ma egy szerződéses üzlet vezetője?

— A családban négyen vagyunk, a feleségem is itt dolgozik. Nem élünk rosszul. Ha banánt, divatos holmit akarunk venni, meg tudjuk venni. Nincsenek napi anyagi gondjaink, de ennek ára van. Rengeteget dolgozunk, napi 10—14 órát, s ez bizony a család, a gyerekek rovására megy.

—Marton—

Öreg fa gyökere

Zetkin utca 3.: Időskorúak Szociális Otthona. Az épület 1939-ben készült, a helyi Izraelita szervezet szeretetotthona volt, 1951-ben államosították. Leitmann Jánosné kalauzol. Ő az otthon vezetője.

— Bentlakásos intézmény vagyunk, gondozottjainknak díj ellenében teljes ellátást, ápolást, orvosi felügyeletet biztosítunk. Szabadidejüket is kitöltjük, rádió, televízió és könyvtár áll a rendelkezésünkre. Jelenleg harmánchat lakónk van, huszonhét nő, kilenc férfi. Gondozásukat hét ápolónő, három takarítónő, és egy mosónő látja el.

— Kik kerülhetnek az otthonba?

— Kérelem alapján, a rászorultak. A kérelmeket a tanács illetékesei kivizsgálják, tanulmányozzák a családi, egészségügyi, vagyoni helyzetet és döntenek a kérelem jogosságáról, illetve a felvételről.

— Jogos kérelem esetén azonnal be lehet költözni?

— Sajnos nem, várakozni kell, korábban két évet, jelenleg néhány hónapot. Ám minden jogos kérelmező előbb, utóbb bekerül.

Mariska néni

Az ebédőben, az ablaknál üldögél, tűnődve nézget kifelé. Nyolcvanhárom éves, hét éve lakik az otthonban.

— Segesdi vagyok — mondja. — Ott háznak, bírtokunk volt. Aztán elvették, eladtuk... nehéz is lett volna már a munka. A lányomkhoz költöztem Kanizsára, de nem tudtam megmaradni. Kérvényeztem az otthoni elhelyezést.

— Mi volt a baj, Mariska néni? Szerette a lánya, szereti?

— Szeret a lányom. Még most is sír, amiért bejöttem. Nagyon kicsi volt a lakásuk, meg aztán dolgoztak, én meg reggeltől estig egyedül voltam. Nem volt udvar,

kert, nem tudtam mit csinálni. Jobban van ez így. Szeretek itt lenni. A főnőknő és a gondozónők kedvesek, a szobatársaimmal is megértjük egymást. A lányom gyakran látogat, elvisz magához, nyaralni is voltunk a Balatonon.

— Hogyan telnek a napjai?

— Szeretek varrni, összegyűjtök minden szakadt ruhát, és foltogatok, varrogatok. Most éppen ezt — mutat egy millió lyukkal szabdalt ruhára.

— Ezt talán kár megvarrni — kockáztatom meg.

— Dehogynis! Addig varrom, amíg minden lyuk el nem tűnik — mondja mosolyogva. — Telik az időmből.

Pista bácsi

Morózusan, félig háttal ül, mintha nem érdekelné, hogy miről beszélünk. Pedig tudom, hogy figyel. Nincs jó napja. A főnőknő szerint nagyon nehezen szánta rá magát a bejövételre, még ma sem szokott meg. Sokat viaskodnak egymással.

— Hogy van, Pista bácsi? — kérdi Leitmanné.

— Úgyis elmegeykel! — böki oda, botját szorongatva. — Van hová mennem, majd meglátja, úgyis elmegeykel.

— Persze! Ha elengedjük! — hurrogják le a többiek. — Nem megye maga sehová! Itt a helye, nahát!

Erzsi néni

Vasdiplomás tanítónő. Alig lát már, gyenge a szeme, mégis könyvvél a kezében találjuk.

— A barátom küldte — mutatja a könyvet. — Nagy betűkkel nyomtatták, ezt el tudom olvasni. Kérésre letesz, mesélni kezd:

— Harmincöt évig tanítottam. Huszonnégy évig alsó tagozatosokat, aztán felsőben magyart, történelmet. Körülbelül kétezereztíz tanítványom volt. Ötvenkilencben mentem nyug-

dijba, akkor beköltöztünk Kanizsára. Férjem meghalt, gyerekek nem volt, így egyedül maradtam. Két éve agyvérzéssel kórházba kerültem, onnan ide vezettet az út.

Jól megvagyok itt. Levelek régi barátaimmal, néha volt tanítványaim is megkeresnek. Olyankor boldog vagyok. Éppen reményem járt itt az egyik, ma már nyugdíjas állatorvos. Pici kora óta ismerem, bizalmasabb volt mindig velem, mint az anyjával. Ma is tölem kér tanácsot.

Régen az iskolának abszolút tekintélye volt. Tanítványaink és a szülők megbecsülték bennünket. A baj akkor kezdődött, amikor egyszer egy körlevelet kaptunk, hogy másképpen kell viselkednünk, mint eddig. A tanítók ne tartsanak túlzott tekintélyt, tanító úr helyett tanító bácsit, tanító pajtást kellett mondani, nem szabadott buktatni, az állam nem engedte. Hát itt kezdődött az iskola tekintélyének vonulása. Aztán lazul a fegyelem, anélkül pedig nem lehet jól tanítani. A másik baj az érzelme hiánya. Nevelni csak érzelmen keresztül lehet. Én a kicsiknek mindig meséltem. A mesék tele vannak érzelmmel.

Rudi

A folyosó sarkában üldögél, kótszereti, gyógyszerrel mellet. Egyik kezében bot, másikkal

H. M.

Új helyen a bútorbolt

Amikor néhány hónappal ezelőtt az Ady—Zrínyi utcák sarkán lévő sportboltot végleg átköltöztették a Lenin útra, s a kiürített üzletben jelentős felújítási munkálatokat indított az üzemeltető Zala Megyei Iparcikk Kereskedelmi Vállalat, a lakosság körében kevesen tudták, hogy hamarosan ide költözik az 50. sz. bútorbolt.

— Mivel a veszélyessé vált Ady Endre út 4. sz. alatti épület bontásra került, több évtized után költözésre kényszerültünk — mondja Borosán László boltvezető. — Nem bánjuk, mert a közel 180 négyzetméter alapterületű kéziraktárt, kis irodát és öltözőt is magában foglaló, és kirakatcserével újjávarázsoltt, világos bolt nem csak a négy fős személyzetet, hanem a vásárlóközönség igényeit is messzemenően kielégíti majd.

Borosán Lászlótól megtudtuk, hogy a bolt korábbi kizárólagos bútor-profilja kiegészítő lakberendezési tárgyakkal — különböző lámpákkal és szőnyegekkel, fall díszítőelemekkel — bővült. Tervbe vették csillárok értékesítését is.

Az Ady Endre út 123. sz. alatti „új” bútorbolt az ország szinte összes bútorgyárával, de a Domus helyi ki- rendeltségével is közvetlen kereskedelmi kapcsolatban áll, s így áruválasztéka bőséges.

A bolthoz szorosan tartozó Szabadság tér 3. sz. alatti bemutatótermében, a Rozgonyi utca 5. sz. alatti konyhabútór szaküzletben, valamint az Úrhajós utcai rak- táriban is korszerű komplett szoba- és konyhabútorokkal, szülő ülőgarnitúrákkal és szekrényorokkal, étkező gar- nitúrákkal, s újabbban elemes bútorokkal várják a vásárlók öszi—téli rohamát.

(tíhanyi)

Föld — falu — ember

Kocsmai szimpózium

Az FKgP agrárpolitikájának kihirdetése óta az embereket élenként foglalkoztatja a földkérdés. Ki-ki vérmérséklete szerint foglal állást, de erősödik a nyugtalanság. Vajon hogyan vélekednek a „kiszemmizettek”? Erre, illetve a magyar falu múltjára, jelenére kerestem a választ. A jövő kérdőjeles maradt.

Szokványos kép: a templom, a kocsmá, az iskola, tanácsolóháza (most orvosi rendelő) és a bolt a falu közepén van. A házak kétoldalt sorjázanak. Az utca szemetes, az épületek elhanyagoltak. A „kultúrba” a falu legszebb lánya megy férjhez. A mozi havonta egyszer üzemel, de a gyerekdáson ez sem változtat. A falu haldoklik.

Vasárnap kilenc óra. Gyermekkorom emléke ébred, amikor megszökték azt a fehérnépet, aki futva igyekezett a templomba. Lusta, mihaszna cselédnek tartották. A férfiember azonban nem változott; ma is pontosan érkezik a kocsmába. Amíg az asszonyok a templom társaságában vitatják a világ dolgait. De mintha kevesebben, és csak az öregebbek ülnének az asztalnál. Hová tűntek a fiatalok, a nótáskedvű

utódok, akik jókedvvel vonultak haza ebédre?

A falu haldoklik, keserves tortul minden zsalugáteres ablak mögött. Indulok hát — a régi hagyományokat betartva — a kocsmába, hogy találkozzam L. Lajossal, gyermek- és férfikorom legjobb barátjával. Lajos a tsz-ben asztalos, mindenhol megfordul, sokat lát, hall, tőle talán megtudok valamit...

Már az udvarban hallani, hogy nagy a hangzavar, mintha mindenki a másikat gyözködné. Űgyet sem vetnek rám. Egy mással vannak elfoglalva.

— Te olyan lökött vagy, hogy a Bodri is csak prémiumért enne meg! — szól a leghangosabbnak Sz. Jóska, s már folytatja is. — Olvasol te újságot?

— Nem is tud olvasni! — szól nekem rá. — Csak amit a foximaxin tanult, azt szajkózza.

— Félsz, hogy elveszik a hússosfákat, és neked is meg kell fogni a kapát? Mindig ott ültek a tanácson, aztán mellett a faluból? Aki csak tehette, elment. Ez a legnagyobb baj, mert a földet holnap is meg kell művelni, ott nem lehet kiírni, hogy „ügyefelgadás”: minden pénteken

nyolctíz tüzig” — mondja A. Árpád, és méltóságát teljesen otthagy mindenkit.

F. János csak áll, és nem érti mi történik körülötte. Kitért a demokrácia. Nincs hozzá szokva, hogy más embereknek is van véleménye. Az elmúlt évtizedekben, ha valaki mást gondolt, mint ő, első alkalommal csak fegyelmet kapott, másodszor már mehetett a tsz-ből.

— Ébresztől — szól L. Lajos, aki nem veszi észre, hogy én is ott vagyok. — Először azt kell eldönteni, kié a falu. Szerintem azé, aki a község földjét megműveli. Mindjárt nem lesz gond, hogy ki, mikor, mennyi állatot tart, s mennyi trágya van az udvarán. Ja, komám, akinek ez bűdös, menjen a városba. [Végre észrevett, de csak bólint.] Mert nekem ez természetes. A földkérdésben pedig lépni kell, ha azt akarod, hogy holnap is szabadon élj. Kinek jó az, ha olyan ember kéri számon a munkáját, aki csak városi házának ablakában látott földet? Annak nem érdeke, hogy itt változon valami. Itt nekünk kell valamit tenni, de a szakramentumát, nehéz lesz. Ti azt hirditek Jani, hogy a 47-es viszonyokkal a fejlődés megáll. Ezt nem gondoljátok komolyan, de azt sem, hogy a főnökök meg vannak félemlítve. Ki fenyegette őket? Megint mellékúton jártok. Mert olyan egyszerű ez, mint a pofon: aki magángazda akar lenni, hagyni kell, csinálja. Vagy sikerül neki, vagy belepusztul. Attól tartotok, hogy nem lesz kinek parancsolni? Van egy olyan érzésem, hogy előbb-utóbb a

téeszeket is kikezdi — mondja, s mindezt egyszerűsre.

— Miért kezdené ki? — habborodik fel F. János.

— Az előbb jól mondták, hogy nem olvasol újságot. Miből lesz a falunak pénze? Adóból! A térszben lévőeknek is ugyanúgy kell adózni, mint másoknak. Itt az a pont, amikor a nyolc-tíz falut bekebelező szövetkezet széthullik majd, ugyanennyi apró egységre. Minden falu igyekszik önállóan lenni. A legjobb termőföldek a falu határában voltak itt is. Ha ez igaz, akkor eleve több is jár nekünk.

— Nincs igazad! Te visszasirod a külakvilágot, amikor azt lehetett mondanod, én vagyok a gazda.

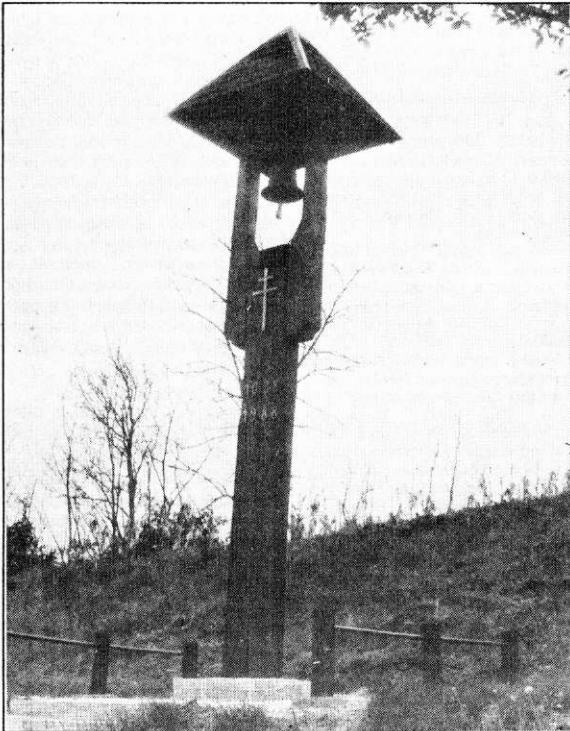
— Bolond beszédl! Egy falu nemcsak abból áll, hogy van benne ötszáz-ezer paraszt. Nem lovakban kell gondolkodni, mint negyven éve. Gépekben! Itt a másik lényeges pont, a foglalkoztatottság. Az a közösség, amely igazán jól akar működni, iparost tart: szerelőt, lakatosot, asztalost, kőművest. Gondolj csak bele, hány ember jár a városba dolgozni, hajnali fél 6-tkor. Pedig ez a falu eltartott valamikor szusztert, lakatosot, bogárnát, asztalost, pékét, szabót. Most kit tart el? Egyedül a papot, de azt se sokáig, mert lassan mindenkit kikísér a temetőbe.

— Na, jól van, hagyjátok abba! — szól közbe a tulaj. — Kész személnártum! Mindjárt harangoznak, menjetek már innen!

Megyek hát Lajossal a hússosfához, s bár a koma hallgat, tudom, hogy forr benne a szó. De, tudom, kint a hegyen majd szavára talál.

Cserny József

Folytatás a következő számban: Pincszer

Új harang szól Galambokon

A Magyar Nyelv Értelmező Szótára szerint a harangláb „kisebb, torony nélküli templom mellett felállított, vagy egymagában álló, rendszerint gerendákból összerótt állvány, amelyre a harangot fel-függesztik.” Manapság kevesen tudják már, hogy a rajta megszólaló harangnak sokféle jelentősége volt. Zelezte az esti ima kezdetét, félreverte riasztotta az embereket az ellenség közeledtére vagy tűzvészre, árvízkor menekülésre.

A huszadik század végén, erre már nincs szükség. Néhol még látni a megroggyant haranglábak maradványait, de a helybeliek sem tudják megmondani, hogy a harang kiért, miért szólt. Zimonyi Ferenc azonban nemcsak eltervezett, el is készített egy művészi kivitelezésű haranglábát. A harangot is ő öntötte barátival, és együtt állították föl 1988. augusztus 20-án. Csöndben... Az ünnepélyes avatásra viszont csak, most Szent István ünnepén kerülhetett sor.

Galambokon a horgászok törendszere mellett, a domboldalon húzódik meg az ország legújabb, és talán legszebb haranglába.

A tópart melletti úton délután négy órakor már kocsisor állt, még a „pecások” is elhagyták boltjaikat.

Pócsa Attila megnyitója után, cserkészek díszorsége előtt Koczán ferenc, a Kereszténydemokrata Néppárt kanizsai képviselője mondott ünnepi beszédet. A haranglábát és harangot Schuster Lajos, galamboki esperes áldotta meg.

Zámbó

Fotó: Tóth Ferenc

Évad-kezdő beszélgetés Halasi Imrével

Nemrégiben tartotta évadnyitó társulati ülését a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház. Ezt követően kerestük meg Halasi Imrét, a színház igazgatóját, és kérdeztük a színházi élet jelenlegi helyzetéről, gondjairól.

— Milyen a hangulata évad kezdetén?

— Ugyanolyan, mint minden újrakezdéskor. Várakozással, szorongásokkal, reményekkel teli. Ebben benné van a nyugtalanság, és benne van az öröm, hogy minden bizonytalanság ellenére folytatjuk a dolgunkat. A várakozást motiválják az új feladatok. Az év szándékaink szerint nem lesz nivótlanabb, mint a korábbi, művészi kivitelben és a technikai megvalósítások terén sem. Ebből eredően nincsenek engedélyeink a műsortervet illetően.

— Rómlanak a gazdasági körülmények, szűkösöbbek az anyagi lehetőségek. Könyvlt-e a színház is? Könyvben eladható darabok jönnek-e?

— Azt kell mondanom, is-is. A könyvesség tulajdonképpen nem hátrány. De nem volna szerencsés egész évadban súlyos, nehéz problémákat állító színműveket, rendkívüli szellemi igényeket támasztó színdarabokat sorolni egymás mellé. Ebben az évadban is egészen arányt szerelnék felállításait, ami lehetővé teszi például a Lilliomfi és a Macbeth eljátszását is. Mindkettőre szeretnénk hangsúlyt helyezni. Nekünk széles skálán kell terveznünk, hiszen százharminc kilométeres körzetben nincs színház rajtunk kívül. Nem úgy van, mint a fővárosban, ahol több színház kínálattal lehet válogatni.

Terveznünk mesejátékok, Csukás István—Darvas Ferenc: Ágacska című darabját, beavató színházi előadást, Szilgietti Ede: Lilliomfi című vígjátékát, komédiát, Neil Simon: Furcsa pár című játékát, több drámát, például Shakespeare: Macbeth-jét, Peter Shaffer: Equus-át. Színházi csemegének ígérkezik Artur Miller: Alku című színjátéka.

— Mi a véleménye a színház és a politika kapcsolatáról? Változik-e a színház politikai el-

kötelezettséget?

— Egyértelmű elkötelezettséget azt hiszem, nem. Sokkal inkább etikai, morális elkötelezettséget, ami mindegyiknél humánus, életet segítő, utat mutató ideológia legyen. Ehhez nem a pártokhoz tartozás kell, hanem egy bizonyos erkölcsi tartás, ami független a pártok pillanatnyi érdekeitől. Én nemcsak most, a többpártrendszerben vallom ezt, kezdetől fogva így képzeltem művészi munkámat.

— Változóban van a színházak anyagi támogatásának rendszere. Az állami támogatás feltehetően csökkenni fog, jövőbeni rendszerét nehéz volna megjósolni. Hogyan pótolják a hiányt?

— Tavaly egy nagyon szerencsétlen rendelkezést hoztak, nevezetesen a nézőszám szerinti anyagi támogatás bevezetését. Bizom benne, hogy az új kulturális kormányzat, amint egy kis ideje lesz a színházi életre figyelni, ezt a lehetetlen intézkedést megszünteti. Ez ugyanis hátrányos helyzetbe hozza a színházakat. Nem művészi szempontokat követel, hanem piaci szempontokat, ami ugyan nem lebecsülendő, de ha rangsorolni kell, mégsem szerepelhet első helyen.

Úgy gondolom, a jelenlegi helyzetben nemcsak lehetőségünk, hanem kötelezettségünk is keresni azokat az újabb formációkat, amelyekben egy színház működhet, amelyekben — ha nem is a színház teljes működésének, de a működés egy részének a feltételeit önmaga meg tudja oldani. Mi e tekintetben szerencsések vagyunk, mert a színházban működik egy ma már országos hírű, sőt, határainkon túl is ismert diszlektkészítő műhely, amellyel bér munkákat is vállalunk. Ebből nemcsak anyagi, erkölcsi hasznunk is van. Szeretnénk tovább fejleszteni, gazdagítani ezt, hogy megbízható anyagi forrásunk legyen. Ez természetesen nem pótolja az állami támogatást, de a nagy lukak betömődésére jó.

— A korábbi években a színház vállalatoktól is kapott anyagi

támogatást.

— A vállalatoktól nem a színház működéséhez, hanem a színészi-művészi munka honorálásához, elismeréséhez kaptunk pénzüsségeket. Ezt hivatott segíteni a megalakult Színipártoló Egyesület, melynek tagjai — akik lehetnek magánszemélyek, vállalatok, intézmények — befizetnek tetszés szerinti összegeket egy egyszerűen, a művészet pártolására. Évad végén az Egyesület vezetősége valamint a színház vezetősége összeül, és díjakat ítél oda az összegyűlt pénzből. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez nem a színház hétköznapi működését segíti.

— Az új évadra változott-e a társulat összetétele? Kik mentek el, kik az új tagok?

— Sajnálattalunkra és veszteségünkre Fekete Gizit és Rácz Tibor visszement szülővárosába, Szegedre. Sajnálom őket, de remélem, megtalálják számításukat.

Hozzánk öt új színész szerződött. Benczédi Sándor, Körösi Csaba és Oravecz Edit Veszprémből, Várhelyi Dénes Egerből, Tárkó Éva Sepsiszentgyörgyről. Új rendezőnk Vándorfi László, dramaturgunk Faragó Zsuzsa, Budapestről.

— Úgy tűnik, kisebb volt a mozgás, mint az előző évben.

— Igen, kisebb mozgás volt. A szűkebb anyagi kondíciók befolyásolják az emberek mozgáskedvét.

— A színház a színészekkel egy éves szerződést köt. Nem jelent ez egyfajta bizonytalanságot?

— De, igen. Okoz bizonytalanságot. Lehetővé teszi viszont, hogy lüktessen a szakma. A szerződés kötés igen nagy felelősség, nekem is az egyik legnagyobb keresztem. Felelősen kell dönteni emberekről. Úgy gondolom, az együttes magja tudja, hogy az éves szerződés ellenére biztos helye van a színháznál. Tudják, hogy a színház vezetése számít rájuk, és az éves szerződés nem egyéves kapcsolatot jelent.

— A színház több alkalommal szerepelt már külföldön, és sikerrel.

— Az elmúlt esztendőben

komoly figyelem fordult felénk. Részt vettünk Ljubjanában egy harmas találkozón, rövidesen menni fogunk Ausztriába, Grazba, és Nyugat-Németországba is van meghívásunk. Azon kívül Lendvával és az újdéki színházzal is jó kapcsolatunk van. Ezek pezdülést hoznak a színháznak és a közönségnek is.

— Az évadnyitó társulati ülésen azt mondta, hogy kétséget vannak a 201. évadot illetően. Mire gondolt?

— Ez nem a zalaegerszegi színházra vonatkozott. Tulajdonképpen aggodalmamat fejeztem ki az egyetemes magyar színházi életre vonatkozóan. A magyar nyelvű színdarabok két-századiki évfordulóját ünnepezzük, ugyanakkor ahogy a kultúrával és a színházzal kapcsolatos elfogult véleményeket hallom, aggódom is. Ezek nyilvánvalóan megalapozatlan vélemények, hiszen hallottam olyan kijelentést, hogy néhány évre be kellene zárni az összes magyar színházat. Aki mondta, talán nem egészen komolyan gondolta, de elkeserítő, hogy ilyen megnyilatkozások elhangozhatnak. Törvényszerű, hogy amikor egy országban rosszul mennek a dolgok, akkor megpróbálnak egymásra mutogatni, egymás ellen hergelni magukat az emberek ahelyett, hogy összefognának.

Magunk úgy véljük, a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház idei műsorterve és törekvései azt bizonyítják, hogy a mindennapok keservei, nehézségei ellenére a színház vezetői, művészei tenni akarják dolgukat, tanítani, szórakoztatni közönségüket. Az 1990/91-es színházi évadra ezért több bemutatót terveztek, mint az elmúlt évben. Munkájukhoz sok sikert kívánunk.

Horváth Mária

Képeink az elmúlt évad egy-egy emlékeztető zalaegerszegi (1) és kaposvári előadását (2) idézik. (Szakonyi Attila felvétele)

Olvasta?

Benedek Marcell Délsziget

A Délsziget először 1928-ban jelent meg az akkor már kényszerűen nyugalmat kövélő ígazgató Benedek Marcell legkedvesebb írásaként. Soha nem volt „hivatalosan támogatott” irodalomtörténet, hiszen pártatlansága, a szigorúan csak igényes alkotást elismerő látásmódja ellenérzést váltott ki a Horthy-korszakban csakúgy, mint később a Rákos- és Kádár-időszakban. Másodsor 1948-ban adta ki az Új Idők Irodalmi Intézet és csak példányainak gyors elkelése mentett meg a zúdába kerüléstől.

Miől „rendhagyó” irodalomtörténet a Délsziget? Elsősorban műfaja miatt. Nem száraz elemzések vagy mellátások sorolása, hanem regényes kerettörténetbe ágyazott szöveges dialógusok szövevénye. A beszélgetés szereplői, Erdy professzor — akiknek alakja egy kicsit Benedek Marcell, egy kicsit Riedl Frigyes személyiségén alapul —, a fiatal és művelt Marianne és a vulgáris materialista Pongrácz mérnök. Tengeri hajótörés után, a roncsokat nézve indul a beszélgetés vulkánokról, túléléseiről — elsősorban — a magyar irodalom kiemelkedő időszakairól. Az Ómagyar Mária-siralomtól kiindulva évszázados irodalomtörténeti korszakokat beszélgetnek át a kényszerű száműzetésben, háborúk és vulkánkitörések közepette, majd legvégül a budai Pongrácz-villa 1945-ös romjain. Benedek Marcell ugyanis az 1948-as kiadást kiegészítette az 1928-tól eltelt idők irodalmának megvitatásával, még egyszer összehozva hőseit egy korszak lezárulásának pillanatában. Szereplői nem szentenciákat mondanak ki; Benedek hiszi, hogy vannak igazságok, amelyek csak a gondolkodás „örök drámájában” válhatnak tapintható valósággá, és ennek egyetlen adekvát formája van: a dialógus. Könyvében a magyar irodalom múltját, állandóan alakuló történetét formálódik, ahogyan sokat olvasó szereplői megélik, illetve élnek. Az alkotók kortársi összefüggésében, világ- és magyar irodalmi kontextusban szerepelnek a párbeszédokban, az irodalomtörténetírás, a fordítási irodalom és a műfajok fogalmának folytonos tisztázása közepette.

Az irodalomtörténeti „beszélgetés” — amit a ma olvasója néhol talán patetikusnak ítél majd — 1948 tavaszán lezárult. Nygyven éves halgatás után a szereplők ismét vitázhatnak: az idősebbeknek emlékeztetőül, a fiatalok számára a felfedezés örömeit hozva. Közérthetősége, biztos tényanyaga és szellemes elbeszélő stílusa miatt a könyv harmadik kiadása is várhatóan széles érdeklődésre tarthat számot.

Filmjegyzet

Bízzál bennem!

(Nadine)

Hogyan lesz Playboy-fotókból autópálya?

Lehet-e egy árva cent nélkül pénz keresni?

Rendbehozható egy házasság nagyratörő (sötét) üzleti tervekkel?

Ezeket a költői kérdéseket teszi fel nekünk Robert Benton 1987-es filmjében.

Nadine, a szépséges és kissé butácska (mi más lehetne egy szépsze bombanő?), éppen válófélben lévő fiatalasszony egy fényképpszel aktfotókat készített magáról, hátha a Playboy felfigyel rá. Hamar rájön, hogy a sikert nem éppen a pitüaner vidéki fotós segítségével fogja elérni. A zugügyletekkel foglalkozó „művész”-től akkor akarja visszaszerezni a képeket, amikor valaki éppen megöli a fényképezést. Rádásul a Playboynak szánt fotók eltűnnek, a borítékban egy autópálya tervet találhatók. A férj bezzeg ráharap a csalira, nagy pénzt lát a tervek értékesítésében, mellesleg a családi béke helyreállítására is alkalom adódik — no, meg a fotók visszaszerzésére.

A film írója és rendezője az a Robert Benton, aki 1978-ban elkészítette a Superman filmváltozatát, egy évvel később pedig több Oscar-díjat is elhozott a Kramer kontra Kramer című alkotásáért. Azóta nem sikerült igazán kitörnie. 1987-es Nadine című filmje 83 perces unalom.

Gyéren csordogáló történet, lassan és — az Agatha Christie krimiken nevelkedettek számára — túlságosan primitíven kibontakozó szálak halmaza. Nincs min gondolkodni, nézni kell.

Kim Basinger két évvel a 9 és fél hét után mintha „visszafelődött” volna. A butácska szöke szexbomba szerepet már régen rászabták, s ezt a ruhát, ha akarná, sem tudná levetni. Lehet, hogy a kissé ijedős, de félelmét akaraterével legyőzni tudó fiatalasszonyban több is van, de vagy a rendezés vagy a színészi játék hiánya miatt csak kevésre tellett.

A Nadine férjét alakító Jeff Bridges-t sem lehet túl komolyan venni. A King Kong és a TRON — avagy a számítógép lázadása volt a csúcs (ígaz, csak középhegység), de azóta ő is inkább lefelé csúszik a ranglétrán.

A Nadine valószínűleg egy szárnok utasainak segítségével készülhetett, mert az alkotók és a színészek csak a lejtő alját látták. Am mindenkori csak a képességéhez méretezett csúcsot képes megmászni, tudom, hogy a legkisebből is lefelé visz az út.

Mert ez egy száncázós film. Ki tudja, s talán egyszerű újra felfelé tolják azt a fránya száncót, amit sikernek neveznek.

(end)

Toborzó

Havonta egy alkalommal meghívjuk azokat az állampolgárokat, akik kérdeznak és válaszra várnak, akik városuk gondjairól és terveiről többet akarnak tudni, akik a magyar verset jobban szeretnék megismerni, akik a városuk művészeivel — Fesztők, Építészek, Színészek,

Előadók, Költők — találkoznak, akik

szeretik Dinnyés József dalait.

A város újságja a sajtószabadság nevében meghívja a Tinódi Lantos Sebestyén Olvasóegyletbe azokat a közéleti embereket, városatyákat, képviselőket, akik választ tudnak adni azokra a kérdésekre, amelyekre kíváncsi az adófizető állampolgár.

A helyi művészek bemutatják és elmondják hogyan s miként látják településük kulturális felemelkedését.

Dinnyés József zeneszerző, előadóművész, mint házigazda, az utóbbi 25 évben írt énekeivel, az egyetemes magyar költészet megzenésített verseivel, népdalokkal és saját szerzeményeivel vers részt a Nyitott Esteken. Minden előadásban más-más 28 dall

Jegyek kaphatók a helyszínen, a szerkesztőségben és a könyvtárakban! Először 1990. szeptember 13-án, csütörtökön, 19 órakor várjuk az érdeklődőket.

Dinnyés József
dalkutalajdonos

KANIZSA
városi hitelintézmény szerkesztősége

Pf. 74

Képzelt riport a kanizsai MDF irodából

Az elmúlt hetek egyikén megjelent irodánkban Vízvári József. Arról érdeklődött, hogy az MDF kanizsai szervezetének van-e rendező szájája.

Miután megtudta, hogy:

— nincs, hanem köztéri rendezvényeinken alkalmasszerző vállalkozó tagjaink végzik ezeket a teendőket;

— minden ilyen programhoz rendőrségi engedélyt kell kérni (ennyi a szoros rendőrségi kapcsolat — Vízvári úr sanda gyanúsítása — amit maga adott a nyilatkozó szájába);

— engedélyt kapni csak úgy lehet, ha a szervezők garantálják a rend fenntartását és megadják az ezért felelősek nevét;

— minden utcai rendezvényen hasonló módon történik a rendbontás megakadályozása, beleértve az összes párt és bármilyen szervezet saját vagy együttes rendezvényeit, lehangoltan azzal távozott, hogy ezekből az adatokból nem tud cikket írni.

Letörtsége — úgy tűnik — nem tartott sokáig és gyorsan segített magán: ha a tények egyszerűek és unalmasak, még mindig megtalálható a szenzáció, csak saját gondolatait kell nyilatkoztatni találni.

Így aztán született egy cikk, amely szerint az MDF-nek Kanizsán R gárdája van, ennek feladata a rendfenntartás (úgy általában), ez egy létező és folyamatosan működő szervezet, a művelődési házak hasonlóan védik rendezvényeiket (ettől legálább ostobának is tűnik a nyilatkozó), az egész egy, az MDF-re speciálisan jellemző tény.

Véleményem szerint Vízvári úr az adott esetben sikertelenül egyensúlyozott az élénk képzetet a valóság meg-hamisításától elválasztó keskeny mesgény, miközben újságírói kötelességet közlő fittyet hányt annak, hogy az elkészült írást megjelentetés előtt be kell mutatni a nyilatkozónak, főleg akkor, hogyha úgy távozik az interjú után, hogy nem fogja megírni a cikket. Mulasztásának oka lehet egyszerű tájékozatlanság is, bár ennyi nyil-lyalvaló ferdités után nem sok jóval kecsegtetett volna a nyilatkozók elé állni az írásművel.

A történetekért a szerkesztőséget is terhelő felelősség, ha kezdő munkatársait nem világoztatja fel a szakma alapvető etikai követelményeiről és nem győződik meg azok betartásáról.

Az R-gárda az MDF és az igazság

Tarnóczy Attila reagálása az R-gárdáról szóló cikkekre ért-hetetlen, de a tisztázás érdekében válaszolnom kell.

A képviselő úr szerint az R-gárda nem létezik. Miért kellett akkor azt a bizonyos körlevelet vagy 15 percig keresni az író-asztalokon, és felforgatni az egész irodát? Talán azért, mert — mint közölték velem — az az írat rögzíti az alapszabályt, a feladatokat és a kötelességeket. Mivel azonban sehogy sem akar előkerülni, kénytelen voltam a hallottakat leírni.

Érdekes volt még egy pa-pírdobozban a nemzetiszíniú karszalagokat látni, volt vagy ötven darab. Ezekre mutatva mondták, hogy most készültek, a rendezvényeken használják őket.

A jelek szerint tehát van R-gárda, van rá vonatkozó körlevél, vannak karszalagok. Nem értem, hogy miért vitatkozunk?

Úgy gondolom ha nem is szó szerint, pontosan idézem a nyilatkozók szavait, többek között a képviselő úr sokakat megnyugtató válaszát.

A gárdáról pedig min-denképpen írni akartam, az írás viszont olyanra sikeredett, amilyen válaszokat a nyilatkozók adtak.

Ám az MDF és a rendőrség közötti kapcsolat ilyenét felvetését nem értem. A belügyminiszter is MDF-tag, így Tarnóczy Attila kifejezése, a „sanda gyanúsítás”, enyhén szólva különös. A mai rendőrség, különbözni kíván a régítől, kapcsolatba lépni vele nem lehet megbélyegző.

Nem szenzációnak szántam a cikket. A száraz tényeket közöltem, de a kérdezettek talán nem készültek fel igazán a vá-laszra, s másnap szívük szerint mintha mást mondtak volna. Nem tudom. Viszont a tény ettől még tény marad. Biztos vagyok abban, hogy amit jószándékú lirtam, azt az olvasók nem értették félre.

S hogy kezdő újságíró vagyok? Igen, lassan 10 hónapja, de mintha a képviselő úr is kezdő lenne — 4 hónapja! Nem kellene egymás iránt több méltányosságot tanúsítani?

Mégis fizet a fogyasztó

Tisztelt Szerkesztőség!

A „Kanizsa” Városi Hetilap 1990. augusztus 17-én megjelent számában „Gáz van!” címmel közölt írással kapcsolatosan az alábbiakról kívánunk tájékoztatást adni.

A megjelent írásból azt a következtetést vontuk le, hogy az érintett fogyasztók nagy része tájékozatlan, illetve tévedésben van a tényleges helyzet és az ebből adódó vállalati igényt illetően.

Belátjuk, hogy részletesebben és egyértelműbben, szélesebb körű tájékoztatással kellett volna igényüket megfogalmazni. Ezért az írásban foglaltakra is figyelemmel a csatoltan megküldött részletes tájékoztatást eljuttatjuk az érintett fogyasztókhoz. A hivatkozott tájékoztatást — terjedelmi okokból — nem tudjuk közölni. (A szerk.) Követelésünket azonban továbbra is jogosnak tartjuk és a beszedéstől nem tudunk eltekinteni.

Figyelemmel arra, hogy az érintett fogyasztók egy része szerény anyagi körülmények között él, az eddig felajánlott 10 havi részletfizetési kedvezményen túlmenően az egyedi indokolt igényeknek megfelelően további részletfizetési kedvezményhez is hozzájárulunk.

Üdvözlettel:

György Pál
vezérigazgató

Tisztelt Szerkesztőség!

Lapjuk 1990. április 13-i számában Tollár József-fel folytatott beszélgetést közölték. A volt országgyűlési képviselő egy kérdésre így válaszolt: „En az MSZP-re szavaztam a listán is, meg a képviselőjelöltnél is. Meg is indokolom, hogy miért: egyetlen más képviselőt sem tartok alkalmasnak. Sem az MDF, sem az SZDSZ, sem a KDNP képviselőjét. A pártjuknak esetleg segíthetnek, de személy szerint egyik sem alkalmas.”

Azóta is figyelemmel kísérem a lapot (egyik számát a könyvtárban kellett elolvasnom, mert a megjelenés napján 9 óra-kor már mindenütt elfogyott), de semmiféle ellenvélemény, cáfolat nem

jelent meg. A pártok nem védtek megjelöltjeiket: szó nélkül lenyelték a békát. Pedig nem kis béka volt, hiszen azt jelentette, hogy ezek a pártok nem a megfelelő személyt jelölték, vagy nem is rendelkeztek alkalmas jelölttel; más-részt a választók nem a legalkalmasabb, csupán a legkevésbé alkalmatlan jelöltet juttathatták a par-lamentbe. A hosszú és mély hallgatásnak két okát tudom elképzelni: az említett pártszervezetek nem olvassák saját vá-rosuk lapját, vagy nincs mit hozzáfűzniük a volt képviselő meg-állapításához. Mind a ket-tő nagy hiba lenne.

Goór Tibor

Családi összefogással

Régi és új az Eötvös téren

Az épülő-szépülő kanizsai Eötvös teret régi és új kereskedelmi egységek sora színesíti. Ezek közül mutatunk be olvasóinknak két — családi összefogással működő — üzletet.

A tér északi részén 1984. augusztusa óta üzemel Kiss Gyuláné

diszállat kereskedése.

A középkorú asszony otthonosan mozog „birodalmában”, és készséggel tájékoztat:

— Bár Becsehelyen lakunk,

papagály hintázik, a másikon zebra-pintyek fűtyörésznek, a harmadikban kanárik csipognak. A másik oldalon dobozban hőrcsögök, fehér egerek lapulnak. A szomszédos falat szinte teljesen betöltő akvárium-komplexumban trópusi diszhalak — piros és fekete színű eleven-szülők, vitorlások, szumátrai dízmárnák, zebra-dániók, különböző barhaus-fajok — úszkálnak. Mind-mind szemet nyugtató, gyönyörködtető látvány.

— A diszállatokon és

gyakran keresik fel általános iskolák tanulói, sőt óvodások is — mondja a „tulaj”.

Persze a bolt körül sok a ten-nivaló: az árubeszerzési fűradságos napjai, az etetés, itatás, vízcsere, takarítás, az ügyvitel mind-mind feladatokat ró Kiss Gyulánéra, a Becsehely-Nagykanizsa közötti napi „ingázás” mellett.

De mindezt szívesen, odaadóan végzi. Ez biztosítja a megélhetését...

A tér déli oldalán lévő új ház-tomb üzletsorában, a 23. szám alatt kapott magánkereskedői engedélyt ez év tavaszán Szántó Miklósné

NIMRÓD vadász- és horgászboltja.

— Érdekes története van ennek az üzletnek. Férjemmel — aki egyébként gépészeti hőszigetelő kisiparos, itt a boltnál pedig segítő családtag — bar-kácsbolt nyitását terveztük. A múlt év őszén Pécsért egy ismerősünknel voltunk láto-gatóban, és városi sétánk so-rán felfedeztünk egy vadász- és horgászboltot. Nagyon meg-tetszett, és a zalaegezségi üzlet megtekintése után feladtuk bar-kácsbolti elképzelésünket. Egyébként örökségből, család-i megtakarításból és OTP hitelből „hoztuk” össze a bolthelyiség megvásárlásához és az induló árúkiegészítéshez szükséges tőkét. A fő cél két leányunk, a 15 éves Zsuzsanna és a 13 esztendő-s Anita jövőjének biztosítása — mondta a boltvezető, miközben a vásárlókat a pultnál egyetlen alkalmazottja szolgálja ki.

Szántó Miklósné egyébként 19 évi folyamatos munkaviszonyát, első munkahelyét, a helyi víz-művet adta fel a családi vál-lalkozásért. A vegyésztechnikusi

munkakört cserélte kereskedőre.

— A tanácsi működési en-gedély megszerzése nem ment simán, mert a löszterek árusítása miatt külön rendőrhatalósági en-gedélyre volt szükség. De sikerült, s április 2-án nyitottunk — em-lékezik a nehéz időszakra.

Az üzletesen berendezett bolt három árucsoportot forgalmaz.

A vadász-cikkek körébe lö-szterek, vadászati felszerelések — cél- és kereső távcsövek, száraz akkumulátorok, vadászlámpák, fegyvertisztítók, tölténytáskák, fegyvertokok, fegyverszekerények, vadászati ruházatok és lábbelik, állatbőrök, ajándéktárgyak, kutyafelszerelések, katalógusok tartoznak.

A horgászfelszerelések közé botok, orsók, hálók, szákok, úszók, horgok, szárszamosládák, halászcslizmák, gumicsizmák, vízhatlan ruhák, esőkabátok, CUKK halcsalik és egyéb hal-eledelek.

Kiegészítésként árusítanak sport- és szabadidőruhákat, va-lamint agancsos állólámpákat és csillárokat.

— A forgalom hónapról-hó-napra emelkedik, és már fel-készültünk a közelgő va-dászszezonra is. A magyarokon kívül várjuk az igényes német és osztrák vadászokat. Egyébként a zalai vadászok és horgászok mellett egyre többen keresnek bennünket a szomszédos Somogy megyéből is. Sokan szeretnének vadászfegyvereket vásárolni, ez azonban egyelőre állami mo-nopólium. Reméljük, hogy az új vadásztörvény majd lehetővé teszi a légpuskák és egyéb va-dászfegyverek magánsectorban történő árusítását — mondja végzetlenül Szántó Miklósné.

Tihanyi István

Fotó: Szakonyi Attila

...valamint a vadász- és horgászbolt üzletteréből.

Kanizsán „vágunk” bele fér-jemmel a vállalkozásba. Férjem — aki tüzeltő tiszthelyettesként a városban teljesít szolgálatot, az üzletben pedig segítő csa-ládtagként működik — kezdte. Ifjú korában diszhaltenyésztéssé nőtt. 1979-ben egy Petőfi utcai magánházban nyitottuk meg első boltunkat. A kezdeti lépések nehezek voltak, s idő kellett, míg a rokonszenves kanizsaiak meg-tudták, megszokták ke-reskedésünket. Akkoriban rendszeres volt vasárnapi nyit-va-tartásunk. Mivel az épület később romossá nyilvánították, helyváltoztatásra kény-szerültünk. 1984-ben építettük ezt a pavilont, új boltunkat — mondotta Kissné, miközben szabadnapos férje áru-rendezéssel foglalatalkodott.

A bolt csupa élet, mozgás. Az egyik kalitkában sárga színű

diszhalakon kívül különböző méretű komplett akváriumokat, kalitkákat is árulunk, s kaphatók nálunk a szükséges eleségek, vitaminok, fertőtlenítő-szerek is. Kiegészítésként árulunk kutyafelszereléseket, edeleket és tisztítószereket, s van nálunk kutyabolhairtó is.

A kirakatban — egymástól elkülönített zárt „házban” — két ékszerteknőst és egy szí-várványos boa kígyót pillantunk meg.

— Ők a családhoz tartoznak, nem eladók! Reklámcélből tart-juk őket. Gyakoriatk a ma-gánláto-gatók. Nagymamák, GYED-en lévő kismamák térnek be csemétéikkel egy kis szem-lélődésre, akik közül később többeket is vásárlóként fedezünk fel. Boltunkat — biológiai ismeretek bővítése céljából —

Pillanatkép a diszállatkereskedés egyik akváriumáról...

BRDDR, avagy mi történik a németekkel?

Aki manapság Németország felé veszi útját, s netán előtte is járt a Szövetségi Köztársaságban, vagy az NDK-ban, ugyancsak kapkodhatja a fejét, hiszen a gyökeres változások következményeként gyakran érik váratlan meglepetések. Nagy változások elsősorban az egykori NDK területén tapasztalhatók, de éppen ezek hatásaként az NSZK-ban is észlelhetők bizonyos jelek, amelyek egyértelmű összefüggésben állnak az újraegyesítés (utó)rezgéseivel. Hogy mi történik ezekben az országokban a hétköznapi szintjén, ehhez próbál útmutatót nyújtani ez a cikksorozat, melynek írásakor, a személyes élményeken túl, különböző korú és pártállású német állampolgárok véleményére is támaszkodtam.

Németország az újraegyesítéssel legújabbkori történelmének kétségkívül legreményteljesebb korszaka elé nézhet, hiszen egyes feltételezések szerint most vér és erőszak nélkül válhat Európa és a Világ vezető hatalmává. Hogy ez így történik-e, erre ma senki nem tud biztos választ adni, az viszont tény, hogy a gyakorlatilag ez év július végén életre hívott újraegyesítési folyamat kezdete óta hatalmas fejlődésnek indult az NDK, amely — ha minden szerencsésen alakul — az egykori Keleti Tömb államai közül elsőként ugorhat a nyugat-európaiak tejjel-vajjal teli kádjába, s válhat a jómódú emberek hazájává.

A dolog persze még az NSZK segítségével sem egyszerű, hiszen Walter Ulbrich rémuralma s Erich Honecker nem éppen emberarcú kommunizmusos idején nemcsak a gazdaság, a bankélet, a kereskedelem stb. ment tönkre, de a 40 év alatt — akárcsak nálunk — likvidáltatott szép csendben, az emberi individuumban is, ennek hiányát pedig még az NDK-ban sem lehet pénzzel pótolni. (Ugyanakkor figyelemreméltó, hogy az agyak átállíthatóságának problémáján kívül a vártnál sokkal könnyebben veszítik el az egykori NDK polgárai a nemzeti identitás tudatát, hiszen a többség mindig is egy Németországban gondolkodott, s titkon — a

100 éve olvasható a felirat a Reichstag homlokzatán: A német népnek. Az épület 1945-ben rombadőlt. Azóta újjáépítették, s ma új történelmi döntésekre vár: az egyesült német törvényhozás otthona lesz.

kommunista ideológiát ellensúlyozandó — a családi ünnepeken is ezt súlyolta gyermekei tudatába.)

A fájdalmas lelki sebeket kívül azonban, úgy látszik, minden mást lehet pénzzel is gyógyítani. Legalábbis ezt gondolja az ember, látván a hihetetlen gyorsaságú fejlesztést, amit természetesen a nyugatnémetek szponzorálnak,

javarészt végeznek is. Az egykori határvidékeken például közel egy hónap alatt épült újjá az 1949 óta elsoványított úthálózat, a településeken pedig soha nem látott mértékű építkezési munkálatok kezdődtek, s hetek alatt változott Kánaánná az addig ijesztően sivár, most nyugati áruktól roskadozó üzletek sora, bizonyítva azt a roppant erős

gazdasági hatalmat, amivel az NSZK rendelkezik, s képes, az otthoni színvonal romlása nélkül is, ellátni az NDK-t.

A nagy liberalizáció, úgy tűnik, az NDK-ban állomásozó szovjet hadsereg is hatott, hiszen amíg egy éve orosz tisztek is alig lehetett látni az utcákon, most a kiskatonák is szabadon vásárolhatnak, sétálhatnak, s az orosz katonai gépjárművek sem az éj leple alatt közlekednek, ahogyan ezt eddig szigorú titokban tették, hanem reklámot csinálva a „cégnek”, nappal vonulnak. (Népszerűségük ettől ugyan nem lesz nagyobb, viszont igaz, hogy a helyiek amerikaiakkal sem szeretnék felváltani őket.)

A sétálóutcák érdekes színfoltját azok a még Erich Honecker által szerződötetett vietnami vendégmunkások jelentik, akik a megváltozott helyzetben alkalmi árusként próbálják megélehetésüket biztosítani a hírtelen Nyugattá lett Keleten. Hazamenni nincs kedvük, ahogy a konkurenciának a Cseh és Szlovák Köztársaságból egyre nagyobb számban Berlinbe áramló cigányoknak sem. Ők gazdasági menekülteként érkeznek, ehhez képest azonban viselkedésük gátlástalan, hiszen a vasúton érkező gyanútlanul alvók fülkéit fosztogatják, autós társaik pedig a parkolókat, visszatartó piszkot és szemetet hagyva maguk után. Rajtuk kívül természetesen fel-felbukkannak a viláगतúzt lengyelek, bár számuk a valutautómló létrehozása után jelentősen csökkent, akárcsak a magyar turistáké, akiknek távolmaradása szintén nem szorol magyarázatra.

A helyiek arcáról mindenesetre eltűnt az elkeseredettség, a reményvesztettség, az emberek biznak a gyors fellendülésben, jöhetnek ez a bizalom inkább szól a nyugati üzleteknek, mint az új NDK kormányának, hiszen az ügyis átmeneti jelleggel funkcionál. A többség azonban az áldozathozatal árával is tisztában van, és sokakat visszafogottá tesz a bizonytalanság. Hogy hogyan alakul ennek függvényében az NDK társadalmának képe, egyáltalán milyen társadalom létezik az egyedülálló változások mögött, ezt kutatom a következő részben.

Magyar Tamás

Második kör

Amit most olvas a Kedves Olvasó, az már a második gondolat. Az első az volt, hogy az augusztus 23-1. elmaradt tanácsülés miatt jól beolvások a távolmaradó tanácsstagoknak.

Aztán elítőprengtem azon, hogy vajon mi lehet a nagyszámú hiányzás hátterében. A nyár? A szabadságolás? Ez is. Meg még sok minden más. Mert ki szeret olyan helyre járni, ahol józerivel csak a pofozógép szerepe van kárhóztatva? Márpedig a kanizsai testület több mint másfél éve — a Mózes ügy kirobbanása óta — egyfolytában ösztűs alatt áll. Hogy jogosan, vagy jogtalanul, ezt most ne firtassuk. Tudniillik a jogosság nem mérlegelési szempont amikor a tanács tag — akire esetleg ez a cím is tartozhat, mint számunkra fül — otthon eldönti, hogy kiteszi-e magát újabb támadásoknak, vagy sem. Arra már régóta nem lehet hivatkozni, hogy az általa vállalt szereppel egyfajta felelősségtudat is jár. Már csak azért sem, mert jól tudja, hogy a döntések meghozatalakor az ő felelősségét más senki nem kéri számon.

Június eleje óta nem a tanácsesztűletek, a végrehajtó bizottságok irányítják ebben az országban a települések életét, hanem a pártok. Ha a pártok valamivel egyetértenek, akkor rendben van, ha nem, nincs olyan hatalom, mely ellenükre tehetne. Akkor meg miért menjenek el a városatyák a tanácsülésre? Csak azért, hogy előre lefuttatott dolgokra emelgessék a kezüket?

Rádásul az elmaradt tanácsülés témája is meglehetősen kényes ügy. A kollégiumok át szervezése kapcsán egy évvel ezelőtt született már egy döntés, mint utólag kiderült jogtalanul. Rádásul napvilágra került, hogy itt nem csak szakmai koncepciók ütköznek, hanem emberi indulatok is. A tanácsstagok többsége pedig a szakmai részhez nem ért, az emberi indulatokból még elege van. Így hát távolmarad. S titokban talán már várja azt a pillanatot, amikor az új önkormányzati testület először összeül a TV kameráinak keresztútjében, és megteszi első botladozó, suta lépéseit, melyeket a lakosság legalább olyan kritikus szemmel fog figyelné, mint tette az elmúlt másfél évben az ő szereplésükkel.

— molnár —

A szolgálatot teljesítő járőr 25-én éjjel körül a piacon tartott ellenőrzést. Ennek során észlelték, hogy akkor még ismeretlen tettesek betörték a Zöldért boltjába. Ahelyszíni szemle során megállapították, hogy a kiszolgáló pult feletti ablak nem volt megfelelően rögzítve, s az elkövető(k) ezt felnyomva hatoltak be a helységbe, ahonnan egy karton Marlboro cigarettával és több doboz konzervvel távoztak. Az ellopott áruk értéke mintegy harmincezer forint volt. Nem sokkal ezt követően a piac közvetlen közelében igazoltatták Bogdán József és Bogdán Tamás nagykanizsai lakosokat, akiknél a bűncselekményből

Halló, itt a 007...!

Lopás, csalás

származó tárgyak egy részét megtalálták. A tetteseket a rendőrség előállította.

Nem először van dolga a törvénytől Végh Ferenc, Nagykanizsa, Somogyi Béla út 37. szám alatti lakosnak, mivel csalásért mártóbször volt büntetve. Úgy látszik azonban, hogy az eddigi büntetések nem voltak elég hatásosak. Nemrégiben az utcán egy idős emberrel ismerkedett meg, akinek Horváth László néven mutatkozott be. Közölte, hogy ő a KIOSZ

újjonnan megvásárolt titkára, s azzal az ürüggyel, hogy beszéljessenek kicsit, a lakására csalta a sértettet. Ott azíránt érdeklődött, hogy mennyi az idős férfi nyugdíja, majd ígéretet tett, hogy összekötéseit igénybevéve, legalább ötszáz forint nyugdíjemelést elintézt. Úgymond „előlegként” néhány papírpénzt a zsebébe is dugott. (Mint utóbb kiderült a pénz nem az ágyon ülő nyugdíjas zsebébe, hanem a párna alá került.) Ezt követően arról

panaszkodott, hogy autója Balatonszentgyörgy közelében elromlott, s nem tudja megjavítani, mivel a szükséges összeg nem áll rendelkezésére. A beígért nyugdíjemelés eredményében a sértett készséggel kölcsönadta az „autójavításhoz” hiányzó pénzt. Természetesen Véghnek nem volt javításra váró autója, s nem állt szándékában a kölcsön kapott pénzt sem visszaadni. Pechjéra azonban a sértett jól használható személyleírása, valamint az elkövetés módszere alapján a rendőrség hamarosan megtalálta Végh Ferencet.

Z. T. I.

Tud Ön ultizni?

Az ultisok és az elmaradhatatlan kibicék tudják, mit jelent, ha nem mozog a pénz. Nincs értelme a játéknak. Vagy mégis?

Mást nem lehet hallani, olvasni: Az országgyűléstől a társadalmi szervekig bezárólag mindenki a kisvállalkozóktól várja a megváltást, és SZAVAK-ban támogatja is a felvirágoztatást.

Szinte naponta jelennek meg információk arról, hogy a külföldi látogatások milyen eredményesek voltak, hiszen a vendéglátók a kisvállalkozások számára ennyi meg ennyi dollár milliót ajánlottak fel. Szépséghibája a dolognak, hogy az állami mamutvállalatok nem részesülhetnek a megváltó dollárokból, csak a magántulajdon profitálhat belőlük. Számukra meleg fogadtatás, diszvacsona, pohárköszöntő, ígéret és aláírás van, dollár nincs. Mert a milliárdok az istennek sem akarnak átjönni a határon, pedig akadály nincs, a kerítés lebontottuk, a sorompót felnyitottuk. Lehetséges, hogy Dollár Papának ez kevés? Rossz emlékei vannak az elmúlt évtizedekről? Már csak azért izgulok, hogy a betevőd milliionos a nyári hőségben hógutát ne kapjon Hegyeshalomnál, a leálló-sávban, várakozás közben.

Állítólag azonban valamiféle bennfentesek tudnak a pályázati lehetőségről, mely alapján hozzá lehetne jutni a dollár milliókhoz. A többség tájékozatlan.

A pénz sorsáról pedig valószínűleg a nyilvánosság kizárásával döntenek. Nem emlékeztek ez régmúlt idők akcióira? Vagy jobb, ha nem mozog a pénz? Egyáltalán: tudnak mifelénk ultizni?

—Cs. J.—

A palini ó-temető sorsa

A palini városrészben az emelőgépgyár északi kerítése mellett ott a régi temető. Ma már benőtte a több méteres gaz és akác. Látszólag gazdátlan. Pedig minden nemzeti erkölcs t a r t á s á n a k megmérettetője, hogyan tisztelt halottait. A síremlékek azonban itt

eltűntek, a sírokat, kriptákat kirabolták.

Am őseink sírkertjeinek ilyen semmibevetele után mit várhatunk mi sírjaink jövődől látogatóitól. Alkalmatlan őrzői voltunk a múltnak, jövődönk sem lehet teljesebb.

V. J.

A hivatal szégyene

Egy nagykanizsai olvasónk keresett meg, hogy segítsek neki, mert idegei felmondják a szolgálatot az érthetetlen ügyintézés miatt, amit a nagykanizsai Alkotmány MGTSZ éppen művel.

Olvasónk ugyanis a tsz-től néhány éve fizetési felszólítást kapott, hogy bérelt földjének gépi megmunkálása címén bizonyos összeget fizessen be a tsz pénztárába. Természetesen elment az irodába, ahol elmondta, hogy nem bérel földet, így tévedés az egész. Elnézést kértek tőle és egy évig ment minden a rendes kerékvágásban. De jött az új felszólítás, ugyanúgy a gépi megmunkálás elmaradt díjának befizetéséről.

Olvasónk újra besétált az irodába, és közölte: a felszólítás téves. Bocsánatot kér-

tek, és úgy tűnik, minden rendben lesz.

Idén aztán ismét megkereste a postás: a felszólítás mellé már bírósági végzést is ígérték, hanem fizet, természetesen évekre visszamenőleg.

Barátunk most már nem ment be a tsz irodába, gondolta, ügyis felesleges — várja a bírósági idézést. Ő tudja, hogy nem kért és nem kapott bérföldet. Reménykedik tehát, hogy ez még a bírósági tárgyalás előtt kiderül, és nem kell fizetnie.

En pedig töprengök: Mi ez? A föld erőszakos átruházása, vagy a polgár elriasztása?

Mégis inkább a hivatal szégyene, módszer, mellyel nem először találkozunk az utóbbi években.

Packázás, mely lassan az ország szégyene lesz.

—Vizvári—

Hétvégi ajánlat

A pacsai tó.

Fürdőzők Kistolmácsnál.

Fotó: Tóth Ferenc

Akik a meleg hétvégi napokat napozással, fürdészel, csónakázással kívánják eltölteni, azoknak ajánlunk kellemes időtöltést a Nagykanizsától kb. azonos távolságra, 30–30 km-re található pacsai, illetve kistolmácsi tónál. A tisztavízű tavaknál a horgászok is szerencsével járhatnak. Ajánlott útvonal: Nagykanizsa—Újudvar—Gelse—Pacsa, illetve Nagykanizsa—Letenyc—Kistolmács.

T. F.

Kevés az idő!

címmel szórólap-kampanyt indított az SZDSZ nagykanizsai szervezete a város vállalatainál, üzemeinél — a vállalati tanácsok újraválasztása alkalmából.

Az első ilyen akcióra augusztus 27-én a Kanizsa Bútorgyár portája előtt került sor, amikor három mozgékony aktivista osztogatta délutáni műszakba tartó és a délelőtti műszakból távozó dolgozóknak a narancssárga lapokat. A rólap szövege találkozott a megkérdezettek véleményével:

Valódi rendszerváltás a munkahelyeken! Valódi képviselőket a vállalati tanácsban! Választási bizottságokat a tiszta választásokért!

A munkából távozók — várakozva a Szemere utcai autóbusz megállóknál — érdeklődve olvasták a szórólap szövegét, benne azt, hogy a választásra nagyon rövid időt hagy: szeptember 15-ig kell dönteni. Ráadásul a régi módon, a régi összetételben alakulhat meg a tanács: a vezetők tagjai lesznek a vt-nek, a tagok felét pedig nem a dolgozók választják. Ahhoz, hogy a munkások igazi képviselői helyet kapjanak a vállalati tanácsban, az SZDSZ választási bizottságok felállítását tartja szükségesnek!

(tth-1)

OMÉK-kiállítás

A Zala megyei Agrárkamara lehetőséget kínál a mezőgazdaság felkarolására. Az OMÉK „D” pavilonjában tárgyalásra várja a vállalkozókat, ahol szaktanácsadókkal próbál segíteni minden érdeklődőnek. Szeptember 1-jétől 9-ig mindennap más programokban adnak felvilágosítást a keres-kínál piaci rendszerről.

Fontosabb témák: A világbanki hitelfelvétel lehetőségei; a Vállalkozási Alapítvány igénybevételeinek módja; nemzetközi Agrárkamarai hírek, beszámolók, szőlő- és borsnap, gyümölcsnap, találkozó nyugati kamarák vezetőivel. Beszélgetés sikeremberekkel: hogyan csinálunk nagybani piacot, mi az a terméktözsde?

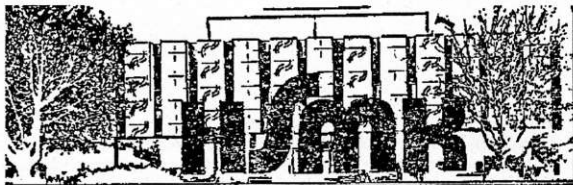
Szakmai kerekasztalfórum a földrendezés kérdéseiről.

Gondolkodjunk közösen! Cselekedjünk együtt!

Találkozunk az OMÉK-on!

Műsorajánlat

Hevesi Sándor Művelődési Központ:

Szeptember 7—13-ig: H. Gerencséry Mária festőművész kiállítása. Megtekinthető naponta 10—13 és 14—18 óráig.

Szeptember 8-án: „Műv-házi-buli rock and roll-party, 18—23 óráig.

Apolló Filmcentrum:

Apolló Filmszínház:

Előadások kezdete: 16, 18, 20 óra.

Szeptember 7—12: Segítség, felnőttem! (amerikai).

Szeptember 13: Ölje vagy halva (amerikai).

Matiné, szeptember 8—9-én 14 órától: Az istenek a fejükre estek II. (amerikai).

Stúdiómozi:

Előadások kezdete: 17 és 19 óra. 21 órától: erotikus filmek, 18 éven felülieknek!

Szeptember 7—9: Kéme, mint mi (video, amerikai).

Szeptember 10—12: Pornósztrájt volt öngyűsége (video, magyar, 18 éven felülieknek!).

Szeptember 13: Vérrel és kötéllel (magyar).

Kertmozi:

Előadások kezdete 20,30 óra.

Szeptember 7: Papa, én nő vagyok (amerikai).

Szeptember 8—9: Az országot fantomja (amerikai).

Szeptember 10—11: Halálpárt (amerikai, 16 éven f.).

Szeptember 12 (utolsó előadási nap): Tengeralattjáró (NSZK-beli).

Visszapillantó

A hazai támadások egyikét mentik a Dunaferr védői.
Fotó: Szakony Attila

N. Olajbányász—Dunaferr 3-3 (2-0)

NB II-es labdarúgó mérkőzés.

Második hazai mérkőzésükön az Olajbányász labdarúgói úgy kezdtek, hogy biztos hazai győzelem születik majd. A mérkőzés első felében a csapat teljesítménye minden dicsőretet megérdemelt, hisz a kétgólos előnyön kívül lendület, frissesség és jó játék jellemezte a csapat produkcióját.

Ezt látszott igazolni két személy félidei véleménye is:

Szalai Géza szurkoló:

— Az első félideben mutatott teljesítmény minden dicsőretet megérdemelt. Ha a második félideben is ott folytatják a fiúk ahol az elsőben abbahagyták, akkor biztos lesz a siker.

Bócz Lajos játékos, aki jelenleg sérült és operációra vár:

— Nagyon nehéz kintről figyelni a játékot, idegileg teljesen kikészül az ember. Amit az első félideben láttam, az alapján azt mondhatom, hogy a helyzeteink szerint akár több góllal is vezethetnénk.

Sajnos a félideben megkérdőzték optimizmusra a második játékrészben nem igazolódt. A szünetben hiába intette óvatosságra, nyugalomra fiait Vlaszák Géza vezető edző, a csapat első 20 percében mutatott játékára rá sem lehetett ismerni. Különösen a védelem vált lyukassá, mondhatni könnyedén sikerült az ellenfélnek egyenlíteni. Ezt követően ismét a piros-kékek percel következtek, a vezetést is sikerült újra megszerezni, amit az ellenfél ismét kiegyenlített.

Vlaszák Géza vezető edző a mérkőzés után:

— Egy olyan mérkőzésen nem sikerült nyernünk, amelyen már voltak biztató jelek a játékunkat illetően. A Dunaferr végig jó csapat benyomását keltette, így összességében az egy pont nem rossz eredmény. Ha a döntetlen körülményeit vizsgáljuk, akkor viszont szomorú vagyok, mert ezt a mérkőzést — védelmünk jobb összpontosításával — könnyen nyerhettük volna.

—kázé—

Az MHSZ megszűnése után

Töretlen lendülettel tovább!?

Mint ismert, a Magyar Honvédelmi Szövetség még februárban felszámolta magát és a tevékenységi körét részben megtartva új szervezette alakult át.

A Magyar Technikai és Tömegsport Klubok Szövetsége — melynek hatóköréből a honvédség teljesen kivonult — mint tömegszervezet, a helyi egyesületeket átfogó, koordináló szervezetként működik tovább.

Nagykanizsán és környékén a szervezeti változások szintén végbementek és a volt MHSZ klubok zöme csatlakozott az új szervezethez.

Az átalakulás folyamatáról, a változásokról és a megváltozott körülményekhez való alkalmazkodás lehetőségeiről kérdeztük Zóka Tibort, az új városi szervezet ügyvezető elnökét.

— Az országos szövetség megszűnését követően az új szervezethez való csatlakozás alulról építkezve történt. Klubjaink három alternatíva közül választhattak: csatlakozás, önállóság és megszűnés. Legnagyobb örömünkre az 50 klub közül az utóbbit mindössze 5 választotta, míg a többi a csatlakozás mellett döntött — mondta Zóka Tibor.

— Az új helyzet milyen szervezeti változást hozott?

— A városi küldöttértekezleten 7 tagú elnökség került megválasztásra, egyedül a mindenkori ügyvezető elnök a fizetést alkalmazott. Nagykanizsáról a megyei választmányba nyolc személyt delegáltunk.

— Változott-e a szervezet tevékenységi köre?

— Tulajdonképpen a gépkocsik-otoktatás — amely önálló kft.-vé alakult — kivételével valamennyi tevékenységünk megmaradt, így a

szervezet funkciója alapján nem változott.

— Köztudott, hogy a múlt szervezeteinek működését az állam, illetve a bázisvállalatok finanszírozták. Változott-e ez a támogatási forma?

— A klubjaink közül csak néhány képes saját bevételekre szert tenni, így a támogatások esetleges megvonása a pusztá létüket veszélyeztetné. Ezért továbbra is számítunk a helyi tanácsok és vállalatok mintálsnak mondható támogatására.

— Városunkban szép hagyományai és jó eredményei vannak a sárkányrepülésnek, a hőlégballonozásnak és a lövészetnek. Ók is tagjai az új szervezetnek?

— A hőlégballonosok a KÖGÁZ Honvédelmi Klubjának egyik szakosztálya. Az alakuló felében lévő repülősek az országos és városi szervezethez is csatlakoztak, míg a sárkányrepülők — várakozás álláspontra helyezkedve — csak az országos szervezethez jelentették be magukat. A Bütörgyár lövészkлубja szintén csatlakozott hozzánk.

— Mint ügyvezető elnök, hogy látja a szervezet jövőjét?

— Nagyon nehéz időszak következik. Számítunk a közéleti szervezeteink tanácsai támogatására és arra a lelkes munkára, ami eddig is jellemezte a klubok tevékenységét. Összejöveleink az tapasztaltam, hogy az aggodalom, a feltétl volt jellemző aktivistáink körében, akik további támogatásról, a szakmai munka továbbviteléről biztosítottak bennünket. Ezért természetesen bizakodó vagyok a jövőt illetően — fejezte be Zóka Tibor.

—kápolnás—

Asztalitenisz

Szeptember 5-én, meglehetősen furcsa időpontban rajtolt az 1990/91. évi bajnokság asztalitenisz NB I-ben. Ugyanis szerdán kora délután (?) volt az érvadnyító a Déke úti csarnokban, ahol kevés szurkoló lehetett részese a kanizsai lányok hazai bemutatkozásának. Háttig kezdődött az „új” bajnokság!

Az ősi idényben a bütorosok „menetrendje” a következőként alakult:

2. forduló, szeptember 22-én (szombaton): Statisztika—K. Bütörgyár.

3. forduló, szeptember 23-án (vasárnap): K. Bütörgyár—31. sz. Építők (10 óra).

4. forduló, szeptember 29-én (szombaton): Hejőcsabai Cementművek—K. Bütörgyár.

5. forduló, október 6-án (szombaton): K. Bütörgyár—Kaposplast (10 óra).

6. forduló, november 3-án (szombaton) Győri MÁV DAC—K. Bütörgyár.

7. forduló, november 10-én (szombaton): K. Bütörgyár—Fővárosi Vízművek (10.00 óra).

8. forduló, november 17-én (szombaton): BSE—K. Bütörgyár.

9. forduló, december 6-án (csütörtökön): K. Bütörgyár—Bp. Postás SE (17 óra).

Az NB II-ben a kanizsai színeket a Tungram férfi gárdája képviseli, amely a játékos-edző Zborai Gyula vezetésével a további NB II-es szereplésért küzd. A csapat holnap Zalacgerszegen, megyei rangadóval kezd, amely után a következő időpontban mérkőznek hazai környezetben:

Szeptember 23-án: Tungram—Győri Elektromos II. Október 6-án: Tungram—Komló. November 3-án: Tungram—Pécsi Kinizsi. November 10-én: Tungram—Tatabánya. (Valamennyi kanizsai mérkőzés 10 órakor kezdődik a Hevesi Iskolában).

Az NB III-ban is a hétvégén rajtolt a bajnokság. Az Úveggyár férfi együttese új csoportban, a Kehrling-csoportba került. A Baj József vezette csapat idegenben rajtolt, amely hazai találkozóit a Kun Béla úti iskolában rendezt meg.

(b)

Visszapillantó

Soltvadkert—Tungsram 27:32 (10:18)

NB I B-s férfi kézilabdamerkőzés. A kanizsaiak legjobb dobói: Tiba 9, Krischenbaum 7, Rodék 5.

A bajnokság 2. fordulójában az újonc vendége volt a lámpagyári együttes, amely javuló játékkal aratta első idgbenbeli győzelmét. Végig a kanizsaiak kezében volt a mérkőzés, ám figyelmeztető, hogy a védekezés ezáltal nem volt erőssége az izzósoknak.

A találkozóról így vélekedett Pinter István szakágvezető:

— A balszerencsés hazai bemutatkozás után kíváncsian vártuk, hogy a csapat miként szedi össze magát. No, az első 10 percben még akadozott a gépezet, de aztán 6:6 után rákapcsoltak a fiúk. Elhúztunk 18:8-ra, majd a II. félidő elején felváltva estek a gólok. A II. félidő közepén újabb ritmusváltás történt s 10 góllal „elmentünk”. A befejező 4-5 percben, a biztos győzelem tudatában már könnyelműen vitték a játékosok a mérkőzést. Elfelejtették a védekezést, mindenki a támadásra, a gólról összpontosított, miközben a hazaiak a hátrányt valamelyest csökkenteni tudták — hangoztatta a szakágvezető, majd így szólt a holnapi kanizsai rangadóról:

— A bajnokságra esélyes III. ker. TTVE ellen szereplünk amilyen nehéz csatának ígérkezik. Az NB I-es találkozó követően lépünk pályára az öbudalaki ellen. Győznie kell, ehhez viszont „keményednünk” kell védekezésben s a lehetőségeket ki kell használnunk, no és várjuk a közönség támogatását.

Küzdelem, látványosság, remek futamok a motorcross viadalon

A nagykanizsai motorcross-élet immár évek óta otthon ad nemzetközi versenyeknek és hazai bajnoki fordulóknak, ahol népes aktívsereg sorakozott fel a technikai sportág további népszerűsítésére, térhódítására s a közönség kiszolgálására érdekében.

A kanizsaiak ezúttal is fíradhatatlanul dolgoztak, igen jól készítettek elő a nemzetközi junior csapat Európa Kupa küzdelmeit és az OB II. osztály utolsó előtti fordulóját. A nemzetközi mezőny 125, míg a bajnoki 125 és 250, km-es géposztályban mértes össze tudását, amely összehesegében elmaradt a várakozástól.

A közönség elpártolt e szép szakágtól, alig ezren tekintették meg a kettős viadalt. A nemzetközi mezőny is alaposan megcsappant, hiszen a meghívott 10 ország helyett csak 3+1 vett részt az EK futamain: teljes csapattal szerepelt a magyar, olasz és a szlovén válogatott, míg a lettek félcsapattal szálltak „nyeregbe”.

Rajtunk és a kanizsai barátainkon nem múlt az EK sikere. A külföldiek viszont sajnos elmaradtak, habár jeleztek részvételiüket, ám az utolsó pillanatban lemondták. Azt

viszont kárpótlásnak tartom, amit a mi versenyzőink és az olaszok igazi bemutatón tartottak. A futamokat látványosság, remek csaták jellemezték

s nagy örömrünk a párviaidából mi kerültünk ki győzelemként. Ebben a három futamgyőzelmet aratott bajnokunk, Kamrás Károly, valamint Nagy

(ogh)

Rajt a kézilabda NB I-ben

Holnap (szombaton) sporttörténeti esemény színhelye lesz az Olajbányász munkacsarnoka, ahol bemutatkozik az NB I-ben újonc kanizsai olajosok női együttese: megkezdik élvonalbeli szereplésüket, elsőként a zalai sportág történetben!

— Érthetően örülünk annak, hogy mi is bekapcsolódhatunk az országos élvonalba. Ezt még akkor is nagyra értékelem, hogy tisztában vagyunk azzal, hogy a mi csapatunknak még sokat kell fejlődni, sokkal többet kell tenni a sikerért, mint azoknak, akik hosszú idő óta „törzsgárdisták” a legjobbak mezőnyében — kezdte Baranyai István, az olajosok ügyvezető elnöke.

A kanizsaiak fiatal csapata új szakvezető irányításával és kellő öltimuszmal látott munkához július hónap derekán. Közben a szakosztályvezetés is ügyködött, hiszen nyilvánvaló, hogy az újoncok erősítése szükséges. Eddig az olajosok lett Krichenbaum és Szántó, ám jó mederben folynak a tárgyalások két külföldi játékos megszerzésében is, de kanizsai bemutatkozásukra még várni kell.

— A sportágat kedvelők népes tábortól mindenképpen reálisait várunk. Azt tudjuk, hogy NB I-ben rajtolunk, de hogy mikor leszünk jétekben, hozzáállásban, felteletrendszerben is élvonalbeliek, az a jövő dönti el. Mi mindenesetre nívós szakmai munkát végzünk, a rendelkezésre álló kerettel ténylegmindent megteszünk annak érdekében, hogy jó NB I-es találkozókat láthassanak a kedves szurkolók. Tény, hogy ennek a csapatnak batoritást, türelmet, meg-

értést kérünk. Sokat dolgozunk, mindenki beállt a sorba s azt várom a kerettagoktól, hogy a pozitív érzelmeket megtartva folytassuk azt a hatékony munkát, amelyet eddig is végeztünk — magyarázta Deregi László, az olajosok új szakvezetője.

Az újoncok terve a bentmaradás kiharcolása, ami igen nehéznek ígérkezik a 14 csapatos mezőnyben. Ugyanis a bajnokság átvezetése, a minőség-erősítése” miatt a két utolsó (13-14. helyezett) búcsúzik az NB I-től, de a 11-12. helyen végződő csapatra is újabb erőpróba vár, amelyek osztályozó biztosíthatják be további élvonalbeli szereplésüket.

Az olajosok NB I-es keretében jelenleg 3 kapus (Skrach, Krischenbaum, Bójtó) és 12 mezőnyjátékos (Gombor, Stó B., Szántó, Pető, Horváthné—Juhász, Mátyás, Jóniné—Búza, Szökéné, dr. Károsiné, Vass, Ivanics, Kötő), áll készenlétben, akikhez csatlakoznak majd az átigazolásra váró szovjet játékosok és a Tungsram-tól visszaigazolt sajtónevelésű fiatalok.

A kanizsaiak az NB I-ben holnap kezdenek. Hazai környezetben fogadják a Győri Sportközpont SE csapatát, amely az elmúlt bajnokság második felében végzett. A találkozó 14.30 órakor kezdődik az Olajbányász munkacsarnokban, amelyen jó lenne egy sikeres rajt, egy bravúros bemutatkozás.

Az újonc olajosok további öszi sorsolása a következő.

2. forduló, szeptember 15-én (szombaton): Alföldi Porcelán (Hód-

Ferjeskedett, de a többiek is kivették részüket abban, hogy a magyar himnusz csendülhetett fel — vélekedett Kökényessy György, a magyar csapatvezető.

A bajnoki forduló nagyon várta ifj. Vaska Kálmán, aki a 125 km-es kategóriában a dobogóra is esélyes volt. Am a szombati edzésen megsérült, akinek felépülése hosszú időt vesz igénybe. Így aztán csak Horváth Györgynek szurkolhattak a kanizsaiak, aki végül is a 25 fős mezőnyben a 12. helyen végzett.

A 250 km-es mezőnyben a jelzett versenyzők fele startolt, s a 13 fős mezőnyben a kanizsai színeket Weisz Ferenc képviselte, aki a két futam befejezése után a 8. helyet szerezte meg, újabb 13 bajnoki ponttal erősítette meg helyét a középmezőnyben.

mezővársárhely)—Olajbányász.

3. forduló, szeptember 22-én (szombaton) 14.00 óra: Olajbányász—Borsodi Bányász.

4. forduló, szeptember 29-én (szombaton): Szegedi Textilművek—Budaprint—Olajbányász.

5. forduló, október 6-án (szerdán) 14.30 óra: Olajbányász—Herz-FTC.

6. forduló, október 12-én (pénteken): BHG SE—Olajbányász.

7. forduló, október 20-án (szombaton) 14.30 óra: Olajbányász—Vasas SC.

8. forduló, november 16-án (pénteken): Dunaújvárosi Kohász—Olajbányász.

9. forduló, november 24-én (szombaton) 14.30 óra: Olajbányász—Bp.ÉpítőK-Hungalt.

10. forduló, november 28-án (szerdán): Vasprémi SE—Olajbányász.

11. forduló, december 1-jén (szombaton) 14.30 óra: Olajbányász—Bp. Spartacus.

12. forduló, december 8-án (szombaton): Debreceni VSC—Olajbányász.

13. forduló, december 15-én (szombaton) 14.30 óra: Olajbányász—Békcécsabai Előre Spartacus.

(ha)

**KDNP választási nagygyűlés
lesz szeptember 8-án
szombaton, 11 órai kezdettel a
HSMK előtti térer. Rossz
időjárás esetén a HSMK
színháztermében. A szonok Dr
Súrján László a KDNP országos
választmányának elnöke.**

- Slágerkönyvek féláron (2. oldal)
- Jegyzet a félelelelről (5. oldal)
- Az egyház ma (6. oldal)
- Víz alatti sajtótájékoztató (9. oldal)

II. évfolyam. 37. szám 1990. szeptember 14. Ára 9.60 Ft

KANIZSA

V Á R O S I H E T I L A P

Megjelenik minden pénteken

Konyec!

Már csak azok jöttek el a Zrínyi utcai térre, akik nem tudtak mit kezdeni a borús vasárnapi délutánnal. Ők lehetnek utolsó szemtanúi a sok rendkívüli eseményt, vitás kérdést, újságcikket, sok-sok levelet, tanácsívként megért „KGST” piac végső óráinak.

Még egy utolsó kör, csak úgy nosztalgiából — mondta rámköszönő ismerősöm.

Volt még kínálat, de nem az igazi, voltak vevők, de nem komolyak. A japán rádiósmagnó bolti féláron is nehezen kelt el. Holnap eladnád olcsóbban is — vetette oda egy asszonyság. Két fiatalember — talán heccből — a sátras utánfutóra alkudozott, de hát az „minyimum harminc” és viszontlátás! Jól járt még néhány gyerek, kisu-noka, mert a maradék játék szépen elkelt. Nem járt jól a magyar viszonteladó, akinek ez a délután már egy fillért sem hozott.

Kevés eladó, kevés vevő, nincs tolongás, eltűnt a pirosozó a zsebtolvaj, a valutás — nem sok dolga akadt a járőröző rendőröknek.

Papa, vécsér konyec! — mondja az orosz, a metszőollóra alkudozó bácsinak. Ez már a végkiadásítás. Sa délutáni csúcs: egy orosz rendszámú ötajtós Lada-Szamara volt, 300 ezerért. Nyista proble! — mondogatta sűrűn a gazda, s a csodálkozó arra járók csak legyintettek. Az elmúlás különös hangulatát már csak a bányász-meccs szurkolói zavarták.

Hétfőn, azaz szeptember 3-án reggel üres volt a tér csak rendőrt, vámost, újságírókat, tévést látott a kíváncsiskodó.

Tóth Ferenc

Nyár után tavasz

Még le sem hullatta termését, de ismét virágzik a Vár úti vadgesztenye. Vajon önmagát akarta becsapni?

Fotó: Tóth Ferenc

Piac művek, 1990

Megkoppott, de még használható proletár — öntudat — alkatrészek féláron kaphatók.

Alig használt (száz napos) kormányki-egészítő alkatrészeinek javítása és működképes helyi kormányművek beépítése szeptember 30-i dátummal (garancia nélkül).

(Szakony Attila felvétele)

Intelem

Nemrégiben véletlen szemtanúja voltam egy templomi esküvőnek. Az istentiszteletre összegyűlt hívek — az atya kérésére — csendes áhitattal váltak résztvevővé a misébe ágazott esküvői szertartásnak. Nem így a násznéphez tartozó fiatal hölgyek, akik szemmel láthatóan kellemesen érezték magukat. Bájosan cseverésztek, csacsogtak, szórakoztatták egymást, teljesen elfeledkezve arról, hova és miért jöttek. Időnként még is mosolyogtak néhány hívőt, aki bekapcsolódott a szertartásba.

Nem firtatom, kik, és milyen mértékben felelősek a fiatalok tudatlanságáért, csak felhívom szíves figyelmüket, olvassák el azt a jószándékú intelmet, amely a templom bejáratánál látható. Így szól:

„Ha hiszel, imádkozz!

Ha nem hiszel, csodálkozz!

Ha művelt vagy, viselkedj tisztelttel!”

Árva vállalkozók?

Amikor legutóbb találkoztam dr. Árva László közigazdással még a képviselőválasztások előtt voltunk. Akkor félig komolyan, félig tréfásan sorolták azokat az intézkedéseket, melyeket bevezetne, ha ő lenne a gazdasági miniszter. Ilyen előzmények után magától érthetően kezdődött így a beszélgetés:

— Megvalósulnak-e korábbi elképzelései a kormány mostani politikájában?

— A privataizációban törtétek lépések, ez szép lassan halad, de a vállalkozásbarát környezet kialakítása érdekében nagyon kevés történt. A jelenlegi minisztériumi struktúra a nagyvállalati érdekeket képviseli, nem érdekelt a vállalkozások segítségével. Ezért is próbáljuk rábeszélni a kormányt arra, hogy hozzák létre a kisvállalkozásokat segítő ügynökséget. A minisztériumi középvezető réteg viszont mindent megtesz annak érdekében, hogy ez ne történjen meg.

— A rádióban, televízióban már elhangzott, hogy megalakult a Kisvállalkozói Hivatal, melynek Ön a vezetője.

— Minden nyilatkozatban azt mondtuk, hogy megalakul. Abban reménykedtünk, hogy a kormányzat augusztusban rákényszerül a Hivatal létrehozására, de ez eddig nem sikerült. Pedig minden elkészült, ami kell. A kormányzat nem tudja rászárni magát, hogy megcsinálja. Mi azonban végezzük a dolgunkat. Kialakítjuk a vállalkozások tanácsadó testületeinek országos hálózatát. Ennek a hálózatnak a működését a SEED alapítvány támogatja — mivel ők rendelkeznek ehhez megfelelő anyagi háttérrel. A kormányzat eddig ez ügyben annyit tett, hogy Bod Péter Ákos minisztertől kaptam egy szobát... Pedig úgy néz ki, hogy a Miniszterelnöki Hivatal is támogatja a kisvállalkozási ügynökség létrehozását, de a hagyományos nagy minisztériumok nem örülnek annak, hogy bármiféle vállalkozás-támogatás történjen. Ezt velük szemben még „át kell venni”!

— Van erre reális esély?

— A minisztertanáccsal kell elfogadtatni ennek szükségességét...

— Bár egyszerűbb valamit nem megcsinálni, mint csinálni.

— Pedig rengeteg lehetőség lenne a Kisvállalkozási Hivatalban.

— Én inkább ügynökségről beszélnék. A Hivatal a kormányt köteleznék arra, hogy kisvállalkozás-barát politikát folytasson. A kisvállalkozók számára viszont ügynökség lenne, amely különféle tanácsadásokkal, szolgáltatásokkal segítené a vállalkozókat. Ennek a beindításához minimális pénzre — 5 millió forintra — lenne szükség, de ezt is sajnálják erre a célra...

— Úgy tűnik, a kormányzatnak nincs semmiféle koncepciója a vállalkozások élenkítésére.

— Ezt nem gondolom. Ilyen koncepciókat már kidolgoztak. A kérdés megítélésében el kell választani a kormány MDF-es vezetését és az apparátust. Az apparátusnak tényleg semmi érdekeltége nincs abban, hogy ebben az ügyben lépjen. A szűk MDF-es réteg próbálja keresztülvinni az akaratát, nagyon nehéz körülmények között.

— Az MDF nem talál támogatókra?

— Kevésre. Az SZDSZ örül minden kudarcnak, még akkor is, ha ez egy „országba kerül”! Örülnek, mert az MDF kudarcaként értéklik. Sajnos nem hiszem, hogy az SZDSZ a vállalkozókat támogatná. Ezek ellenére hiszek abban, hogy az MDF vállalkozásokat segítő programja érvényesül. Már csak azért is, mert négy évig nem tud megbukni az MDF kormány, s ha ezt az apparátus átlátja, akkor majd elkezd dolgozni... Én januártól várok jelentős változásokat.

— Közelednek a helyhatósági választások. Mit vár tőlük?

— Abban reménykedem, hogy odavaló emberek kerülnek az önkormányzatokba. De azt előre megmondani nem lehet, hogy milyen pártok képviselői kapják a legtöbb voksot. Ez már nem nagypolitika, ez helyi politika.

M. Gy.

Slágerkönyvek-feláron

Egy újszerű kezdeményezés nyomában

Őszi meglepetéssel fogadta a szabadságról visszatérőket a kanizsai Almanach Kft. Kedvezményes könyvvásárt szerveztek a Vasember-ház árkádjai alatti pultokon, de még a földön is. Az érdeklődés óriási, a napi forgalom egyórás átlaga a 15 ezer forintot is eléri. Újszerű kezdeményezés tanúi vagyunk. Az árusítást maguk a „főnökök” végzik, méghozzá a magyar boltokban eddig ritkán tapasztalható kedvességgel.

Az egész akció fő szenczióját azonban az a tény jelenti, hogy az itt nagy kedvezménnyel (30-50 százalékos kedvezményekkel) kínált könyvek nem a raktárakban évek óta porosodó készletekből kerülnek ki, nem végkiadásról van szó. Ellenkezőleg újdonsággal találkozhat az ember, s a készlet sem állandó, hiszen a kereskedők napról-napra új könyveket hoznak a piacra.

Böngészők az alkalmi vásáron.

De vajon megéri-e a vadonatúj könyveket feláron értékesíteni? Természetesen nem, kapom a meglepően őszinte választ. Az akció reklámcélokat szolgál. Ennyi veszteséget még kibír a cég, ha pedig nagy a forgalom, az csak jó.

— Mi így próbáljuk népszerűsíteni magunkat — mondják. — A legfőbb tanulságot pedig máris levonhatjuk: az embereknek van igénye a szépirodalomra is, ha annak ára elfogadható közelségbe kerül az átlagpénztárcához. Éppen ma fordult meg itt egy anyuka, aki 1000 forintot meghaladó értékben vásárolt. Reményeink szerint nem egyszeri alkalomról van szó. A mostani akció ugyan próba volt, de sikere láttán tervezünk még hasonlókat a városban, legközelebb talán Karácsonykor.

M. T.

Fotó: Szakonyi Attila

KANIZSÁ-ból NAGY-ot csinálni

Van önkormányzati törvényünk. Van okunk a reménykedésre, hogy az országgyűlési választások csúnya jelenetei, rágalmaszai nem ismétlődnek meg. Van okunk találkozni végre, és nem a magasztos nagy politikai firmamentumán valahol, hanem ott, ahol leginkább otthon vagyunk. Van fegyverünk a felülről irányított bürokráciával szemben. Csak élünk kell vele!

Hogye lenne fontos az önkormányzat! A helyi hatalom a forrása az emberek életkörülményeit meghatározó jónak és rossznak egyaránt. A városi önkormányzat mindent elronthat és tehet „csuda dolgokat”. Jó önkormányzat kell! Erős önkormányzat. Független önkormányzat. Okos önkormányzat. Ez a hatalom olyan fontos, hogy nem adható más kézbe, csak a helyben lakó polgárok gyűlekezete kezébe.

Jogos és érthető apátia, közönyösség lett úrrá a magyar társadalmon. Nem valószínű, hogy a helyhatósági választások felrázzák az embereket, nem is kívánunk hatalmas mozgalmakat indítani. De létre kell hoznunk egy olyan második fordulat alapjait, melynek el kell érkeznie ahhoz, hogy Magyarország valóban elinduljon a nyugati irányú úton. Ha szabadok akarunk lenni, akkor szembe kell szállnunk a gravitációval.

Most tudjuk megteremteni azt a helyzetet, amelyben az állam nem olyan erős, hogy beleszóljon a magánügyeinkbe. Most olyan önkormányzatot teremthetünk, amely kérelhetetlenül és önző módon a mi érdekeinkért harcol. Mi lokálpatrióta önkormányzatot akarunk, amely forrása az igazi, polgárosult demokráciának ebben az országban.

Válasszunk hiteles és bölcs embereket, akik józan eszükkel szerezték meg hitelüket, és nem hajló gerincük érlelte bölcsességüket! Olyanokat, akik képesek és akarják „szolgálni azokat, akiknek szolgálja nincsen.” Olyanokat, akik tudnak KANIZSÁ-ból NAGY-ot csinálni, legyenek akár orvosok, akár tanárok, akár mérnökök, akár vállalkozók, akik a mi előretöltéink tudnak lenni.

SZDSZ

Nagykanizsai Városi Szervezete

Tisztelt Választópolgárok!

Már csak néhány nap választ el bennünket a helyhatósági választásoktól!

Utójára üzenünk tehát Önöknek ezen újság hasábjain keresztül.

Ahogy a fejlett Európa nem képzelhető el Szociáldemokrata Pártok nélkül, úgy Nagykanizsa város helyhatósági választmányára sem nélkülözhetetlen a szociáldemokrata érzelmű képviselők jelenlétét!

Városunk polgárainak érdekében hozandó döntéseknél nem elég a pusztai szakmai hozzáértés, biztosítani kell az igazságosságot, a tisztességes élethez való esélyegyenlőséget, a szociális felelősséget is!

Ezek pedig a szociáldemokrácia fő célkitűzései között szerepelnek!

Választó polgártársaink! Közösen kell összefogni Önök-

nek és nekünk, hogy városunkban ne legyen:

- súlyos munkanélküliség,
- krónikus iskolahely-hiány,
- megoldatlan lakásprobléma,
- komor, fáradtarcú ember,
- állandó rettegés a holnap-tól!

Polgártársaink! Csak együtt, a szociáldemokratákkal vezet az út Európába és Nagykanizsa város polgárainak ezen az úton kell tovább haladniuk!

Kérjük Önöket, akik velünk éreznek és gondolkodnak, támogatásuk szavazataikkal a Szociáldemokraták Szövetségének jelöltjeit!

Bizalmat kérünk a Szociáldemokraták Szövetségének! **Magyarországi Szociáldemokrata Párt Nagykanizsai Alapszervezete**

Nagykanizsán ma az önkormányzaté a holnap

Valóságosan választani akkor lehet, ha van kik közül választani. Örömmel tapasztaljuk, hogy több párt és szervezet indít jelölteket. A mi jelöltjeink a következők: 1. körzet: Papp Nándor független, 38 éves magasépítő üzemmérnök, 2. körzet: Schmidt István 56 éves, a TUNGSRAM nyugdíjasa, 3. körzet: Balogh Tibor független, KKK-MDF közös jelölt, 50 éves református lelkész, 4. körzet: Hortváth Ferenc 49 éves tanár, 5. körzet: Cseke Zoltán 46 éves középiskolai tanár, szaktanácsadó, 6. körzet: Szabó Imre 37 éves vállalkozó, 7. körzet: Horváth József független, 44 éves bank- és pénzügyi szakember, 8. Czupi Gyula 32 éves tanár, könyvtáros, 9. körzet: Magyar József 33 éves vil-

lanszerelő, elektroműszerész, 10. körzet: Marton István független, 47 éves gépészmérnök, gazdasági mérnök, 11. körzet: dr. Tolnai Sándor független, 36 éves tűzoltó-parancsnok, 12. körzet: Iványi Miklós 44 éves erdőmérnök, 13. körzet: Takács Zoltán 42 éves villamosmérnök, 14. körzet: Horváth György 35 éves gépjárműtechnikus, rak-táros, 15. körzet: támogatjuk a Miklósfai Városi Építési Egyesület jelöltjét.

Szíves figyelmébe ajánljuk őket. A döntéskor gondoljon rájuk, válasszon olyan embert, aki a hatalmat szolgálattá nemesíti!

**Magyar Demokrata Fórum
Nagykanizsai Szervezete**

„...ellenfele vagyok a kommunistáknak”

„Politikánk alapja a keresztény erkölcs, a nemzeti gondolat, a tiszta demokrácia és a szociális kiegyenlítés szolgálata” írta dr. Sulyok Dezső, a SZABADSÁG-PÁRT megalapítója 1947-ben a Holnap című lapban. „Egymás terhét hordozzátok!” mondta Krisztus, tehát a keresztényi erkölcszövege eleve hozzá tartozik a szociális kiegyenlítés szolgálata. Miért kellett mégis külön hangsúlyozni? Ma már tudom: könnyű az ígét hirdetni, nehéz megtartani. A marxista-leninista politika hirdetői is a szociális egyenlőség megvalósítását jelölték meg céljuknak. „Fizessenek a gazdagok!” — hangoztatták. Aztán a munkás megkapta a normát, norma-cmelést, -rendezést, -karbantartást és végül a bérstoppot. Ha jelleme és körülményei megengedték a lopást: jól is élt; ha becsületese volt: éppen csak megélt. Nem így a káderek: a kis bérek 8—10-szeresét fizették, ennél még többet prémium és jutalomként felvettek, nem is szólvá a különböző kedvezményekről. Fizettek a szegényekkel. (Meg az általuk sokat szidott kapitalistákkal 20 milliárd — dollárban.) Ennyi ellentmondást nem bírtak el, megbuktak. Az új, keresztény kormánytól sokat vártam, de csak

áremeléseket kaptam. Értelhetőnek tartom ezért, ha a választók még a jelölő cédulát is vonakodva adják át, és közlik, hogy nem fognak szavazni, mert elkeseredettek. Én is az vagyok. És éppen ezért kívánok résztvenni a választáson, hogy ne nélkülüm döntsének rólam.

Még egyet tisztelt választóktól 1945-től ellenfele vagyok a kommunistáknak, ezért 1947-ben letartóztatottak, brutális bánásmód után börtönbe zártak. 1957-ben — mivel nem voltam hajlandó belépni az MSZMP-be — feleséggemmel együtt elbocsátottak az állásomból arra kényszerítve, hogy más megyében keressem meg a család kenyerét. Ennek ellenére mondom: ha volt kommunistákra akarnak szavazni — ott az MSZMP vagy az MSZP. De semmiképpen olyanra, aki levette a piros kopyent, s most „függetlenként” vagy más párt mezében akarja a peccsenyéstést folytatni. Ne pártra vagy rangra, kizárólag a megbízható, becsületes emberre szavazzanak. Ajánlom magam szíves jóindulatukba és vagyok tiszteltel:

**Goór Tibor
Csányi L. u. 26.**

Egy svéd a fagyaltgyárról

Legutóbbi lapszámunk címloldalán rövid tudósításban számoltunk be egy új kanizsai vállalkozásról: a fagyaltgyárról, a Finomságok Kft.-ről. Nézzük, mi van a hír hátterében!

— Hogyan jött létre a kft.? — kérdeztük a mindössze 28 esztendő Stefan Nilssontól, a magyar—svéd származású cégvezetőtől.

— A szálak 1956-hoz vezetnek. A forradalom viharos napjaiban édesapám, Huszics János Berzencéről Svédországba disszidált, ahol megismerkedett Anna Lisa Nilssonnal, későbbi édesanyjammal. Szüleim törekvők, szorgalmasak, szerezcsés vállalkozók voltak, több étterem és egy halfüstölő üzem került tulajdonukba. Az elmúlt években vállalkozásaik egy részét eladták, hogy fiútestvérem, Per Nilsson és én boldogulhassunk.

Családunk régtől baráti kapcsolatban volt a Csurgón élő Porkoláb családdal, s az ő sugallatukra a kapott tőke egy részét feleségemmel, Maria Nilssonnal magyarországi vállalkozásba kívántuk fektetni. A Porkoláb Lajosné ál-

tal javasolt fagyaltgyár létesítéséhez ötven százalékos tőke-részesedéssel társult a híres svéd Ahus fagyaltgyár. Csurgói barátaink ez év januárjában kedvező újsághirdetésre bukkantak, amely szerint a Nagykanizsai Italárugyár Kft. megszüntetett szeszgöngyöleg raktárát bérbeadásra ajánlotta. Helyszínelés után a „kólások” választása a sokjelentkező közül ránk esett, és március 1-jével megkötöttük a bérleti szerződést. Aztán a Vár út 5. sz. alatti telephellyel megalkotottuk a kft.-t, s megkezdtük a raktárhelyiség átalakítását a célokra megfelelően — hangzott a magyar nyelvet eléggé történ beszélő fiatal cégvezető története.

— Mi történt ezután?

— Svédországból ide szállítottuk a gépi berendezéseket, a 40 darab hűtőtartályokkal felszerelt — különleges típusú fagyaltszállító gépjárművet. A beruházás teljes összege eléri a 30 millió forintot.

— Milyen fagyaltokat gyártanak?

— Egyelőre 11 féle fagyalt

készül nálunk: csokoládé, vanília, sárga dinnye, narancs, cseresznye, körte, eper, nugát, citrom, ananász, pikánsogyoró. Az izek a későbbiek során az igényeknek megfelelően változhatnak. Technológiánk tejes termékekre épül. Napi maximális kapacitásunk 1,5 tonna. Termékeink ömlesztetten és műanyag tölcserbe fagyaszta jutnak el a fogyasztókhoz, zömmel saját gépjárművünkkel.

— Kialakult-e már a vévőkör, piac?

— Természetesen még nem, de napról napra bővül. Komoly vásárlónak ígérkezik a Zala Megyei Élelmiszerkereskedelmi Vállalat, s élénk érdeklődést tapasztaltunk több kanizsai, zalaegerszegi, zalakarosi és csurgói kereskedelmi és vendéglátó egység részéről is, az állami és a magánszektorból egyaránt.

— Mi lesz ténleg?

— Csökkentett kapacitással telen is üzemelünk. Úgy érzem, hogy szükség lesz jelentős propaganda tevékenységre, ha követni akarjuk a nyugati szokásokat, a „fagy” téli fogyasztását is — köszönt el a hat munkatárssal dolgozó svéd vállalkozó.

Tihanyi István

Vasút megoldatlan gondokkal

Nagykanizsa valamikor a múlt század közepén az első magyar települések között volt, melyek részeshültek a vasút áldásos hatásából. Azóta viszont nagyot fordult a világ. Városunk máig is fontos vasúti csomópont, de a műszaki körülmények elmaradnak a kívánatostól.

Néhány éve még olyan tervekkel dédelgették a városban, miszerint 1990-re már Kanizsát is eléri a vasútvillamosítás. A dolog most úgy áll, hogy jó, ha 1992 végén begördülhet a kanizsai állomásra az első villanyozdony. De a MÁV vezetői úgy döntenek, hogy a Kaposvár—Gyékényes közötti vonal fontosabb, mint a Kanizsa—Balatonszentgyőr közötti, akkor még távolabbi lehet a megvalósítás.

Ma már az ország fontosabb vasútvillamosításán megszokott dolog a magas peron, a sinek alatti aluljáró. Ha az aluljáróra nem is, de a magas, kényelmes peronra Kanizsán is voltak tervek. Tavalyi áron 5 és fél millió forintba került volna az állomás komfortosítása. De a terv csak terv maradt, s hogy mikor fog újraéledni az elképzelés, sejteni sem lehet.

Nem annyira a vasúton, sokkal inkább a közúton közlekedőket érinti, hogy a város egyik legforgalmasabb útvonalán, a Béke úton, a régi káros sorompó miatt rendszeres a torlódás. Az elavult berendezés fényosorompóra cserélésére már több időpontot halottunk. A legutóbbi, remélhetőleg végleges határidő a jövő év első fele.

Van egy másik elátkozott pontja a vasút és a közút találkozásának Kanizsán, a Csonakázó tónál, a Kaposvári úton. Itt ugyan van fényosorompó viszont a sineknél akkora a szintkülönbség, hogy akár tengelytörés is lehet a vége, ha valaki a megengedett 30 kilométeres sebességnél gyorsabban közelíti meg az átjárót. Itt azonban már nem kell sokáig várni a megoldásra. Már készítik a gépjárműeknek a terelőutat, és szeptember végén remélhetőleg véglegesen rendbeteszik az átjárót.

— molnár —

Felavatták a Siroma-Plast Műanyagipari Kft. üzemét

Szeptember 4-én a Kőgáz Somogyi Béla úti telephelyén (az Olajbányász sporttelep északi szomszédságában) szűkkörű ünnepségre került sor: felavatták a Siroma-Plast Műanyagipari Kft. üzemcsarnokát. Ez alkalomból Herbert Simon, az NSZK-beli Siro-Plast GmbH tulajdonosa és György Pál, a Kőgáz vezérigazgatója mondott rövid beszédet, majd Khristel Simon asszony, az NSZK-beli vállalkozás cégvezetője vágta át az üzemcsarnok bejáratánál kifeszített nemzeti színű szalagokat.

Az avatás után Kurucz István, az új nyugatnémet—magyar vegyesvállalat cégvezetője informált:

— Közlegy éve kezdődtek meg a tárgyalások a Siroma-Plast GmbH és a Kőgáz vezetői között, amelyek eredményeképpen jött

létre kft.-nk, közel 39 millió forint törzstőkével. Ebből a Siro-Plast GmbH 50, az STB nyugatnémet cég 25, a Kőgáz 9, az ÉPGÉP egykori öntvénycsiszoló üzemrészét alakítottuk át a kivitelező Letenyel Építőipari Kíszerővel, a technológiai rendszernek megfelelően, 600 négyzetméter hasznos területen, irodával, raktárral és szociális helyiséggel is ellátva. Az üzemcsarnokban hat darab NSZK gyártmányú automata műanyag fröccsöntő gép került beszerelésre, amelyekkel gázmérőórák nagy pontosságú műanyag alkatrészeit gyártjuk a többszomszédságban lévő, nemrégiben szintén nyugatnémet—magyar tőkével alapított Magyar Gázmérő Technika Kft.-nek, valamint NSZK-beli felhasználásra. A gyártó kapacitása függvényében további magyar vállalatok igényt

is igyekszünk majd kielégíteni, esetleg bekapcsolódhatunk a magyar—japán Suzuki-programba is.

A fiatal magyar cégvezetőtől megtudtuk még, hogy a nyugatnémet és japán autópár által alkalmazott számítógépes minőségellenőrzési rendszer alkalmazásának, amely lehetővé teszi, hogy a folyamatok üzemelés éjszakai műszakjában emberi felügyelet nélkül is folyhat a termelés.

Az üzemben egyébként a cégvezetőn kívül csupán öt dolgozó végzi a feladatokat: két szerzőbeállító, egy minőségellenőr és két csomagoló.

Remélhetőleg egy sikeres vállalkozás kezdeténél tanuskodtunk, a cég megtalálja számításait.

(tihanyi)

Az ezerarcú népművelő

„Kiváló népművelő” lett Papp Ferenc, a Hevesi Sándor Művelődési Központ igazgatója. A szakma legmagasabb rangú kitüntetését augusztus 17-én vette át a Parlamentben. Egy ilyen elismerés arra készíti az embert, hogy végiggondolja addigi pályafutását, hogy leltárt készítsen. Melyek azok a fordulópontok, eredmények, mikre szívesen emlékszik?

— A kultúra iránti vonzódásom régi keletű — mondja Papp Ferenc. — Csurgói gimnazistaként a diákszínjátzó napok egyik szervezője voltam. Egyébként itt kerültem először kapcsolatba a kanizsai kulturális élettel. A csurgói fesztivál ismertem meg Lehota Jánost és kiváló színjátzóit. Az érettségi után népművelés-könyvtár szakra mentem a szombathelyi főiskolára, ahonnan ösztöndíjasként Tolna megyébe kerültem. Falusi népművelőként kezdtem, és végigjártam szinte minden lépcsőfokot. A megyei tanács népművelési csoportvezetőjeként szerepem volt abban, hogy Tolna megye minden városában új, korszerű művelődési központ épült. Talán publikációim eredményeként — lehetőséget kaptam, hogy tanulmányozzam néhány szomszédos ország népművelési szokásait. Ehhez hasonló tanulmányokat később én is szerveztem a régió népművelőinek. A főiskolákkal való együttműködésem nyomán lényegesen javult a szakképzett népművelők aránya a megyében.

— Hogyan került Kanizsára?
— Pályázat útján. Azt hiszem, egyike voltam a legelsőeknek, akik a demokrácia éledését jelentő pályázati rendszerben, annak minden lépését betartva kerültem a Hevesi Sándor Művelődési Központ élére.

Vonzott a feladat. Egy ideig együtt dolgoztam Zalavári Gyulával, akire most is tisztelettel gondolok. Segítő-készségének köszönhető, hogy zökkenőmentesen vehettem át az igazgatást.

— Ön elsődleges feladatának tekintette egy korszerűen képzett szakgárda öszegyűjtését. Főiskolákról, a környék művelődési házaiból „elcsábított” néhány ambíciós fiatal népművelőt, és 2-3 éven belül új stábot kovácsolt, akik élve a direktor által biztosított önállósággal, kreatívan tevékenykednek a szakterületeiken. Nézzünk hát néhány kezdeményezést! Említésre méltó az a sorozat például, amellyel a kanizsai üzemek városi szintű bemutatkozását segítették.

Papp Ferenc munka közben.

— Egy-egy ilyen kiállítással egybekötött bemutatkozás igen tanulságos volt, számomra is — nyugtázta Papp Ferenc. — Sok érdeklődőt vonzott, felnőtteket, gyerekeket is, hiszen a gyerekek pályaválasztásához is nagy segítséget nyújtott. Ugyancsak látogatók voltak a különböző lakossági fórumok, a város rekonstrukciós- és fejlesztési tervet bemutató kiállítások színtén.

— Kétségtelen, hogy az intézmény jó kapcsolatot épített ki az iskolákkal. Nem sok művelődési ház dicsekedhet azzal, hogy minden tanév elején egész évről szóló, részletes műsorajánlatot küld az intézményeknek, amelyben közlik a várható rendezvények, előadások rövid tartalmát is.

— Ezzel a pedagógusoknak szeretnénk segíteni, hogy a kínálatunkból könnyebben tudjanak válogatni, kellően felkészíthessék tanítványukat, s hogy előre tudjanak tervezni. Igény esetén meg szerveztük a diákok zalaegerszegi színházlátogatását is.

— Emlékezzünk, hogy sikeresek voltak a TIT-tel közösen rendezett népfőiskolák, a falvakban tartott ismeretterjesztő előadássorozatok, valamint a Családsegítő Központtal együttműködve indított mentálhigiénés program. A Ház büszke lehet a cigányságot segítő, felkaroló tevékenységére is.

— Így van, sok szép eredményünk van. A körülmények azonban azt parancsolják, hogy újítanunk, lépünk kell, igazodva az új igényekhez. Szeretnénk — a nyelvtanulás iránti érdeklődés növekedéséhez alkalmazkodva — tanfolyamokat szervezni, s több nyelvi tanulásnak a lehetőségét megteremtteni.

Papp Ferenc nevéhez több olyan tevékenység is fűződik,

amely a külső szemlélő számára esetleg nem látványos, ám a belső szakmai munkában igen lényeges és elismerésre méltó. Kidolgozott egy új intézményi ösztöndíj rendszert, amely országos elismerést váltott ki. Eddig 43 művelődési központ vette át, és alkalmazza. Rendszeresen publikál a szaklapokban. Hol a Népművelésben, hol a Hálózatokban, hogy az országos tanácskozásokról készült gyűjteményes kötetekben találkozhattunk írásával, előadásaival. De hasonló tevékenységre ösztönzi munkatár-

sait is. Irányításával az elmúlt hat évben 21 pályamunkát írtak, s tizenkilencet eredményel, nem kis anyagi támogatást szerezve a ház működtetéséhez.

A rendkívül széleskörű szakmai munka mellett marad ideje a közéleti szereplésre is. A Magyar Népművelők Egyesületének egyik alapító tagja, a TIT Városi Egyesületének elnöke. Tagja a Városi Tanács Művelődési Bizottságának, a városi- és megyei Egészségnevelési Tanácsnak. Ez nem kevés, ám Papp Ferenc mégsem elégedett önmagával.

— Az egyetem elvégzése után néhány évvel szerettem volna közművelődésből doktorálni, erre ösztönöztek a tanárain is. Részben idő hiányában, részben egy számomra kedvezőtlen rendelkezés miatt ez elmaradt. Úgy érzem azonban, annyival tartozom a szakmának, hogy megpróbáljam.

Mint mondja, meghatódott, amikor átvette a kitüntetést. Tudja azonban, hogy az elismerésben minden HSMK dolgozónak benne van a segítő közreműködése. A gratuláció és a köszönet tehát szívből jött, mint az a sok íróasztalán látott level, távirat is, melyet barátaitól, kollégáitól kapott szinte az egész országból. A legnagyobb elismerés azonban a Ház népszerűsége. Mi ehhez gratulálunk.

Horváth Mária

Fotó: Kotnyek István

Jegyzet a félelemtől

A taxis rokonszenves, közlékeny fiatalember volt. A fuvar nem hosszú, de arra épp elég, hogy utasával jól elbeszélgessem. Máskor inkább az utasok tartják szívalót, most belőle is kikiváncsoltam valami bölcs, de rezignált közlendő. Miről is folytathatt volna kettejük között a szó, mint a bűnözésről, a taxisok megfélemlítéséről, megtámadásáról, no meg a friss, lélekborzongató eseményről: a bérgyilkosságról.

— Nekem is beigérték — mondta a fiatalember.

— Nofene, mit? — kérdezte a nagypapa korú utas.

Fiatalemberünkől ömlött a szó, a keserves, s tán könnyebbülést hozó.

— Szerettem volna többet keresni, mert Kanizsán sok a taxis, és egyre kevesebb a fuvar, ezért körülnéztem egy közeli balatoni fürdőhelyen. Mondom, éppen csak körülnéztem. Kocsim kerekeitől még meg sem melegeedett az aszfalt, máris körülvettek az ottani „haverok”.

— Őcsil! — mondták. — Jobb lesz, ha eltűnsz. Ha nem értesz a szóból, megruházunk. Elsőre! Aztán keményebb módszerek jönnek.

— Hát én értettem, s úgy leloptam, hogy füstölgött utánam hazafelé a 7-es. Legyen egy-két ezreddel kevesebb a havi jövedelemem, de nyugodtan hajtsam álomra a fejem.

A nagypapa korú megdicsérté bölcsességéért a fiatalembert, de kiszálta azért elmélázott azon, hogy a taxisnak lám már nemcsak az agresszív utastól kell félnie. És nem értette, hogy mindnyájunknak valahol, valakitől félnünk kell. Meddig tarthat ez még így? Ez lenne az új világ?

Közbeszéd tárgya, hogy a ma társadalmában a közöny, a semmivel nem törődés idejét éli, s hogy az erkölcs is a szakadék szélére került. A gazdaság haladoklik, s a politika — nem érteni miért — tehetetlen. Romlik az élet-színvonal, aggasztóan nagy számban bomlanak fel az állam alappilléreit jelentő családok. Soha nem látott mértékelt öltött a bűnözés és a szerelm is a mindent eldöntő szexáradataba vezetett. Úgy tűnik, ma senki nem törődik semmivel. Kevesen tudják csak elképzelni, milyen lesz a jövő.

Az Egyház az, amely 40 évi száműzetés után ismét magára talált, és tudja, mi a feladata, miben kell segítenie. Előretörése ma nagyon sokakat érdeklő, sokakat foglalkoztat társadalmi problémák.

Erdős Géza esperes-plébános beszélgetünk minderről.

— Milyen ma az Egyház és a politika kapcsolata?

— Először talán arra a kérdésre válaszolnék, amit ma sokan felvetnek az Egyházzal kapcsolatban. Az egyház viszonya a politikához, a társadalmi problémákhoz?

Abból kell kiindulni, amit Egyházunk a II. Vatikáni Zsinaton megállapított a Gaudim et Spes-ben, azaz: AZ EGYHÁZ ÉS A MAI VILÁG című Lelkipásztori konstitúció-ban.

Az a küldetés, melyet Krisztus az Egyháznak adott, nem politikai, nem gazdasági vagy társadalmi jellegű, vallási cél.

Az Egyház természeténél fogva nincs hozzákötve semmilyen kultúrához, vagy politikai rendszerhez. Viszont igaz, hogy segíteni, támogatni akarja az embert a világ szolgálatában. Közismert, például, hogy hazánkban még a 40 éven át szá-

badtságában erősen korlátozott Egyház is erős hatást gyakorolt a társadalmára. A vallásos emberek körében kevés volt a válás, több volt a gyermekáldás, becsületesen végezték munkájukat, alig volt köztük öngyilkos, vagy kábítós.

— Tiszteletelő úr! Én úgy látom, hogy offenzívában az egyház. Mit jelent ez az egyszerű embernek?

— Azt felelem rá, hogy igen,

feltörőben van az Egyház. Ha újra elismerik működési sza-

badtságát, ha nem korlátozzák m ű - kődésében

(a hitoktatásban, betegellátásban, a családpszichológiában), akkor éppen a mai magyar társadalom

fogja tapasztalni, hogy egy egész sor problémája megoldódik. Kevesebb lesz a bűnözés, s több fiatal találja meg a helyét és hivatását a mai társadalomban, a család pedig stabilabb válik minden szempontból. A nemzet kiemelkedik abból az erkölcsi szakadékból, ahová éppen az ateista ideológia taszította.

— Ha már említette az ateistákat, Önök, lelkipásztorok, hogyan vélekednek róluk? Elítélik őket csak azért, mert nem hívők? Mi az Egyház állásfoglalása ebben a kérdésben?

— Az Egyház teljesen elutasítja az ateizmust, ugyanakkor őszintén vallja, hogy a hívőknek és nem hívőknek is őszintén együtt kell működniük a világ felépítésén. (G.S.21) Szükség van az őszinte és okos párbeszédre. Egyházunk azonban meg-

kívánja, hogy mindenki valódi szabadságban élhessen, foglalkozhasson az ifjúsággal, használhassa mindazokat az eszközöket, amelyek összhangban vannak az evangéliummal. A hitetleneket pedig arra kéri, hogy elfogulatlanul tanulmányozzák Krisztus evangéliumát.

— Esperes úr! Tehát az egyház feladata ma? Mit üzen az embereknek megszívlelendő tanácsként?

— Az állam feladata az emberhez méltóbb élet ki-

alakítása, a jövőtől való rettegés fel-

számolása. Az Egyház ebben a s z á n d é k b a n értékes segítséget

akar és tud nyújtani, azért is, hogy jobban érvényesüljön a mai tár-

Az Egyház ma

„Segíts, hogy segíthessünk!”

Közelkép a kanizsai vöröskeresztről

A városi vöröskereszt munkájáról különféle akciók, segítségnyújtások kapcsán gyakran hallhattunk. Ismerkedjünk meg most a szervezettel mai helyzetével! Beszélgetőtársam dr. Buzássy Sándorné titkár.

— A mozgalom 1990-es — az egész világra érvényes — jelmondata: „Segíts, hogy segíthessünk!” Mit takar ez konkrétan?

— A világon egyre több a támogatásra szoruló ember: örmények, románok, afrikaiak. A vöröskereszt rajtuk csak külső támogatással tud segíteni. Mi például az idén a lakosság közreműködésével Romániába 800 ezer forintot és ruhaféléket vittünk. Az erdélyiek pártfogolása különben a szervezet óriási akciója volt. Kezdetben az áttelepültek létfeltételeit igyekezünk megteremteni életkezdési segéllyel, munkahelyszerezéssel, összejövetelekkel, a forradalom után pedig — a menekült státusz megszűnésével — az adományok kiközvetítése vált fő feladatunkká.

— Számunkra azonban a legfontosabb tennivaló mindig a véradás megszervezése volt. Egy év alatt 950 liter vért és 120 liter plazmát kell gyűjtenünk a kórház zavartalan ellátásához. Emellett minden hónapban vannak visszatérő programjaink. A február és a március például a káros szenvedélyek „jegyében” zaj-

sadalomban az igazság és szeretet. Krisztus ugyanis azt tanítja, hogy a sérelmeket bocsássuk meg, és minden embert szeressünk. Jézus az Újszövetségben a szeretet parancsát minden emberre kiterjesztette.

„Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót haragosaitokkal és imádkozzatok üldözőitekért” — mondja.

Hogy ezt a magas krisztusi követelményt ki milyen mértékben valósítja meg, az a kegyelem dolga. Mindenesetre az Egyház mindig optimista volt, és az is marad, hiszen az emberek jobbátételnél ferdéznek. Reméli, hogy tanítása nyomán sokan újjászületnek Krisztusban, s hogy ezáltal szebb lesz a föld és boldogabb az emberiség. De ha Krisztus üzenetét, a szeretet parancsát nem hallja meg a világ, akkor a vesztése ruhant... — Köszönjük a beszélgetést.

Vizvári József

PÉNTEK VAN

Valahogy nem jól kezdődött a nap, s a folytatás sem volt különös. Hát persze, péntek van! Gyerekkoromtól tudom, hogy szerencsétlen nap. Ósidők óta így tartja a babona, mely életünkben ma is jelen van, akár hiszünk benne, akár nem.

Emlékszünk-e nagyanyáink, nagypapáink titokzatos intelméire? Ha az újesztendő péntekkel kezdődik, akkor természetesen lesz az év, a pénteken mosott ruhától kiütés támad a testen, nem jó a pénteki vendég, nem hoz szerencsét a pénteki vásár, nincs áldás a pénteki munkán (a délutánban még úgyse) — ennél rosszabb már nem is lehet.

Régi kalendáriumok, jóskönyvek a péntek szerencsétlenségét a nagypéntektől szá-

mazzatják, amikor a Megváltó keresztre feszítették. Legyen ez így, vagy úgy, még ma is sokan tartják, hogy:

— Aki pénteken nevet, vasárnap sirni fog.

— A pénteken süttött kenyér keletlen marad.

— Pénteken útrakelni kész szerencsétlenség.

— Ha nagypénteken esik, a gyümölcs ferges lesz.

— Amelyik gyermek pénteken kezd beszélni, megnemul.

— Aki pénteken fekszik betegágyba, többé fel sem kel.

S ezzel korán sincs vége a sok rosszának, e nap szerencsétlenségeinek. Bizom benne, hogy a kedves olvasó nem ilyen babonás, és megvédi a tudat hogy lapunk a KANIZSA is pénteken jelenik meg.

Tf.

Horváth Ilona

MÉG A CSAPBÓL IS SÖR FOLYIK...!

Hogyan él az átlagkeletnémet?

— Összehasonlítva a közelmúlttal, jól élünk — mondja Siegfried Katzwinkel, kelet-berlini vegyész, aki feleségével Lichtenberg kerület óriáslakótelepén él egy nyolcadik emeleti panellakásban. — Az idei nyárból két hetet Spanyolországban töltöttünk, a szabadság hátralevő részében pedig rokonlátogatásra mentünk, hiszen a családból szüleimen kívül többen is az NSZK-ban élnek. De még mindig hihetetlen ez a nagy szabadság! Eddig csak Csehszlovákiában és Magyarországon jártunk, most meg minden a pénztárcánktól függ. Nem tudom persze, meddig tart ez a „csoda”, de egyelőre panaszra nem lehet okunk. Máról holnapra minden vágyunk — aminek beteljesüléséről korábban álmodni sem mertünk — egy csapásra valóság lett.

S itt nemcsak a politikára gondolok, mert megválasztottuk

rendezésekre is. Barátaim a munkahelyen például nemrég vásároltak Sony hi-fi tornyot meg színes tv-t, videóval. A spórolt pénzből jut ilyesmire is, persze csak annak, aki takarékoskodott a kilátástalanabb éveken. A többség azonban takarékoskodott...

— Az árak s az árak nagyjából megegyeznek a nyugat-németekkel — veszi át a szót Renate, a feleség — nagyobb eltérés csupán az élelmiszeráraknál van, ezek a keleti részen jóval magasabbak. Ez azonban itt Berlinben nem okoz gondot, hiszen a város nyugati részén simán be tudunk vásárolni olcsóbban. Különbözik örülök, hogy hetek leforgása alatt a mi régi boltjainkban is ugyanolyan lett a kínálat, mint Nyugaton. Remélhetőleg, az élelmiszerárak is realizálódnak hamarosan, s a vacsoráért nem kell majd a lakótelepi ABC-nél

gyár munkásait elbocsátják? Vajon akkor is megengedhetik maguknak ezek az emberek, amire most oly könnyen hozzászóltak? Különbözik is, a munkavállalás céljából nyugati területre átteleptelők száma alig csökkent, s ez az aggasztó je-

kinek sem kellene a bizonytalanságtól tartani — mondja Dieter, s meg a dolgára. Én meg arra gondolok, hogy felkavarult világ ez mindenképpen, a Kárpátokon belül és kívül egyaránt.

1. kép, 2. kép.

ugyan az új hatalom képviselőit, de túlzottan senki nem bízik bennük. Mindenki jószándékú amatőrnek tartja a jelenlegi kormány tagjait, akik csak átmenetileg vették át az irányítást. Mi a döntő lépéseket Bonntól várjuk. Országunk annyira szenved a tehetetlenségtől, hogy a decemberi választásokon a keleti részen felállítandó több listán is nyugatiak fognak indulni. A mai állapotban egyedül nem lennének képesek kímászni a kátyuból, s e téren a többi volt szocialista országhoz képest igen nagy szerencsénk van.

Gyorsan javultak az életkörülményeink. Eddig — ha volt 20000 keletnémet márkám — várhattam 15 évet, s örültem egy akármilyen színű és rangú Wartburgnak. Az átváltás után ugyan ezért a pénzért most vadonatúj nyugati autót vásárolhatok, mégpedig azonnal. S ez érvényes a híradástechnikai be-

meszsebb menni.

Pártállása miatt talán szkeptikusabb az átlagosnál Dieter Hildebrandt, a Neues Deutschland (Honeckerék volt sajtóorgánuma) nyomdájának egykori reformer párttitkára, jelenlegi PDS tag. Ami az ottani MSZP-nek felel meg. (Az NDK-beli pártokról egyébként részletesen a következő számban szólnék.)

— Szerintem elharmarkodták Köhlék az egyesítést — állítja, miközben a selejtet gyártó, 1974-es évjáratú néha még fel-felnyögő svájci nyomdagépek mellett haladunk el.

— Az rendben van — folytatja Dieter —, hogy most még a csapból is sör folyik, hogy a bankok előtt hosszú sorok kígyóznak, az emberek, s mint az örült veszik ki bankbetétjeiket, és megszállottan vásárolnak. Hurrá! Itt a jólét, a fogyasztói társadalom, de mi lesz majd januárban, amikor minden harmadik keletnémet

lenség nem kap elég hangsúlyt a hivatalos fórumokon. Elég bizonytalannak tartom a szociális helyzetet is. Szerintem egyáltalán nem megalapozottak a kormány idevonatkozó intézkedései, s ez kellemetlen helyzetbe sodorhatja a nagycsaládosokat és a nyugdíjasokat. A társadalom átalakulóban van, s akinek nincsenek tartalékai, az könnyen elszegényedhet. Az egységessel különben egyetértek, ez természetesen folyamat, nyugodtabb lennének azonban, ha nem kapkodnánk el a dolgokat, és sen-

Képek a falon. Turisták a fal előtt. Ez a fal azonban már nem az eredeti, hiszen abból semmi nem maradt. Köztudott viszont, hogy NDK-ról egy „biztonsági palánk” is épült, ezáltal teremtve mintegy 60 méter széles halatörzönát a két városrészt között. A két építmény persze kísértetiesen hasonlít egymásra, s emlékezik az ál-falból is jó lesz egy darab.

Magyar Tamás

Óramű

Ha egy óramű meghibásodik, és nem tölti be funkcióját, akkor — ezzel mindenki egyetért — meg kell javítani.

Ugyanez gazdaságunkra érve: az javíthatatlan, mert eleve hibásan született. Ma már tudjuk, kölcsönökkel húztuk eddig, bár nem volt szabad tudnunk, hogy mennyi kölcsönt vettek fel a nevünkben, arról nem is beszélve, hogy kik és mire fordították. Ez titok volt, a főnökök dolga. De a visszafizetés a mi dolgunk, sőt becsületes szerint még az unokáink is fizetni fognak. Rászédtek minket.

S most mit tehetünk? Egyet mindenesetre: meg kell vizsgálni a gazdaságot, mi az, ami nem funkcionál jól, és miért? Például a kisállattenyésztésben: alacsony a felvásárlási ár, magas a fogyasztói.

Az 58–60 Ft/kg-os sertés felvásárlási ára a tenyésztőnek kevés, mert a sertéstáp 1000–1300 Ft/q. A boltokban megjelenő 200–240 Ft/kg-os fogyasztói ár túl magas a 30 Ft/óra munkabérezhez képest. De a többi állat tenyésztése sem jövedelmez. Nyugaton állítólag az. Meg kéne nézni, kérdezni, mitől.

Ha nálunk fele annyiba kerülne a táp, akkor a jövedelmezőség nem megduplázódna, négyzetesen nőne. Mindjárt lenne vállalkozói kedv, jövedelmezőség és árubőség. A kérdés azonban az, hogy a 200–240 Ft/kg fogyasztói ár, meg a 30 Ft/óra munkabérez maradhat-e? Azonkívül a táp árának másik felét ki fizetné, hogy továbbra is jövedelmezően működjön a termelő? Talán az állam? És az állam, amit ezen veszít, máshol, más formában megkapná? Egy biztos, ha valami nem jól működik — márpedig gazdaságunk nem — akkor változtatni kell, megpedig gyorsan. Akinék erre nincs terve, az adja át a helyét annak, aki a döntést vállalni mert, mert van programja.

Hiszen minden mindennel összefügg. Talán az általános ár-és bérbefagyasztás is enyhíthet valamit, sőt, ha ügyelnek, hogy teljesítmény nélkül ne menjen ki bér, akkor sokat félkezeznél a gazdasági zuhanás gyorsaságán, s talán meg is állíthatnák. Persze úgy, hogy ez mindenkire vonatkozzon, ne csak a dolgozóra, a munkásra, a főnökre is, sőt a főnök főnökének főnökére is. Mindenkire. Mert az óra csak akkor óra, ha szép egyenletesen kettyeg.

Márton Antal

Építésznek lenni Kanizsán...

Balatonboglári tüzeltor.

Jancsi György építész-mérnök 1975-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetemen, és azóta Nagykanizsán él és dolgozik. Jól ismerem, hiszen a testvérem. Szeretem és becsülöm.

Nem akarok eléje tolnakodni, de mielőtt neki adnám át a szót, óhatatlanul is két esemény jut eszembe. Az egyik az, amikor nagy szegénységünkben — akkor még nem tudtuk, hogy lesz nagyobb is — Olaszországba utaztunk egy kétszemélyes sátorral, hogy találkozhassunk a reneszánszsal. Velence, Firenze, Róma volt az állomás, de Rómát csak olyan ráadásnak tekintettük. Én fiatal tanár voltam, ő negyedéves egyetemista. Nem részletezem az élményt, nekem is az volt az első nagy nyugati utam, szóval szép és tartalmas volt. Ha a reneszánsz korát tanítom, ma is ebből táplálkozom. Testvérem, a fiatal építész tanította látni az építészeti szépséget. Emlékszem, én Velencéért rajgottam, ő Firenzébe vágyott. Józian eszemmel tudom, hogy neki volt igaza, a harmóniát és az arányosságot sehol nem láttam azóta sem.

A másik élmény későbbi. Ő már tervezőmérnök volt Kanizsán, amikor pályamunkát adott be készülő budapesti Csontváry Múzeum megépítésére. Figyelemre méltó terv volt! Soha nem felejttem el, mekkora harcot vívtunk az idővel, hogy túl ne lépjük a beküldési határidőt. Megjegyzem, a határidőt valahogy azóta sem szeretjük. Nagyszerű érzés volt azonban, hogy végtehetően egy komoly terv születését! Amolyan asszisztens voltam, testvérem azt kérte tőlem, hogy a hagyományos szabvány betűk és számok írásképe helyett az én „gyöngybetűm” díszeljenek a papíron.

Másfél évtized múlt el. Ma is élénk eszmecsereket folytatunk a világ dolgairól, és természetesen

dolgozunk, sokat dolgozunk. Ugye nem ütköznek meg azon, hogy a testvér ír a testvér munkájáról? Át is adom neki a szót, beszéljen ő magáról.

— Diplomaterveimet 1977-ben készítettem el az Építész-mérnöki Kar Lakóépület Tervezési Tanszékén — mondja — Budapesten, egy megadott területre kellett városi, átutazó jellegű szállókat telepíteni.

— Mit építettél Kanizsán és Kanizsának? Tudom, hogy nagyon sokat tervezél. Melyek a legkedvesebbek.

Képeket nyújt át: Jókai utcában műterem lakások, a Fortuna Étterem, a nemrég elkészült Somogyi Béla úti lakóépület, az épülő miklósfai Mindenki Háza. No és azok a munkák, amelyek a városközpont megújulását és megszépítését eredményezték. Mindezekhez magam teszem hozzá, hogy 1987-ben megválasztottak a Nagykanizsai Városvédő Egyesület Építészeti Bizottsága vezetőjének.

— Munkádat nézve nem gondolnám, hogy a kőművesek és az ácsok kedvence lehetsz — mondom évődve, de ezzel inkább szemléletéről szeretnék hallani. Szívesen beszélek erről. Kész teoretikus, könyvek, szakkönyvek, művészettörténeti munkák között él.

— Az építészet összetett tartalmú — mondja. — Mindenek alapja a műszaki tartalom. Ennek találkozni kell az étellel, a funkcióval, ugyanakkor művészi alkotásként kell — kellene — megjelenni. Ahogy Pogány Frigyesről hallottam, még a zene is ott van a falakban, az ornamentikában. Ezidáig az itáliai és a görög kultúrkört sikerült tárgyi valóságában tanulmányoznom — folytatja. — Meggyőződésem tehát, hogy a humanizmuson alapuló széleskörű ismeretekkel rendelkezve lehet csak ezt a szak-

Családi ház Miklósfán.

mát művelni, ezért tartom a megszerzett ismeretanyag gyarapítását fontosnak. Mindezek szintézisét igyekszem a munkáimban megjeleníteni. 1989-től két éves urbanisztikai szakmérnöki postgraduális képzésen veszek részt. Ez is hozzájárul ahhoz, hogy az embernek nagyobb kitekintése és rálátása legyen a világra.

— Hogyan él egy építész a mai Magyarországon, hiszen az igéyes és művelt férteknél itt nem volt pénze? — kérdezem.

De erre a kérdésre nem is kell válaszolnunk. A felkészült és

értékes értelmiségi nagyon rosszul élt és él Magyarországon és Kanizsán is.

Mit is kívánhatnék Jancsi Györgynek, a Stílus Kft.-nek és mindazoknak, akik nap mint nap megküzdnek azért, hogy az örök értékeket megtartsák, átmentsék a távolabbi jövőnek. Erőt, Hitet? Azt hiszem, egyiket sem kell. Egészséget, jó egészséget kívánok neked, testvérem, és mindazoknak, akik csendben és szerényen végzik dolgukat a városért, valamennyiünkért.

Lehota János

Olvasta?

Vég Gábor

Magyarország királyai és királynői

Vég Gábor Géza fejedelemtől Ferenc József-ig és IV. Károlyig — mi több, Kossuth Lajos kormányzón át egészen Horthy Miklósig — az ország ővénhat uralkodójának legfontosabb életrajzi adatait közli, nemzedékrendi táblázzal együtt. A szerző a könyv elején vázlatosan áttekinti a szentkoronatan történetét, attól kezdve, hogy Szent István korában a korona még a „király isteni eredetű hatalmának jelképe és jelvénye”, ami azonban az idővel megnövekedett bárói befolyás nyomán a király és a főurak hatalommegosztásának jelképévé vált.

A rendi monarchia megszilárdulásának idején azonban már a köznemesség is részt követelt a korona szentesítésében, legalább annyira jelentős a belső társadalmi szerveztség elismerése is. István király frank mintára képti a királyi vármegyék hálózatát, kialakítja a központi hatalom intézményeit, a nádort, a kincstárnokot, a jegyzőt, a királyi tanácsosi hivatali, s létrehozta az ország tíz püspökségét, az egyházi intézmény teljes hálózati rendszerével. 1038-ban bekövetkezett halálát követően Magyarországon trónviszály dúlt, s a 11. században nem kevesebb, mint kilenc király vallhatta ideig-óráig magának a magyar trónt. Következett nagy uralkodónk IV. Béla, akit 1235-ben koronáztak királlyá, 35 évig uralkodott, s újáépítette az országot a tatárjárás dúlásai után. Az Árpád-házi királyok után Károly Róbert Anjou-házi uralkodó személyében az úgynevezett „vegyesházi királyok” lépnek a trónra, majd a 16. század kettős királysága után a Habsburg-házból kerülnek ki a magyar királyok. A könyv szerzője vázlatosan érinti az Erdélyi Fejedelemség történetét is, s felsorolja Erdély uralkodóit, a vajdák, a fejedelmek, a gubernátorok, a királyi megbízottak hosszú sorát.

Vég Gábor életrajzi lexikonra emlékeztető könyve gazdag adataival a történelem iránt érdeklődők széles táborának figyelmére számít, s hasznos segítője lehet a megújuló történelemtanításnak. (Új Könyvek)

Filmjegyzet helyett

Víz alatti sajtótájékoztató

Örvendetes, hogy egyre többször fordul elő, hogy egy film bemutatójával egy időben könyv alakban is kiadják a történetet. A Vadászok a Vörös Októberre című amerikai film és könyv most egy időben jelent meg, így aki ezt a nagyszerű szuperprodukciónak megnézte kedvet érez a könyv elolvasására, most megteheti, hisz a Duna Nemzetközi Film Kft. és az Európa Kiadó közösen adta ki a méltán bestsellerré vált regényt.

Ebből az alkalomból tartott sajtótájékoztatót a film-forgalmazó és a kiadó.

Rendhagyó helyszínen, a Dunán horgonyzó Hotel Dunapart szállodahajó víz-szint alatti bárjában került sor a bemutatóra, ahol a sajtó képviselői néhány technikai vonatkozású és „szigorúan bizalmas” háttérinformációt szerezhettek.

A történet a glasznoszty előtti időkben, 1984-ben játszódik, amikor egy szovjet felségjelű tengeralattjáró kapitánya (Sean Connery) úgy dönt, átáll az amerikai csapatokhoz. A Vörös Október harapófogóba kerül, mert egyrészt egy szovjet tengeralattjáró veszi üldözőbe, másrészt az amerikaiak nem tudják elhinni, hogy a Vörös Október dezertálni akar...

A film alkotói mindent elkövetnek azért, hogy a regényt a lehető legjobban jelenítsék meg filmen is, főleg a tengeralattjárókkal kapcsolatos technikai és pszichológiai jelenségeket. A forgatás megkezdése előtt a rendező, a producer, valamint a főbb szereplők a saját bőrükön érezhették, milyen az ha az ember több száz méteres mélységben bezárják egy acélsöbe. A filmben szereplő matrózoknak ebből a szempontból jobb helyzetük volt, ők ugyanis valódi tengerészek.

John McTiernan rendező legutóbbi két filmét (Predator, Drágán add az életet!) a magyar mozik is játszották.

A Marko Ramiust alakító Sean Connery előbb a James Bond filmek 007-es ügynökeként vált világhírűvé, majd egyebek között a rózsza neve és az Indiana Jones és az utolsó keresztes háború

című filmekben láthattuk. Néhány hete vehette át a Világ filmtörténetében játszott kiemelkedő szerepéért járó díjat, a földkerekségen harmadikként!

Alec Baldwin — a CIA analitikusát alakítja — sem kezdő már, de a Dolgozó lány után igazán csak most érte el a megérdemelt sikert.

A film alapjául szolgáló regény 1984-ben jelent meg, azóta több mint 6 millió példányban fogyott el. Írója Tom Clancy első regénye rövid idő alatt bestsellerré vált. A szerző kiváló szakértelemről tesz tanúbizonyságot, amikor a tengeralattjárók sejtelmes világába ereszkedik az olvasóval. A regény egy 1976-os incidens ihlette, amikor egy szovjet fregatt akart az ellenfél oldalára áttérni — sikertelenül.

A sajtótájékoztatón Keleti György ezredes elismerte, hogy a regény és a film technikai kivitelezése tökéletes. A politika oldaláról nézve sajnos nem lenne ilyen „zökkenőmentes” egy tengeralattjáró dezertálása.

Lévai Gábor nyugállományú ezredes, hajómérnök elmondta, a világon 100 év alatt 4500 tengeralattjárót építettek. Ezek közül a cimszereplő szovjet Tajfun típusú a legerősebb. Ahogy a mondas tartja, csak háromféle ember van: élő, holt és hajós. Ezzel az acélsövel találkozza ez teljesen világosnak is tűnik.

A sajtó képviselői megismerhették az egyetlen magyar tengeralattjáró egytárs személyes „személyzetét”, Forintos Gyulát is, aki a bennfentesek jólérsztültségével nyilatkozta: a tengeralattjáró az tengeralattjáró. Nem lehet mihez hasonlítani.

Az Európai Kiadó — valamint e könyv — szerkesztője Gy. Horváth László egy kérdésre válaszul elmondta, a regényt a gyorsaság és a terjedelm miatt tíz fordítónak kellett egy időben munkába venni. Így is rohammunkában dolgoztak, hogy a könyv a film-mel egy időben kapható legyen. Sajnálta viszont, hogy a moziüzemi vállalatok nem nagyon érdeklődnek azíránt, hogy a könyveket a mozikban

is meg lehessen venni. Pedig nagy sikerű jöhetnek a filmek és a könyvek itthon is.

A rendkívüli sajtótájékoztató stílusosan egy-egy pohár Red October Coc-taillel zárult.

Ebből sajnos már nem tudok átadni semmit, a filmet és a regényt azonban bátran ajánlani merem. Mindkettő tökéletes.

Lendvai Béla

„Először kollégák vagyunk, csak utána riválisok”

Beszélgetés Illés Máriával

Illés Mária

Újsághír: Az augusztus 21-27. között Szombathelyen megrendezett „Rádus Hungaricus Char” 1. Nemzetközi Karmagyverseny döntőjében Illés Mária énektanár, a Zenebarátok Kamara-kórusának vezetője a Kórusok Országos Tanácsának különdíját nyerte el.

Hazaérkezése után a kiemelkedő szakmai siker előzményeiről, magáról a karmagyversenyéről faggattuk.

— 1989-ben fejeztem be a Zeneakadémián a Felsőfokú karmagyképző tanfolyamot — kezdte az események felelevenítését Illés Mária —, s az ott végzetteket, köztük engem is, meghívtak erre a versenyre. A karmagyverseny a szombathelyi Rádus Hungaricus kórusnak és karnagyának, Horváth Imrénének a kezdeményezésére jött létre, s az idén először került megrendezésre. Június végén kaptam meg a verseny anyagát, s ez mintegy harminc kórusmű átadását, megtanulását jelentette a meglehetősen rövid felkészülési időben. A kórusművek között volt gregorián mű, Monteverdi-zsolnár, barokk motetta, Mozart misé, Bárdos Lajos kórusa, sőt spirituálé és Beatles-sláger átírata is. Minden művet az eredeti nyelven kellett meg tanulni. A verseny résztvevői többnyire „A” kategóriás karmagyok voltak. Sajnos, a helyszínen többen visszaléptek, így például egy ukrán és egy tajvani versenyző.

Maga a verseny három fordulóból áll. Mindegyikben két-két művet kellett vezényelni: egy könnyebb fajsúlyút és egy nehezebbet, amit néhány órával pódiumra lépés előtt sorsoltak ki. Ugyanígy sorsolással döntötték el a versenyzők fellépésének sorrendjét is.

Az elődöntőben minden versenyzőnek tizenöt, a középdöntőben húsz perc, a döntőben pedig fél óra állt rendelkezésére. A Rádus Hungaricus kórus közreműködésével ezt az időt tetszőlegesen tolták ki: próbálhattunk a kórusral és koncertszerűen is megszólaltathattuk a műveket. En általában azt csináltam, hogy kipróbáltam a részleteket, szövegmonként összeraktam az anyagot, majd a végén annyit időt hagytam, hogy egyszer koncertszerűen is el tudjam vezényelni a teljes művet.

A gregorián Salve Regina és egy Purcell-mű után húsz versenyző közül az ötödik legjobbként jutottam a középdöntőbe, innét pedig második legjobbként a döntőbe, amiben már csak négyen vettünk részt. A döntőben Mozart Missa Brevisének egy tételét kellett vezényelni, és egy nyolcszólamú barokk motettát, Schütz: Jauchzet dem Herren című művet.

A verseny zsűrijében részt vett a dán kóruszövetség titkára, a jennersdorfi (Ausztria) madrigalkórus karnagya és a szombathelyi Tanárképző Főiskola énektanszékének vezetője. A zsűrtagok egymástól függetlenül minden fordulóban 1-től 20-ig pontoztak, így alakult ki a sorrend.

Eredményhirdetésekor a főtítkár adta át a KÖTA különdíját, majd gálakoncert következett Jennersdorfból, a templomban, ahol a döntő résztvevői dirigálhatták a vendéglátó kórust. Kifüggő voltak a verseny körülményei, kellemes szabadidős programokat szerveztek számunkra a vendéglátók. Szakmailag pedig rengeteg tapasztalatot adott ez a verseny: megismerkedtem új kórusművekkel, a verseny ideje alatt új kollégákkal, akikkel mindig segíteni igyekeztünk egymást. Ezt a zsűrielnöksis észrevette, és meg is jegyezte: „Először kollégák vagyunk, csak utána riválisok.” Sokat jelentett, hogy köztük le tudtam mérni képességeimet, össze tudtam hasonlítani velük tudásomat. A versenyről videofelvétel is készült, ennek visszazétele is nagyon sok tanulságot adott és ad ma is.

Őrült Illés Mária sikerének és szeretettel gratulálunk hozzá. De egy kérdés nem hallgathatunk el: Nagykanizsa van-e lehetőség a kollégákkal közöszen is előadni?

Kocsis Katalin

Föld — falu — ember (2.)

Pincészer

Valóban azokhoz kerül-e a föld, akik megművelik? Ki a paraszt a falun élő, földet művelni akaró és tudó (!), vagy a városba menekült örökös? Ki kinek fizet

és miből? Kérdések sorakoznak, mint este a haza ballagó libák.

Mert a büszke paraszti világot megtörték, arcát besározták megtaposták, büszkeségét gúzs-

ba kötötték. Volt itt padlássőprés, éjszakai „sétakocsikázás”, tsz szervezés néhány napos „beutalóval”, minden. A régi szokás azonban megvan: vasárnap délután az asszonyok litániára, a férfiak a pincesorra mennek. Itt folytatjuk a kocsmái beszélgetést, tiszteletben tartva a házigazda szokásait. Az asztalon fehér és vörös bor, meg vékonyfalú decis poharak. Öten ülünk körbe az asztal.

— Na, egészségünkrel — szólít fel mindenkit a házigazda, L. Lajos. Az első poharat illik „fenéknig” inni, utána mindenki annyit iszik, amennyi jól esik.

— Tudjátok — töri meg a csendet K. Sándor —, azért azt nem szabad elfelejteni, hogy kétféle paraszt volt és van ebben az országban 1945 előtt voltak a középbirtokosok, akiknek jól szervezett gazdasága volt, a kornak megfelelően gépésive: cséplőgéppel, vetőgéppel, s volt egy másik réteg, amely 1945 után jutott földhöz és a semmiből indult. Ez a réteg természetesen ragaszkodik a tsz-hez. Miért? Egyszerű. Ők még meg sem köstölték a földet, már el is vetették tőlük. Ez az egyik oldal, a másik az anyagi. Az emberek a megtakarított pénzüket házakba, nyaralókba fektették. A magángazdaságokat nem fejlesztették senki. A harmadik, hogy nincsenek fiatalok. Ez a legnagyobb baj. Mondjuk, én visszakérem a földet. Mit csináljak vele? A fiamnak nem kell, azt mondta, nem azért tanult szakmát, hogy a földet tartsa.

Erre aztán szinte egyszuszra mondja és kérdezi F. József: — Egyáltalán földnek nevezhető, amire ma azt mondjuk, hogy termőföld? A tsz-ek egyszerűen a sok vegyszerrel kiszígerelték a földeket, hosszú évek szükségesek, amíg helyre áll a biológiai egyensúly. Itt nemcsak az a probléma, hogy ki műveli meg a földet az is, hogy miből és mivel. Elgondolkoztatok, azon, hogy átlagban hány százalék hasznót hoz a föld? Úgy durván, 20 százalékot. És mennyi kamatot kell fizetni, ha kölcsönt vesz fel?

— Pedig lépni kell! — szól L. Lajos. — Változatlanul tartom, hogy a falvak fennmaradását, fejlődését csak a föld határozhatja meg. Evvel nem azt mondom, hogy a tsz-t meg kell szüntetni. Ellenkezőleg! Versenyhelyzetet kell kialakítani, egyenlő feltételekkel. A tsz-ek vagyona nem a semmiből lett! Amikor elvették a földeket, emlékeztetek vissza, az őszti vetés már zöldellt. A nagyüzemek jelenlegi rendszerét kell lebontani. Annak a tsz-nek nincs létjogosultsága, melynek faluja, házai tönkre mentek és lakosság

szegényebb, mint valaha. Valószínűleg már sokan rádőbentek, hogy kényelműk, kényes egzisztenciájuk került veszélybe. Ezen nem kell fönnakadni. A vezetők soha nem csináltak lelkiismereti problémát abból, hogy saját érdeklőrl van szó. Itt egy egyszerű példa: én évekket ezeltőt álltunk építeni a pincémet, s nem kaptam rá engedélyt. Egy évvel később a tanácselnök „úr” épített egy két-szinteset magának. Ezért mondtam a kocsmában, hogy én az önkormányzatban hiszek, az igazi változást az hozza meg.

— Te ezt valóban hiszed? — próbálkozik ellent mondani.

— Ja. Az önkormányzat olyan lesz, amilyennek mi csináljuk. Ha a közönségből választódik ki, akkor szent kötelessége a faluért tenni is valamit. Országosan a legnagyobb gondot az okozza, hogy az eladósodott, tönkrement tsz-ek vezetői a földek eladásával, ingatlanok bérbéradásával igyekeznek a süllyedő hajóról menekülni. Nem szeretnék általánosítani! Azoknak a termelőszövetkezeteknek, gazdaságoknak, amelyek bizonyították az elmúlt évtizedekben életképességüket azoknak bizalmat kell szavazni. Úgy érzem, ahol a tsz-tagság nem került a szakadék szélére és a vezetők becsületesek voltak, és ami a legfontosabb, emberszámba vették az egyszerű kétkézi munkást, ott nem lehet gond.

— Mégis, te hogy képzeled? — piszkálom a havert.

— Először is: van ennek a földkérdésnek egy sarkalatos pontja. Nem értem, miből akarunk kártalanítani! Üres, lyukas pénztárcából, vagy a vállalkozók által megtermelt javakból, késsőbb? Ha én ülök ott, ahol nem ülök, azt javasolnám, hogy aki vállalja a megmérettetést, vagyis vállalkozik annak megadnám a maximális segítséget. Természetesen kemény ellenőrzés mellett. Most sokan vannak a szerencse-lovagok, akik abban spekulálnak, hogy a megszerzett földet magas áron adják tovább.

— Honnét lehet ezt tudni, hogy ki milyen céllal veszi igénybe a járandóságát?

— Nézd! Kutyából nem lesz szalonna. Addig földműves csak büdös paraszt, amíg a városi gyerek az unoka a nagyszülőkhöz akkor megy ki, amikor a hűtőbe kell valami. Annak igazából soha nem kell a föld, csak a haszna. Ez a negyven év is milyen sok keserűséget hozott! Elvesztettük a földet, szétetek a családok, a gyerekek elhagyták a szülőföldjüket.

Erre nincs mit mondani. Ennél a mondatnál nagy az egyetértés. Szedelőzködünk is, holnap dolgozni kell. Nyugaton felhősödik, kéne az eső nagyon, mert a kukorica szinte furulyázik. De vajon milyen dallamot fúj a parasztnak?

Debrecenbe kéne menni

Sok kritika éri manapság a belföldi turizmust. Valóban olyan, amilyen? Íme, a nyári szabadságról hozott tapasztalat:

Nagykanizsa. A Lenin úti idegenforgalmi hivatalban alföldi utazáshoz semmilyen tájékoztató, ajánlás, prospektus nincs, mindent a helyszínen kell beszerezni. Van viszont néhány cím a levelezéshez.

Szeghalom. A kisváros idegenforgalmi hivatala előtt tábla hirdeti: utazás Velencébe, Jesolába, Riminibe. Programfüzetük mindössze egyféle van: „Gyulai nyár '90”.

Gyula. Itt már programfüzet sincs, s talán azt sem tudják, hogy a Gyulai vár éppen a nyári turistaszakaszban tart zárva, tatarozás miatt.

Hortobágy. A kirendeltség pultján többnyelvű tájékoztató. Azt is kapok, amit nem kérek, s ez némileg megnyugtat.

Debrecen. A Hajdútourist irodájában Jenkei Gábor kirendeltségvezetőt kérdezem:

— Milyen az alföldi irodák kapcsolata a dunántúliakkal?

— Erről csak jót mondhatok, hiszen ezt bizonyítja a hozzánk látogató csoportok és egyéni turisták száma.

— Akkor miért nem kapok a Dunántúlon, mondjuk Nagykanizsán nyári programajánlást a hortobágyi eseményekről, a gyulai várjátékokról, vagy éppen a híres debreceni virágkarneválról?

— Gyakori a kérdés. A hazai színes, többnyelvű pro-

pektusokkal való ellátás elég drága mulatság. Ennek ellenére megy a küldözgetés oda-vissza alapon. Ahogy más irodáktól kapunk, úgy mi is küldünk tájékoztatót megyei kirendeltségekhez. Tapasztalatból tudom, hogy ezek sajnos el sem jutnak a rendeltetési helyükre, valahol, valakinek elakadnak.

— Mit tudna ajánlani?

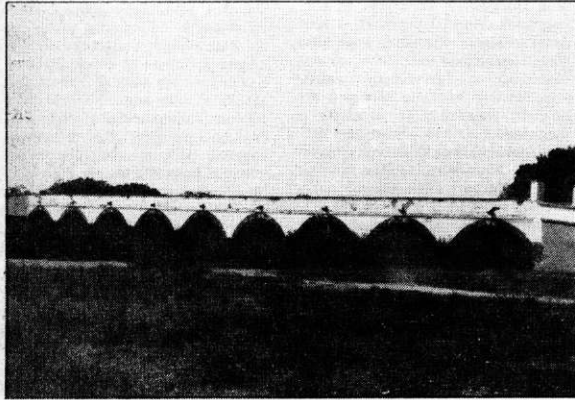
— A vidéki irodáknak jó előre kellene gondoskodni megfelelő anyagokról, s amennyiben mód van rá, helyben sokszorosítani. Ha másként nem megy — ahogy én teszem a Dunántúlon —, személyesen kell utánajárni egy-egy megye, vagy város által tervezett eseménynek. Irodánk szívesen segít egyéni érdeklődőknek akár levélben, akár itt a helyszínen.

— Miben látja a megoldást?

— Az Országos Idegenforgalmi Hivatalnak kellene helyére tenni az információ-áramlást. Nagyon hiányzik egy országosan kiépített számítógépes információs rendszer. A pultnál dolgozó alkalmazottak és az érdeklődők dolgát könnyítené meg a számítógép, mely a mi szakmánkból korlátlan lehetőséget kínál. A cél: gyorsan kiszolgálni az idelátogatót, hogy minél kevesebb időt töltsön irodánkban, hiszen mi ebből élünk.

Nos, a többi tanácsért — mert van bőven — talán nem egy lap munkatársának, hanem az illetékes szakemberekben kéne Debrecenbe menni.

Tóth Ferenc

Hortobágy. Kilenc lyuk a hídon, több a belföldi turizmusban. Fotó: Tóth Ferenc

A cári család végnapjai

„A nap, a kedves nap sütni kezdett a szürke reggel után. Az egész család sétált egy fél órát, csak én és Olga maradtunk otthon, a gyógyfüvek miatt. A komisszár most is meglátogatott, mint eddig. Egy hét után kaptunk néhány tojást. Nyolcokor megreggeliztünk, aztán Nyikolaj és én kártyáztunk. Fél 11, nyugovóra térünk...”

Ezeket a sorokat, fölöttük a dátummal — Jekatyerinburg, 1918. július 16. — az utolsó orosz cárné írta három órával azelőtt, hogy férjével és öt gyermekükkel együtt a bolsevikok lemészárolták. A napló utolsó oldaláról idéztünk, abból a naplóból, melynek létét a szovjet hatóságok mindig tagadták és amely most kalandos módon előkerült.

— Igen — mondja a fel-fedező, Edvard Radzinszkij orosz drámaíró —, azért sikerült megtalálnom, mert tisztázni akartam a hihetetlen és az örültség közötti feltevéseket is. Alekszandra cárné naplójával együtt a többi titkos dokumentumot is tanulmányozhattam, köztük a Romanovok kivégzését irányító személy által írt titkos jelentést. Így aztán mindet tudok a cári család tragikus végnapjairól, még a rejtélyes és eddig tisztázatlan részletekkel is tisztában vagyok. Könyvet írok róla, és ennek terjedelme egyre csak növekszik.

Edvard Radzinszkij 54 éves, vörösés haját hosszúra növesztette, hogy erősödő kopaszodását palástolja. Sikeres színházi szerző. Moszkvában egyidejűleg hat művét játsszák, ő maga Brüsszélből érkezett, legújabb darabjának bemutatójáról. Külvárosi házában fogad bennünket, a társasházat az írók építették, de sokkal méltóságtelesebb, mint a környező, málló vakolatú bérkaszárnnyak. A nyolcadik emeleten lakik,

nagy és napfényes lakásban, ahol könyvek, papírok halman kell utat törnünk.

— Mióta bejelentettem, hogy a Romanovokról írok könyvet, a Szovjetunió minden részéből érkeznek hozzám a levelek, régi újságok, dokumentumok. Ez elveszi az időt a színműírástól, a tulajdonképpeni mesterségem gyakorlásától. Teljesen leköti Miklós cár és családjának története, nagykig benne vagyok, másra nem is gondolok. Tudja, ki ült tegnap az ön helyén? Lufanov fia, azé az emberé, aki a cári család tetemeit elszállította. Megmutatta a jegyzeteket, melyeket azon a szörnyű éjszakán az édesapja készített.

Kivégzőhely az alagsorban

Megkérjük Radzinszkijt, foglalja össze a Romanovok utolsó óráit, úgy, ahogyan ez a titkos dokumentumokban és az általa feljegyzett tanúvallomásokban áll.

— II. Miklóst és családját Jekatyerinburgba vitték, egy uráli városba. Egy két-elemlés házba zárták, amely Ipatjev bányamérnöké volt. Oroszországban polgárháború dúlt, 1918 júliusában dühöngött az erőszak. Jekatyerinburgot ellenforradalmár erők fenyegették. A bolsevikok attól tartottak, hogy a fehérgárdisták kiszabadítják a

cári családot, ismét hatalomra juttatják a cárt. Ezért elhatározták, hogy végeznek a Romanovokkal. Őrizetükért Jakov Mihajlovics Jurovskij, a politikai rendőrség komisszárja volt a felelős. Jurovskij 1918. július 16-án halasztást nem tűrő parancsot kapott: éjjelkor végezen a rabokkal és tüntesse el őket. Az a teherautó azonban, amelynek el kell volna nyomnia a lövések zaját és aztán el kellett szállítania a holttesteket, másfél órát késett. Így a kivégzés is csúszott. Jurovskij az alagsorban kiválasztott egy helyiséget, melynek az egyik fala fából volt, így a lövedékek nem patanhattak vissza, és kihordatta belőle az összes bűrt. Majd amikor megérkezett a teherautó, felébresztette a foglyokat, rájuk parancsolt, hogy azonnal öltözzenek fel.

— Nem gyanítottak semmit?

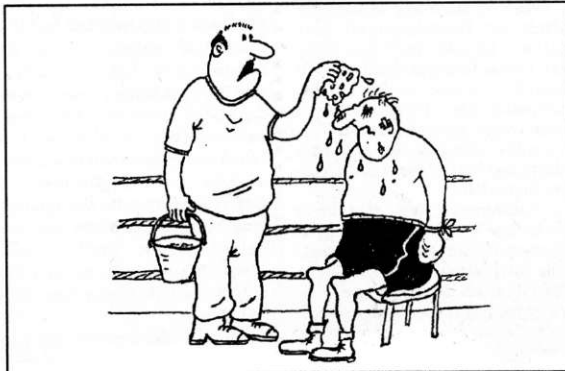
— Nem. Márcsak azért sem, mert Jurovskij figyelmeztette őket, hogy a városban zavargások törtek ki, és az alagsor biztonságosabb. De inkább átadom a szót neki, ő így írja le a kivégzést abban a jelentésben, melyet Leninnek és a Cseka főnököknek. Szverdlovnak küldött: „A Romanovok fél óra alatt felöltöztek. A volt cár karjába vette fiát, Alekszejt és elindultunk. Nem sirtak,

nem kérdeztek semmit. Személyesen kísértem őket. Az alagsorban a cárné nehezményezte, hogy nincsenek székek, erre hozattam kettőt, amelyre ő és a gyereket tartó férje ültek. Mögöttük, a falnál sorakozott fel a négy lányuk, a családi orvos és a házvezetőnő, valamint a két cseléd. Beszélőttem a kivégzőosztagot. Azt mondtam: a forradalom vesztesre áll és ti is elvesztek. Nyikolaj a feleségéhez fordult: micsoda? — kérdezte. Ekkor tüzet nyitottunk. Mindenki előre tudta, hogy kire kell lőnie; azt a parancsot adtam, hogy a szívre célozzanak. Az egész két-három percig tartott. Némelyiknél kegyelemlovásra is szükség volt.”

— A cárt az első lövéssel megölte Jurovskij — mondja Radzinszkij. — Az első sorozat után még élt Alekszej, a cárevics, a négy nővér közül három és Botkin orvos. Többé-kevésbé súlyos sebekkel nyöszörögtek a vérés holttestek alatt. Az osztag egyébként hét lett önkéntesből, Jurovskij helyetteséből és a Cseka két ügynőkéből állt. Ez utóbbiaknak kellett a végső lövést megadni, és ezt érzéketlen kegyetlenséggel végre is hajtották, a nyakra vagy a halántékra céloztak. Amikor észrevették, hogy a lányok még élnek, Jurovskij helyettese rávetette magát a hozzá legközelebb állóra, bajonettjével próbálta ledöfni, de nem tudta átszúrni a nagyhercegnő fűzőjét, mert mint utóbb kiderült, ékszereket és drágaköveket rejtettek bele. Az egyik csekista végzett vele, tarkólövessel. Amint a mészárlást befejezték, azonnal fosztogatásba kezdtek. „Rögtön megkezdődött a lopkodás, de miután főbelövessel fenyegettem meg őket, mindent visszadtak” — jelentette Jurovskij.

(Vége az 1. résznek)

(Következik: Élvezettel kínozták a rabokat)

Kampány közben

— Nyugi, az ellenfeled sokkal rosszabbul néz ki!

Pf:74

Tisztelt Szerkesztőség!

Azzal kezdeném, hogy lapjuknak rendszeres olvasója vagyok és nagyon jónak és helyénvalónak tartom az abban leírtakat. Szeretném, ha a magam nevében megfogalmazott és leírt pár sort újságjukban megjelentetnék. Talán lenne, aki el is olvasná a cikket.

Engedje meg a Tisztelt Nagyerdemű és kevésbé nagyerdemű, hogy az utóbbi időben szinte már az ember könyökén kibújó témához a nagykanizsai KGST piac működésével és megszűnésével kapcsolatban pár gondolatot felvelek.

Előttém már többen hallatták szavukat pro és kontra, érvek és ellenérvek, érdekek és érdektelenségek csaptak össze. Azt hiszem, hogy tudott kik álltak az egyik és kik a másik oldalán. A mondas is úgy tartja, hogy az erősebb kutyá... A győztesek és a legyőzöttek közötti ellentét ezzel megszűnt. Holott csak azt tudjuk, hogy kik is valójában a legyőzöttek. Hát kérem azok az emberek, akik eddig is vesztesek voltak. Lehet, hogy nem minden esetben ők tehetnek róla. Hisz ők azok, akik kettő, vagy három gyermeket családjukat nem mindig tudták és tudják deficitmentesen ellátni, fenntartani fizetéstől fizetésig. Pedig úgy érzem, hogy ezek az emberek azok, akik nem tudnak (elég) pénzt keresni, holott az egész életük a munkából a robotból állt és áll. Ez a fene nagy rendszerváltás valójában még nem jutott el hozzánk, pedig már igencsak ideje volna.

Visszatérve a KGST piachoz kezdetben nem olyan mértékben, de későbbiekben annál nagyobb sikere volt. Azt hiszem, aki gyakran kilátogatott, láthatta az ott tanúsított nagyfokú érdeklődést. A gyermekektől kezdve — akik még a tanévben a közeli iskolákból a szünetekben is kilátogattak — az idős korosztályig látogatói és vásárlói voltak a piacnak. Jól járt a vásárló is és elégedett volt az eladó is, legyen az lengyel, litván, vagy román, avagy távolkeleti. Nem úgy a közvetlen szomszédságban levő hazai bódé, vagy jól menő butik tulajdonosai. Ők voltak azok, akik a KGST piac megjelenésétől kezdve hirtelen pénztárca apasztást szenvedtek. Na nem kell azonnal sajnálatba esni, azért nem kellett nekik elmenni a bizományiba, az olesó árúk boltjába. És ahogy egyre nagyobb vásárlókönöséget hódított el a KGST piac, úgy kezdtek elégedetlenkedni a városközponti és a piac környéki butikosok,

kiskereskedők, talán még az Áruházak vezetői is. Meg kell vallani, nem kis hasznostól estek el. Vigasztalásukra a jogosztalok nagyarányú, főleg hétvégi vásárlásai szolgáltak. De úgy, mint eddig, most is az árak és a pénztárcák vas-tagsága azaz a keresetek — amelyek között egyre nagyobb űr fog tátongani — szabják meg az üzletet, azaz az adás-vétel létrejöttét. Tudtommal több fórumon szóvá tették a gondjukat, problémájukat, természetesen a „maszekok”, és hát hogy is fogalmazzak, most érett be részükre a gyümölcs. Hogy ezt a „gyümölcsöt” név szerint kik, „mivel”, kinél, vagy kinnél érték el, azt nem tudom.

Másrészről nem lehet, hogy az utóbbi időben Nagykanizsán és vonzáskörzetében meg-növekedett a bűnözés, az is lehet, hogy ehhez hozzájárult a KGST piac jelenléte is. Valószínű, hogy ezt statisztikai számokkal ki lehet mutatni. De az biztos, hogy ebben nem fő okként szerepel a lengyelek és más nációk jelenléte városunkban. Az is biztos, hogy a rendőrség jelenlegi leterheltsége, a meg-növekedett feladatok, igénybevételek mellett nem tudta kellő mértékben átfogni a kérdést. De talán ezt elsősorban nem is a rendőrségnek kellett volna. Sőt még segítséget sem kapott, csak nagyon ritka esetben. Gondolok itt most a valutázók, az itt a piros, hol a piros játékosainak a leleplezésére.

Vegyük most szemügyre azt a kérdést, hogy a Tanács, amely ezt a nem éppen népszerű döntést hozta — úgymint a piac megszűnését — mit tett annak érdekében, hogy ezt a kialakult helyzetet elkerülje. Már a kezdet kezdetén kellett volna lépéseket tennie. Talán biztosított kulturált elárúsító helyet? Nem. Talán ha ez erején felül állt, akkor legalább a rend, a tisztaság legelemibb feltételeit (végrehajtását, hajtását) biztosította volna. Noha ezt tudta akkor is, amikor nem tettek intézkedéseket a letelepedés ellen. Pedig szerintem nem nagy ráfordítással a leg-cselembib közegészségügyi, köz-tisztasági feltételeket tudták volna biztosítani.

Tudtommal már elég ideje talán egy éve is annak, hogy a Tanács „emberei” helypénzt szedtek. Elárúsítóként 100 forintot. Ha jól utána számolunk, ez elég nagy összeg lehet. Kérdem én és talán még rajtam kívül sokan megkérdeznék, hogy ezt a pénzt az illetékesek mire fordították? Mert nálunk sajnos sok esetben okozott zűrt, hogy a felvett, vagy

befolyt összeg nem a leg-szükségesebbre ment. Tudtommal voltak javaslatok a pilanatnyi megoldásra. Átmenetileg megoldást jelentettek volna. Hogy ezt mégis miért nem valósították meg, nem tudom. Talán a konkurencia erősebb volt, nem létszámban, hanem egyéb fizető, vagy fizetetlen eszközökben.

Egy a lényeg: a piac megszűnt, örülhetnek, akik ezt elérték. Ezután az a két, vagy több-gyermekes anyuka, vagy az a kevés keresetből élő/tengődő — akiből egyébként a többség tevődik ki ebben az országban és természetesen ebben a városban is — és akiknek igenis nagyon sokat jelentett a piac jelenléte, újból mehetnek a magán- és állami boltokba méregdrágán vásárolni. Hisz a csillagok felé rakéta gyorsasággal száguldó árak

mellett nagyon meg kell gondolniuk, hogy egyáltalán vegyenek-e a gyermekeiknek vagy önmaguknak egy-egy darab gőncöt, cipőt, vagy egyéb, a lét-minimumhoz szükséges holmit. Most az élelmiszerekről nem is beszéllek.

Véleményem szerint a Tanács részéről nem volt ez népszerű döntés az egyébként is felbolydult világunkban. Reméljük, hogy közvéleménnyel ellentétben, sokak hangulatát befolyásoló döntést nem kell megérnünk a közelgő változások után.

Úgy érzem, hogy ez — nem a többség akarátát tükröző döntés — engem is felháborít, és azokat is, akiknek a piac jelenléte enyhítette az egyébként is nehéz megélltetési gondjait.

T. Z.

Kopogtató cédula két méretben!

Avagy az ördög nem alszik?

Többen jelezték, hogy a boríték nagyságú ajánló lap sok helyen A/4-es méretű fénymásolt változatban került a választók postaládájába. Mivel a lap nem az állami nyomda terméke, bárki fénymásolóval sokszorosíthatja, szükségesnek látom, hogy a tanácsi illetékesek újságunk hasábjain reagáljanak a tényre. Vagy rosszul számították ki a választók számát (amit nehéz elhinni), vagy kalózkodás van a dologban. A választás tisztaságának megőrzése miatt tartozik a tanács a választással.

Ezeket az íveket a felirat szerint a hátoldalon az ajánlási útmutatók olvashatók, de a fénymásolatokon ilyen nem lehet fel.

Nos, van-e magyarázat?

V. J.

Bringások

Egyre emelkedik a kerékpárosok száma útjainkon. Rébén szerepet játszik a benzínáremelés is természetesen, csak az a baj, hogy az új kerékpárok árai lassan a csillagos-egyeket ostromolják, így elő-kerülnek a régi békebeli biciklik a raktárak, sűfnik mélyéről. És itt kezdődnek a bajok. A világítás nem jó, és a fékek is csak a dísz-funkcióját töltik be. Azt a bal-esetvesztélyt, amelyet a kerékpárosok így jelentenek a köz-utakon, minden járművezető ismeri. Magam is, ha kerékpárost érek utol, előre félek, mit fog csinálni, ha mellé érek. Kiszámíthatatlanok, és ha a baj megtörténik többnyire nem ők a hibásak.

Ki ne emlékeznék olyan példákra, amikor éjszakai vezetés-kor egy szemből elhaladó gépjármű fényszórójától egy-két pil-

lanatra elvakult vezető előtt elő-bukkan egy kivilágítatlan kerékpáros, és a szívbját hozza rá. És ki ne emlékezne erősen ittas kerékpárosokra, akiknek az egész úttest szűk, a legváratlanabb kanyarokat produkálják, megszégyenítve a cirkuszi artistákat is. Mert a kerékpár használata úgy látszik felmentést ad az alkohol fogyasztás tilalma alól.

Ideje lenne hát az illetékeseknek is figyelni milderre, hiszen egyre több a baleset. A fokozott ellenőrzéssel mennyi tragédiát lehetne megelőzni!

Jön az ősz, a szőlőszüret ideje. Már előre félek azoktól az utaktól, amelyek a hegyi pincék felé vezetnek. Megtelnek hazafelé tartó biciklistákkal, akik a bort nemcsak kannákban hordják haza. Vajon úgyvel-e rájuk valaki? Mert az utak rémei ők.

V. J.

Vásári forgatag

Bár a hangzatos árengedmény (ahogy a valóságban) elmaradt a cím mögül a szeptember havi kanizsai kirakodó vásáron a régi idöket idéző alkudozás böven kárpótolta a vásárolni szándékozókat. Ha szegényedünk is, és a vásárfia is elmarad, a nyugdíjasok és kispénzűek, a „békétábor” kiüzetése után is, úgy tűnik, megtalálták számításukat a használteikk árusoknál. Noha a piaci ellenörökkel nem beszéltünk, szemmel láthatólag megkezdődött az MSZMP-vagyon feketepeci kiürüstása. Hadd vigyék, hadd hordják!

(Szakony Attila összeállítás)

Bútorkiállítás

Szeptember 5-étől 25-éig a Helyőrségi Művelődési Házban az egri Bútorkészítő Kft. mutatja be elegáns étkezőgarnitúráit. Vörös Zoltán a Kft. főmérnöke elmondta, hogy nem konkurálni akarnak a zalai bútoriparral, nyers-terméket szeretnének szállítani a kanizsai gyár termékeihez. A bemutatott bútorok a helyszínen megvásárolhatók.

(Fotó: Szakonyi Attila)

Műsorajánlat

Hevesi Sándor Művelődési Központ

Szeptember 14-től 20-ig: H. Gelencséry Mária festőművész kiállítása. Megtekinthető a kiállítóteremben 10–13 és 14–18 óráig.

Szeptember 18-án, 20 órakor: Vladimir Paszternák hipnotizőr műsora.

Apolló Filmcentrum

Apolló Filmszínház:

Előadások kezdete: 16, 18 és 20 óra.

Szeptember 14–16: Ölve, vagy halva (amerikai). 14-én 10 órakor is!

Szeptember 15–16: 14 órakor: Lambada, a tiltott tánc (amerikai).

Szeptember 17–19: Heves jeges (francia). 19-én 10 órakor is!

Szeptember 20: Cry Baby (amerikai).

Stúdiómozi:

Előadások kezdete: 17 és 19 óra. Erotikus filmek 21 órától, csak 18 éven felülieknek.

Szeptember 14–16: Kihívás (video, amerikai).

Szeptember 17–19: Börtönbolygó (video, amerikai sci-fi).

Szeptember 20: Ördögök (francia).

VB-ülés

Szeptember 5-én ülést tartott a tanács végrehajtó bizottsága. Mint köztudott, a testület ülései nyilvánosak, arra a városban működő valamennyi pártot meghívták, de csak három párt képviselői jelentek meg — a KDNP, az MSZP és az MSZMP. A tanácselnök beszámolója után a szeptember 30-i önkormányzati választások szavazatszámiláló bizottságainak összetételét tárgyalta meg. Dr. Balázs Sándor vb-titkár elmondta, hogy a jelölések még folynak, így elképzelhetőek újabb változások a bizottságok összetételében, ezért 13 póttagot is választottak.

A következőkben a lakásvásárláshoz nyújtandó vissza nem térítendő és kamatmentes kölcsönökről döntött a testület. 23 család ré-

szesült ebben a kedvezményben. Az IKKV javaslatára a végrehajtó bizottság a következő állami tulajdonban lévő házingatlanok eladásáról döntött:

Ady u. 33., Béke u. 33/a., Béke u. 33/b., Béke u. 38., Béke u. 60., Csányi L. u. 20., Csányi L. u. 22., Hamburger J. u. 14., Hamburger J. u. 22., Kintzi u. 11., Kisfaludy S. u. 27., Magyar u. 11., Magyar u. 26., Magyar u. 30., Magyar u. 44., Rozgonyi u. 5., Somogyi u. 13., Somogyi u. 21., Szemere u. 11., Vöröshadsereg u. 16/a., Vöröshadsereg u. 43., Vörösmarty u. 46.

Ezt követően Szőke János vb-tag javaslatára a testület Pro Urbe kitüntetést adományozott Zsoldos Ferenc tanácselnöknek.

A 25. kiállítás

Harangozóné Gelencséry Mária kiállításának megnyitójára gyűltek össze barátok, ismerősök, művészetet pártolók a HSMK-ban szeptember hatodikán. A festőművésznő huszonötödikjubileumi kiállítását Rétfalvi Sándor Munkácsidíjas szobrászművész, Erdemes Művész nyitotta meg.

A pogányszentpéteri születésű Gelencséry Mária tizenöt éves korától él Kanizsán. Autodidaktaként, a kisvárosi magárgautaltság minden hátrányával megbirkózva vált művésszé. Nyaranta, sok éven keresztül a hazai művésztelepeket járta, szűkös pénzéből a régi mesteriskolások példáját követve világot látni ment, Párizsban tanult. Ezerkilencszáznyolcvankettőtől tagja a Képzőművészeti Alapnak. Gelencséry Máriának mindig fontos volt Kanizsa, szereti városát, minden jóindulatát hálásan viszonzza. Örül, ha adhat, és boldog, ha ő is kap.

Kiállított képei egész

életűjét felölelik, bemutatják. Csendéleteit a nagybányai értelmezés jellemzi. Akvarelljei finomak, az egymásra lehelt színek varázslatát árasztják. Klasszikus táblaképei között vannak erőteljesek, mint a „Máramarosi hegyek”, és színeiben visszafogottak, tekintélyt parancsolóak, mint a „Zsenyei madaras” című alkotás. Kedvesek, barátságosak, melegséget sugároznak a pogányszentpéteri képek. Színeiben, technikájában hatásos a „Pogányszentpéteri tükröződés”.

A kiállítás mindig ünnep — mondta Rétfalvi Sándor — a művész legintimebb kitárulkozása a közönség felé. Köszönete, hogy adhat, hogy életben maradhat.

Jubileumi kiállítás alkalmából — csatlakozva a barátokhoz, ismerősökhöz — gratulálunk, erőt, egészséget kívánunk a művésszónék.

H. M.

Kézilabda

Vereséggel rajtolt az NB I-es újonc, rangadót nyertek az NB I B-s férfiak

Az Olajbányász munkacsarnokban kettős mérkőzésre került sor, ahol bemutatkozott az NB I-ben újonc Olajbányász SE női csapata, majd a női mérkőzést követően rendezték meg a férfi rangadót az NB I B. Nyugati csoportjában.

Nagy várakozás előzte meg az NB I-es idénynyitót, hiszen szeptember 8-án az első NB I-es találkozóra került sor. Tehát rendhagyó nap volt Kanizsán, amikor az olajosok hazai környezetben rajtoltak. Ellenfelük a Győri Sportközpont SE csapata volt, amely ellen a közel 400 néző győzelemre s ezzel ünneplésre készült. A csapat tisztas helytállást remélt...

A 2x30 perces játék után a következő volt leolvasható: az eredményjelző tábláról:

Olajbányász—Győri SKSE
16-17

Az olajosok első élvonalbeli mérkőzésükön tehát verséggel mutatkoztak be, pedig egy kis jobb összpontosítással, türelmesebb játékkal megcsinálhatták volna a ranggyőzelem.

A találkozót érdekesebb fordulatai, történései:

3. perc: a kanizsai kapus térd-sérülés miatt kivált a csapatból, akinek helyét az átigazolt Krichenbaumné vette át.

14. perc: a jól kezdő olajosok 4:1-es vezetéshez jutottak, ám öt perccel később már döntetlen volt az állás (4:4).

21. perc: Siti és Mátyás gólyaival 7:4 a hazaiak előnye, de ezután bosszantó hibákat vétenek védekezésben és támadásban egyaránt. A félidő végéig újabb gólt nem sikerült lőni, a győriek viszont feljötték 7:6-ra!

Második félidő első szakaszában úgy kezdett az Olaj, mint ahogy az első 30 percet zárta: kapkodtak, sok technikai hibát vétettek.

5. perc: „eladott” labdákkal 9:7-re elhúznak a vendégek.

14. perc: az újoncok zsinórban négyszer vették be a vendégek kapuját, míg sajátjuk érintetlen maradt (11:9), de aztán „elaludtak”: és 3 perccel később az állás: 12:12.

A csapatok fej-fej mellett haladtak, s a befejezés előtt 3 perccel 15:15-ös állást jelzett az eredményjelző. A hajrá a vendégeké volt. Vezetést szereztek, ám Mátyás egyenlíthetett volna, de 7 méterest hibázott. Újabb hazai hiba meghozta a győriek 17. gólját, míg a zárás előtt 20 mp-

A képen Mátyás tört kapura, akitől a nyitómérkőzésen többet vártak a szurkolók.

Fotó: Szakony Attila

cel Siti volt eredményes, de a vendégek „megbecsülték” a labdát.

Csalódást okoztak az újoncok az idényeleji játékot hozó mérkőzésen. A küzdelem, változatosság izgalmassá tette a találkozót, de most rengeteg átadási, technikai hiba gátolta az eredményes szereplést. Skrach hiányát megérezte a csapat, de az is szembetűnő volt, hogy a kulcsjátékosok ezúttal tudásuk alatt teljesítettek. Az olajosok közül mindössze Pető és a gólerős csapatkapitány, Horváthné dicsérhető.

A találkozót követően Mátyás Augustiát, az olajosok gólkirályát kérdeztük meg, aki ezúttal gyengén játszott, két büntetőt is hibázott és csak 3 gólt lőtt: — Nagyon sajnálom, hogy nem ment a játék. Akartunk, igyekeztünk, de a döntő pillanatokban remegett a kezem. Megilletődöttem, rosszul játszottam. Más az NB I légköre, más a bírói működés, vagyis meg kell ismerkedni az élvonallal. Magamtól jóval több gólt vártam. Skrach nagyon hiányzott.

Az NB I-ben debütált csapat (zárójelben a szerzett gólok szá-

mát tüntetjük fel): Skrach — Gombor (1), Horváthné (6), Siti (3), Pető (1), Mátyás (3), Buza (2). Cserre: Krichenbaumné (kapus), Szántó.

Az NB I B-ben a 3. fordulóra került sor, amikor rangadó színhelye volt az olajosok munkacsarnoka, amelyen Tung-sram—III. ker. TTVE 23:22 (11:13).

A kanizsaiak legjobb dobói: Krichenbaum 10, Szentés és Kurusta 3-3.

Remek összecsapást hozott a két kitűnően felkészített csapat rangadója. Kemény, gyors és változatos volt a játék, s egyik csapat sem tudott jelentős előnyre szert tenni. Az első negyedóra után aztán 9:6-ra elhúztak a hazaiak, de aztán „elültek” s az öbadaik mentek el 11:9-re. Szünet után a vendégek irányítottak, akik a félidő derekán már 5 góllal is vezettek. Ezt követően „feltámadt” az izzó, a befejezés előtt 5 perccel egyenlített (21:21), majd izgalmakban bővelkedő hajrában, időntüli büntetővel aratott bravúros győzelmet a bajnokesélyes ellen.

— Kitűnő propagandája volt a sportágnak ez a mérkőzés. Itt volt minden, ami jó értelemben jellemzi a férfi sportágot. Egyébként „hullámzó” teljesítményt nyújtottak a fiúk, akik közül néhányan „eltűntek”, majd nagy-szerű dolgokat produkáltak. Megmondom őszintén, hogy amikor 5 góllal elhúztak az NB I-es várományosok, akkor nem bíztam a fordulatban. Ám, Czimmer Tamás megint kitalált valamit, behozta a cseréket, s ezután beindult a hazai gépezet. A győzelem bravúr a javából, amelyért legtöbbször Krichenbaum, a mezőny legjobbjá és Rodek tette, de helyenként az egész csapat jól játszott — értékelte a forró hangulatú mérkőzés után Kötő Zoltán, a kanizsaiak szurkolója.

Balogh Antál

Sportakrobatika

Hevesi sikerek külföldön

A Hevesi DSE akrobatái az elmúlt hetekben Szovjetunióban és Skóciában képviselték a magyar színeket. Női párosban (Gajcsi—Ramocsa) és harmasban (Bódi—Miskó—Farkas) az első helyet sikerült megszerezni, míg fű párosban (Ramocsa—Aranoya) és vegyes párosban (Ramocsa Krisztián—Kreiner Adél) az ezüstérem jutott.

Skóciában a Gajcsi—Ramocsa női páros indult, ahol a magyarokon kívül Anglia, Usa, Írország, Észak-Írország, Franciaország és a házigazdák vettek részt. A kanizsaiak nagyszerűen versenyezve versenyszámukban a 2. helyet szereztek meg.

—k—

Tömegsport

Házidöntő a Kanizsa Kupán

A hét végén országos kispályás labdarúgó tornát rendeztek városunkban. A tanács ifjúsági és sportosztálya szervezésében lebonyolított tornára előzetesen 33 csapat nevezett, de végül is 25 együttes állt rajthoz. A nagyfokú lemorzsolódás oka a pénteki országos esőzés volt, így több csapat abban a hiszemben, hogy elmarad a torna, nem indult el Kanizsára.

Az erősen felázott pályákon szombatn reggel 9-kor indult a küzdelem, amely számos meglepetést hozott. A csoportmérkőzésekkel belől még a papírforma érvényesült, de később számos, meglepő eredmény született. Így kellemes meglepetésben szolgált a városi I. osztály utolsó helyezett Kögáznak és a IV. osztályban játszó Progressonak a négy közé, majd a döntőbe jutása. Negatív meglepetés volt viszont a Bütorgyár és a Tip-Top idő előtti kiesése. Végül a legjobb négy közé a két kanizsai csapaton kívül a tavalyi győztes Budapesti Hangulat és a székesfehérvári Gumi Kacsa együttese jutott. A döntőbe jutásért vívott mérkőzésen büntetővel bizonyult jobbnak a fehérváriaknál. A két kanizsai csapat találkozója az első helyért gólnélküli döntetlent hozott, így a tizenegyesek döntöttek, melyben a Progresso bizonyult jobbnak és a Kanizsa Kupa 1990. évi győztese lett.

A Tisztelet Kupa döntőjébe a Tip-Top verkedte be magát. A döntőben a veszprémi Bakony Művekkel játszottak,

A Bütorgyár—Bp-i Hungalu mérkőzés egyik izgalmas jelenete.
Fotó: Szakony Attila

büntetővel a kupa győztese lett. Itt a Bütorgyár a 3. helyet szerezte meg, a Vigasz Kupa első négy csapata közé két kanizsai, a Platán és a Hedál gárdája verkedte be magát. Döntőt a Platán játszott, akik a kaposvári Zselic gárdáját szintén büntetővel győzték le. A másik kanizsai csapat, a Hedál a negyedik helyen végzett.

Vigasz Kupa: 1. Platán Nagykanizsa, 2. Zselic Kaposvár, 3. Penge Darány, 4. Hedál Nagykanizsa.

Tisztelet Kupa: 1. Tip-Top Nagykanizsa, 2. Bakony

Művek Veszprém, 3. Bütorgyár Nagykanizsa, 4. Cosmos Székesfehérvár.

Kanizsa Kupa: 1. Progresso Nagykanizsa (Sasvári, Németh, Kálovics, Anek, Horváth, Hartai, Szmodics, Szerdahelyi, Szlávecz, Botor, Novák. Csapatvezető: Szmodics Tamás) 2. Kögáz Nagykanizsa (Bécs, Földi, Novák, Héder, Zoltán, Kovács, Solymosi, Törő, Budai, Tóth. Csapatvezető: Vörös Ernő) 3. Hangulat Budapest, 4. Gumi Kacsa Székesfehérvár.

—kz—

Visszapillantó

Könnyű
győzelem az
ETTU Kupán

Az ETTU Kupában a Kanizsa Bútor csapat a holland Wageminger város együttesét, a Bruns Shot gárdáját fogadta. A holland bajnokság 3. helyezettje nem állította túlzottan nagy feladat elé a kanizsaiakat, akik Gazsi nélkül is könnyedén nyertek. A Mausz, Bizó, Szabó összetételű csapat mindössze egy mérkőzést veszített, amikor Mausz három szettben vereséget szenvedett Hunteclerstagtól, aki a holland csapat legjobbjának bizonyult.

Az erőviszonyokat illetően a hollandok két játékosa is az országos ranglistán szerepel ugyan, de ez a két ország asztalitenisz eredményeit figyelembe véve, semmi előnyt nem jelentett. A rutinos Szabó mindkét mérkőzését magabiztosan, könnyedén nyerte, akárcsak Bizó, aki szintén két mérkőzést hozott.

Az 5:1-re megnyert mérkőzéssel a Bútor tehát tovább jutott a következő fordulóra. Várhatóan jugoszláv ellenfelel találkozhatnak majd, amely csapat már komolyabb játékerőt képvisel.

Gazsi Ildikót sérüléséről és a csapat játékaról kérdeztük közvetlen a mérkőzés után:

— Sajnos három évvel ezelőtti gerincserülésem kitűnt, ezért nem játszhattam. Remélem hamarosan rendbe jövök és talán már a következő bajnokn asztalhoz állhatok. Ami a mai mérkőzés illeti, úgy láttam a lányok kicsit idegesen kezdtek, de a nagyobb tudás gyorsan érvényesült és a vártnál is simábban nyertünk.

Jurik Gyuláné, a csapat edzője:

— Úgy érzem, hogy kellően érvényesült a két csapat közti tudáskülönbség. Örülök, hogy az első hazai mérkőzéshez képest jelentősen javult Bizó játéka. A számunkra teljesen ismeretlen ellenfél ellen jól játszott a csapat, így sikerült a főnyertes győzelmet kiharcolnunk.

(kápolnás)

Kereskedelmi
tevékenység
folytatásához

keresek Nagykanizsa területén
60-100 négyzetméterig
több részből álló kiadó
helyiséget hosszabb
időre.

Telefon szükséges!
Ajánlatokat a Zalai Hírlap
fiókszerkesztőségbe
Nagykanizsa, Ady E. u. 1-
be kérek
„FUTURE 90” í jeligére.

TRIGOCENTAR

VÁSÁROLJON OLCSÓBBAN
- ADÓMENTESEN.

Vásároljon Muraközben!

Ha a csáktornyai Kereskedelmi Vállalat
TRIGOCENTAR üzleteiben

1.000 dinár felett vásárol bármilyen áruja joga van az
adó visszafizetésére.

Elég, ha a jugoszláv határon a vásárolt áru számláját
lepecsételteti és a legközelebbi vásárlásnál a bemutatott
számla alapján a visszatérítést megkapja.

A visszatérítés 35 - 60 %-ig terjed.

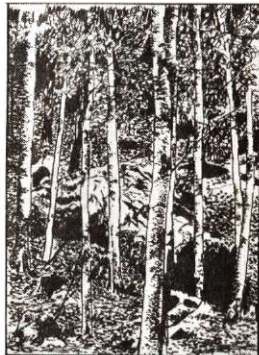
APRÓHIRDETÉS

Szemészeti magánrendelés,
kontaktlencse rendelés
szeptember 1-től. Nagykanizsa
Rendelőintézet 15. ajtó.
Hétféltől 15-17 óráig. Dr.
Takács Ibolya. *14338/1*

Kanizsa — várospolitikai hetilap, megjelenik minden pénteken. Szerkesztő: Pék Pál. Tervezőszerkesztő: László Károly. Szerkesztőség: 8801 Nagykanizsa, Ady u. 1. II. em. Pf. 74. Telefon: 06/93/12-305. A szerkesztőbizottság tagjai: Horváth Mária, Kápolnás Zoltán, Marton Györgyi, Tihanyi István. Kiadja a Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Jakab Vilmos. Komputertechnika: Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat Zalaegerszeg. Nyomatás: Zalai Nyomda. ISSN: 0865-3879. Nytsz: B/PHF/266/Z/1989. Terjesztés a Magyar Posta. Előfizetési díj: egy hónapra 35, negyedévre 105, fél évre 210, egy évre 420 forint. Előfizethető a postahivatalokban és a kézbesítőknél.

KANIZSA

VÁROSI HETILAP

Megjelenik minden pénteken

Vezércikk helyett

Kocsmadal

„Harmínkettől” — simphoniát vettem, söröm is csak ennyibe került — Szavaztam már demokratáinkra, s látod, haver, ez sem sikerült Meggyőztek, hogy enyém lesz a gálya, de a hajó elment nélkülem — partra vetve, így vagyok lapátan, kirúgva is higgyem, győzelem, hogy meleg söröm habzik a pohárban, hogy könyökölök itt az asztalon, hogy füst szikkaszt, míg figyelem, hogy bennem hogyan zsibbad el a bízalom. De haver azért se keseregyd el, míg sörre futja, nincs nagyobb gubanc! Szavazz újra demokratáidra, s mint szedett fa, az ütszélén maradsz.

K.Z.P.

Válás 12 és fél évi „házasság” után

A Kőolaj- és Földgázbányászati Vállalat kollektívájának életében jelentős változást hozott az 1990-es esztendő.

A fűrés és termelő vállalatok 12 és fél éve történt egybekelése után

ez év július 1-jével az OKGT igazgató tanácsának döntése alapján került sor a vállalat „felosztására”.

A fűrészi tevékenység a tröszt által alapított egyszemélyes kft.-vé alakult, a geofizikai és kút-vizsgálati tevékenység átkerült a Geofizikai Kutató Vállalathoz, a KFV pedig a korábban létrehozott divizionális szervezetben folytatja munkáját. AKft.-n belül az üzemfenntartási, szállítási, fűrésellátó tevékenység jelentős hányada pedig — 278 fővel — Nagykanizsára összpontosul.

Tóth Ferenc

Képaláírások:

1. Vízkútfúrás.
2. Gyémánt magfűrés össze-szerelése.
3. Gépműhelyben.

Választási műsorok a VTV-ben

A városi televízió a pártokkal és a független jelöltekkel történt megegyezés alapján sorozatot indított a jelöltek bemutatására. 1990. szeptember 25-én a 2., 11. és a 9. körzet, 26-án a 12., 7. és az 5. körzet, 28-án a 3., a 13. körzet és a kisebbségi csoportok mutatkoznak be. (A szereplés sorrendjét a sorszámmok jelzik.)

Ferkovics József :Erdő —Beszélgetés a művészel a 9. oldalon

Nyugdíjakról, bérekről — Beszélgetés dr. Surján Lászlóval a 2. oldalon

Ki kit fedez, s mi célból? (5. oldal)

Bizonytalan listák

Szeptember 7-én dr. Perjés András a környezetvédelmi miniszter kabinetfőnöke szülőfalujába látogatott. A miklósfai Városvédő Egyesület meghívására érkezett és tartott előadást a választásra készülődő miklósfaiaknak. Kijelentette:

— A választásokkal kapcsolatban a mai napig nagyon sok a félrehallás. Főleg a listás szavazás formája az, amely a legtöbb félreértést okozhatja. Ez lehetőség bukásra. A listás jelöltekre ugyanis vagy mindenki szavaz, vagy elveszett a szavazat. Ezt a mai napig senki sem tisztázta a lakossággal, és ez manipulálás lehetőségét jelentheti.

— Ha egy-egy körzet a jelöltjét biztosan be akarja juttatni a testületbe, akkor csak egy lehetősége van: minden erőt össze kell fognia. Régen a sok okos ember csöndben maradt. Most itt az idő, hogy az okosak ne hallgassanak. Különben a demokrácia meghal.

V.J.

Tíz kérdésre tíz válasz

Interjú dr. Surján Lászlóval, a KDNP országos elnökével, népjóléti miniszterrel

Szeptember 8-án Nagykanizsán, a HSMK színháztermében választási kampány-gyűlést tartott a Kereszténydemokrata Néppárt városi szervezete. Szónoka dr. Surján László, a KDNP országos választmányának elnöke, népjóléti miniszter volt, akivel rövid íttelte alatt alkalmunk volt interjút készíteni; mindkét funkcióját érintő tíz kérdésünkre készséggel felelt!

— Miért oly hallgatag a KDNP a parlamentben és általában?

— Először is köszönöm a lehetőséget, az interjút. Huszonegy főből álló, kis létszámú parlamenti csoportunk ugyan eltorpúl a nagyobb pártok mellett, de felméréseink szerint képviselőink ehhez képest gyakran hallatják hangjukat. Ez azonban a kívülálló számára nehezen érzékelhető. A mi pártunk nem nyüzsgő, handabandázó párt. Képviselőink bizonyos méltósággal, ügycentrikussággal viselkednek a parlamenti üléseken. Kerülik a csetepatékat, és tündöklési, szereplési vágytól mentesen végzik munkájukat. Pártunk a stabilitásra törekszik, s ez a nyugodt, nagy erőt jelentő alapállás hosszú távon gyümölcsözőni fog.

— Milyen eredményekre számít a párt az önkormányzati választásokon?

— Nagyon nehéz előre jósolni. Véleményem szerint eredményeink meghaladják majd a tavasziakat. Úgy érezzük, hogy az irántunk megnyilvánuló szimpátia országosra fokozatosan növekszik. Szervezeteink kiépültebbek, erősebbek lettek, s ez tíz százalékos feletti arányt jelenthet.

— Hogyan ítéli meg a kormánykoalíció belső viszonyait?

— Nagyon nagy lehetőség az a tény, hogy a koalíciós pártok elnökei valamennyien tagjai a kormánynak. Ilyen alapon egy kormánytúlés akár koalíciós győztes fórum is lehet. A koalíció belüli kisebb feszültségek nem érzékelhetők különösebben, s ez megkönnyíti a kormány helyzetét, működését is. Nekünk, kereszténydemokratáknak, különösen jó érzés, hogy az az elvi alap, amelyen a koalíció áll, éppen a mi pártunk központi gondolatvilága is. Mindegyik koalíciós pártban vannak szél-

sőséges megnyilvánulások, amelyek a külső felnyitást miatt vonják kétségbe az egységesség tényét. Érzésem szerint a koalíciós kormány stabilan áll a lábán. A felmerülő problémákat általában szakmai téren hidaljuk át, nem pedig érzelmi odalról.

Nagyon jó dolog az, hogy nem egy párt kormányoz, hanem három mert így egymás túlzásait, hibáit lecsiszolni tudják.

— Mi a véleménye az MDF parlamenti csoportjának igazságtételéről?

— Ez sok olyan gondolatot fogalmaz meg, amely benne él a lakosságjelentős

részében. Itt két alapmagatartást lehet feltenni: tegyünk igazságot a múltban elszenvetett igazságtalanságokért, s ezt — mint alapvető — valóban el lehet fogadni; másrészt éppen keresztény oldalról azt is fel lehetne vetni, hogy „menj és tőbbit ne vétkezzél”. A kettő közötti választás tulajdonképpen azon áll, hogy a bűnösök belátják-e, hogy rossz úton jártak, és ártottak a társadalomnak. Én a megbánást egyébként kevés helyen tapasztalom, ezért vágyaim elfordulnának a justitia tervtől, és más irányba mozdulnának. Ez következik pártom alapfilozófiájából is. A valóságban szükségessé látszik sok minden igazságnak a kimondása, az igazságtalanságok felszínre hozatala. Én azonban nem követek fejjek, s nem szeretném, ha igazságtéves címén újabb sebeket ejtenénk. A kettő között egy nagyon kiegyensúlyozott keskeny hid van, amelyen — remélem — a koalíció okosan át tud majd menni...

— Mi várható a szociális háló tekintetében, különös tekintettel a munkanélküliekre?

— A szociális háló munkanélküliségi oldalát tekintve a kormány az elkövetkező években — főleg az ipar szerkezetátalakítása folytán — több száz ezer munkanélkülivel szá-

mol. Ez sokkhatást is jelenthet az országban, ugyanis mi magyarok az elmúlt évtizedekben ehhez nem voltunk szokva. Ezt megfelelően kezelni szükséges. A megoldás szociális oldalán megfelelő munkanélküli segélyrendszer, az átképzések széles

megvalósítása, a privátizáció folytán a bizonyára terebélyesedő kis- és középvállalkozások új munkahelyei kinálhatnak majd megoldásként.

— Változik-e a társadalombiztosítási rendszer, s ezen belül a nyugdíjrendszer? Ha igen, mikortól?

— Az időpontra felelek először. Számos nyugati szakértővel tárgyaltam ebben az ügyben. Egyöntetű vélemény volt, hogy változtatni lassú ütemben szabad. A gyors lépések ugyanis összeomlással fenyegetnek, kudarcot eredményezhetnek. A társadalombiztosítási rendszer változtatásának legelső lépése, hogy az államot teljes mértékben elváltszuk. Olyan önkormányzatot hozunk létre, amely felelősen kezeli ezt a hatalmas átfolyó, államilag támogatott vágyont. A nyugdíjrendszer tekintetében november táján egyszeri külön támogatást tervezünk a nyugdíjasoknak. Ezt követi majd januárban a havonta érzékelhető kisebb mértékű általános emelés. Már régóta dolgozunk egy új nyugdíjrendszer bevezetésén is, amely várhatóan 1991. júliusára készül el, s ezután kerül majd a parlament és a kormány elé. Ez többek között összekapcsolja a bérek emelkedését a nyugdíjak állapotával, vagyis a bérek, jövedelmek emelkedésével párhuzamban nőnek majd a nyugdíjak is.

— Az ország egészségügyi helyzetének javítása érdekében mit tervez a kormány?

— Köztudott, hogy egészségügyi helyzetünk katasztrofális. Európában az utol-

só helyen állunk. Ennek oka nem az orvosok tudásában, a kórházi ágyak számában és az intézmények ellátottságában keresendő! A fő ok az életmódban rejlik: a megelőzés biztosítása érdekében végzett túlhajszolt munkatempóval, a napi 10-12 óras munkavégzéssel, a helytelen gyógyszerrel, a túlzott szeszital fogyasztással és dohányzással, a testnevelési rendszer hiányosságaival, a környezet káros hatásaival, és még sorolhatnám tovább az okokat. Az „Egészséget mindenkinek 2000-ig” világprogram szelleme az elmúlt évtizedekben sajnos nem hatotta át hazánkat, nem jutott el az emberekhez. Valahol felső szinten elcsikkadt. Ezt most felszínre hozzuk, s az elkövetkező tíz évben igyekszünk megállítani, illetve jobbra fordítani a kedvezőtlen folyamatot.

— Lesz-e az egészségügyi dolgozóknak idén — sokak által november 1-től remélt — bérémelés?

— Sajnos nem lesz, mert az ország nehéz gazdasági és pénzügyi helyzete egyelőre nem teszi lehetővé. A lépcsőzetes megvalósítás befejezésére — amely elsősorban az elmaradt gazdasági szférát érinti — jövőre talán lesz lehetőség.

— Mi lesz a rendelőintézetekkel?

— A mai kormánypártok programjában szerepel a kétféle egészségügyi ellátási rendszer: az egyik egy nagyon fejlett alapellátás, a másik pedig a kórházakba belépcült ambulancia, amely érinti majd a rendelőintézeteket is. Ez a munka öt-tíz évet ölel fel, amelyhez fejleszteni kell az orvosképzést és továbbképzést.

— Mikorra várható az ország népjóléti fordulata, a lakosság életszínvonalának javulása?

— Ezt én most lefelősséggel nem tudom megmondani. Ma az ország előtt egy súlyos gazdasági összeomlás és egy gyönyörű felélemelkedés lehetősége egyaránt ott van, de nem lehet pontosan tudni, hogy melyik irányba mozdulunk el. Én midenesetre bízom a felemelkedésben.

— Köszönöm a beszélgetést.

A Kanizsai Közéleti Klub önkormányzati programja

A Kanizsai Közéleti Klub alakulásától (1989. december) szívügyének tartotta egy európai színvonalú önkormányzati törvény megteremtését. Felhívásokat, közleményeket, újságcikkekkel közölt annak érdekében, hogy városunk megszabaduljon a megyei gyámkodástól. Azóta közismert tény, hogy az új önkormányzati törvény lehetőségét ad nagykanizsának, hogy megyei város rangjára emelkedjen. Ami eddig a történelem során nem sikerült, az most elérhető közelségbe került.

A lendő helyi önkormányzat egyúttal kapott egy olyan feladatot, melynek megvalósítását a KKK központi kérdésként kezeli. Képviselőjelöltjeink, amennyiben elnyerik a választók bizalmát, mindent elkövetnek, hogy Kanizsa megfeleljen ezen követelményeknek. Olyan intézményrendszert, oktatási-, egészségügyi hálózatot, infrastruktúrát kívánunk létrehozni, mely méltó városunk

rangjához, s mindezt azért, hogy városunk polgárai valóban otthon érezzék magukat. Vissza kell szerezni földrajzi helyzetünkben adódó előnyeket. Igazi kereskedelmi gócpontot létrehozni Délnyugat-Dunántúlon. Mindez egyben új munkalehetőségek megteremtését eredményezi, remélve, hogy városunk polgárait elkerüli a munkanélküliség réme. Fejlesztőgató jánosok nélküli, valódi rendszerváltást akarunk, minimális megrázkódtatás és tragédiák nélkül.

Európaiságunk mellett itt a nyugati végeken alkalmazkodó készségünkről és fejlődőképeségünkről kell tanúbizonyságot adni. Olyan emberek jelöltünk az önkormányzati testületbe, kik emberileg, szakmailag alkalmasak a fenti nemes feladatok megvalósítására. Mi szolgálni akarjuk a várost és polgárait, ezért vállaltuk a jelöltséget.

Jászberényi László
KKK elnök

Vállalkozók, ébresztő!

A fászesztő 45 év elmúta nem jelenti azt, hogy eljött a pihenés, a befelfordulás vagy a „magamista” gondolkodás ideje. Soha nem szükségeltetett annyira az összefogásunk megszerveződése, a saját, s az ország érdekében, mint napjainkban. Ha vállalkozó vagy és szimpatizálsz velünk, — lépj be közeink, a Vállalkozók Pártjában!

A politizálásra az élet készít bennünket! Az egypárti diktatúrájának bukása előtt még úgy látszott, hogy elvlik a politika a gazdaságtól. Hamar beláthatóvá vált: ez bizonyosan lassú folyamat.

Nem szándékozunk megsérteni egy kormányzó pártot sem, hisz jót akarnak, de gazdasági fölkészültségük tökéletességében nem vagyunk meggyőződve. Az ország súlyos gazdasági helyzetéből csak közös gondolkodással, s irigységmentes törvénykészséssel juthatunk ki. Ha javulnak a vállalkozás feltételei, javul az ország gazdasági helyzete. Sorsunk szorosan összefügg. Nem zsugorítani kellene a vállalkozásokat, hanem megtalálni az elvonás elfogadható mértékét. „A kecske is jól lakjon, de a káposzta is megmaradjon” elv alapján.

Pártunk politikai nyíltsága, egyenössége senki előtt sem két-

séges. Soha nem hagyja cserben, nem csapja be a vállalkozókat, s a lakosságát. Ha félmillió vállalkozó élne a VP adta lehetőséggel, az ország legnagyobb pártja lehetne, akkor másképp nézne ki a gazdasági helyzet, népm lenne annyi munkanélküli, vi-rágozna a vállalkozás, végre az ország gazdaságában jelentkezhetne a pozitív irányú változás.

A legfontosabb napjainkban, hogy a „Csipkerózsika” álomból, a „nemtörődőmségből” ébredjenek vállalkozó társaink. Várjuk a belépni szándékozók jelentkezését, olyan vállalkozó társainkat, akik vállallják az önkormányzati választásokon megmértetésüket. Akik úgy érzik, aktivizálhatók a vállalkozók, s a helyi lakosok érdekeit képesek képviselni a helyi önkormányzatokban. A múltban ugyanis egy-egy város, község meghatározó személyiségei voltak az iparosok, kereskedők, boltosok, mezőgazdasági termelők.

Vállalkozók, ébresztő! Mutasd meg újra, ott a helyünk a közéleti tevékenységben, az önkormányzatokban. Jelentkezzetek!

Vállalkozók Pártja

Tisztelt kanizsai választópolgárok!

Pártunk a magyar munkások, dolgozók politikailag megújult pártja, amely a múlt hibáiból és tanulságaiból okulva, a mai valóság feltételei között küzd céljaiért.

Legfontosabb feladatunknak tekintjük, hogy fellépjünk a munkások, a szövetkezeti parasztok, az értelmiség és alkalmazottak, a kisvállalkozók érdekeinek védelmében.

A MUNKÁSPÁRT (MSZMP) azt akarja, hogy Kanizsa városa valóban demokratikus önkormányzattal rendelkezzen, hiszen a települések jövőjét meghatározzák a megválasztásra kerülő önkormányzati testületek. Olyan helyhatóságot akarunk, amely a város lakossága életének minden területén biztosítja, hogy a kanizsai polgárok közvetlenül is beleszólhassanak a közügyek intézésébe és érvényre juttathassák érdekeiket és akaratukat.

Elutasítunk minden olyan törekvést, amely a pénz, a tőke mindenhatóságát helyezi előtérbe, vállaljuk mindazon társadalmi erő képviselét, amelyek nem érdekeltek a tőke uralmának megteremtésében, de érdekeltek egy hatékony, humanus közösségi társadalom létrehozásában. Azt akarjuk, hogy javuljon a város kereskedelmi, szociális, egészségügyi

és kulturális ellátása. Legyen továbbra is ingyenes az orvosi ellátás, az általános és középiskolai oktatás.

Mérsékeldőn és szűnjön meg az elszegényedés, legyen alapvető továbbra is a munkához való jog.

Erosdójn városunkban a közbiztonság, lakosságunk személyi- és vagyonvédelme.

Mi a munkások, a dolgozók, a bérből és fizetésből, a nyugdíjból élő szemszögből vizsgáljuk az országos és helyi tennivalókat, elemezzük a város helyzetét és keressük a választ az égető problémákra.

Ebben a törekvésünkben a városunkért, a jövőnkért aggódo minden tisztességes polgárral és baloldali szervezettel készek vagyunk összefogni. Összefogásra van szükség, hogy megakadályozhassuk a pártlobyk kialakulását, a város vagyonának elherdálását, a lakosság elszegényedését.

Kérjük ezért városunk lakóit, vegyenek részt a választásokon és támogassák a Munkáspárt (MSZMP) jelöltjeit.

Jelszavunk továbbra is: MUNKÁ, MEGÉLHETÉS, SZABADSÁG, BIZTONSÁG.

Munkáspárt (MSZMP)
Nagykanizsai Koordinációs
Bizottsága

Történelmi igazságtételt!

FKGP célja meghatározott útkijelölés, nem a jelenlegi politikai és gazdasági rendszer bírálata. Mi határozottan állítjuk, hogy a gazdaság és politika egymástól elválaszthatatlan egységet alkot és stabilitásuk egymás garanciája. Viszont mindenkinek tudomásul kell vennie, hogy országunk jelenlegi gazdasági helyzetét mi, magyarok tettük ilyenre, és nekünk is kell megoldani. Nehéz helyzetben vagyunk, mert családott, hitvesztett embereket kell meggyőzni arról, hogy valójában mi akarunk. Az Ó érdekeiket szeretnénk képviselni. Politikai ellenfeleink azt hirdetik, hogy az 1947-es tulajdoni állapotból való kiindulás túlságosan régre tekint vissza. Tények bizonyítják, hogy 1968-ban még az 1947-es tulajdonosok nevén szerepel a földdek több mint 70 százaléka. Ki és milyen jogon, erkölcsi alappal bír akadályozhatná meg a történelmi elégtételt?!

A nagykanizsai FKGP mindent

megtesz annak érdekében, hogy belső hatalmi harcától mentes önkormányzati testület működjön. Félre kell tenni a szélsőséges megnyilvánulásokat, nyilatkozatokat! Mi kitartunk céltudatos politikánk mellett. Gondolatos gazdaságpolitikai alaplatásainkból:

— A falvak helyzetének rendezése,

— új ösztönző hatású adórendszer,

— nyugdíjrendszer átalakítása,

— kisvállalkozások létszám és gazdasági korlátozásának feloldása,

— az egészségügyi helyzetének rendezése,

— magántulajdon elsődlegessége,

— vagyoni elszámoltatás törvényes módon.

Kérjük támogassák jelöltjeinket! Mindnyájunk érdekében vegyenek aktívan részt a választásokon!

Bort, búzát, békességet!

Ami van és ami nincs

Az Ifjúsági Demokrata Fórum helyi csoportja szeptember 7-én és 8-án a Csonakázó tónál ifjúsági tábor szervezett. Délután öt óra körül érkeztek a résztvevők, nem sokan, de reményekkel.

— Talán lesz valami normális ifjúsági élet a városban — fogad Bal Veronika. — Olyan, ahol nemcsak a diszkó dominál, hanem beszélgetni is lehet, kicsereálni gondolatainkat, esetenként olyan vendégeket hívni, akik hatással tudnak lenni a fiatalokra.

— Te milyen programokat remélsz? — kérdelem a hozzánk lépő Bali Miklóstól.

— A fene tudja. Ezen még nem gondolkodtam. Valami olyan hely kellene, ahova az ember szívesen jár, beszélgethet... A HSMK-ban mostanában van egy nagyon jó program, a művelődési házi-buli, de ritka. A mostani tábor propagandája nem volt jó, ezért is vagyunk kevesen. Úgy látom, hogy a fiatalok jelentős része megelégszik azzal, hogy kocsmába megdiszkóba jár, de gondolom, akadnak olyanok is, akiknek lenne igényük a színvonalasabb, kulturáltabb szórakozásra — sorolja egyszerűsre Miklós.

A program szervezőit, Farkas Tibort és Harangócskó Évát a tábor céljáról kérdeztem.

— Az ötlet már régi, belőlünk táplálkozik — kezdti Tibor. — Sokszor, sok helyen felvetődött, hogy próbáljuk meg a fiatalokat csak egy beszélgetésre összehozni helyzetünkről, arról, hogyan élünk a városban, milyen lehetőségeink vannak, milyen lehetnének, miket szeretnénk, mi az, ami elérhető, mi az, ami nem.

Este 7 óra körül, amikor már esett az eső, a zöldtábor kőépületében elkezdődött a Provokáció. Ne tessék félreértetni, semmi különös, törvénytelen dolog nem történt, csupán annyi, hogy tizen- és huszoneves fiatalok felcélossággal beszéltek a város kulturális életéről.

— Teljesen beláthatatlan még, hogy a helyhatósági választások kimenetele milyen lesz — kezdte Cseke József, a MÁV Dél-Zala együttes nagybölgőse. — Jó lenne, ha a két kanizsai együttest elfogulatlanul, csak a szakmai ismerveket figyelembe véve támogatná a képviselőtestület. Nagybölgő gondot kellene fordítani a néptánc, a népzene szélesebb körű megismertetésére. Erre jó lehetőség a táncház, de valamilyen formában intézményessé kellene tenni. — Amit Józsi mond, az nekem szimpatikus — mondja Tibor. — Azt, hogy új önkormányzatnak mire lesz lehetősége és mire nem, nem tudom. Úgy gondolom, hogy alapokon minden működő együttest azonosan kellene támogatni. A többi pedig azon múlik, hogy az együttesek vezetői menedzser szemléletűek lesznek-e, milyen szponzorokat tudnak találni, milyen pályázatokon tudnak pénzt szerezn.

— Más lesz a jövőben a táncház, mint eddig volt — veszi vissza a szót Cseke József. — Nemcsak a táncosoknak szerveződik, elsősorban a betérőknek. Biztos, hogy többszöri találkozás után a táncot már élvezni is fogják, hiszen megismerték.

— Ez az együttessel életének alapfeltétele — szögezte le az egyik résztvevő.

— Hogyan illeszkednek ebben az IDF tervei?

— Szeptembertől van ifjúsági házunk — mondja Farkas Tibor. — Úgy gondolom, bután viselkedne a város ifjúsága, ha erre nem villanna fel a szeme, ha nem kívánna élni a lehetőségével. Nem kívánja az IDF kiszájtítani az Ifjúsági Házat, megszabni, hogy mi történjen ott. Mi csak gondolkodni akarunk azon, hogyan lehet tartalommal megtölteni. Tudjuk, hogy az Ifjúsági Ház huszonkét éve elhanyagolt. Ennek felszámolásában is szeretnénk segíteni, ha kell, szponzorok felkutatásával, ha kell fizetségnélküli munkaadók szervezésével. A városban az a legnagyobb problémája a fiataloknak, hogy nincs olyan terük, amit birtokba vehetnek — mondja Farkas Tibor. — A kanizsai ifjúság még nem lett megszólítva, hogy mit várna az Ifjúsági Háztól. Remélem, ez a közeli jövőben megtörténik.

— Több megoldási mód lehetéges az Ifjúsági Ház működését illetően — vélekedik Harangócskó Éva. Az egyik, hogy a városban működő ifjúsági szervezeteknek helyet ad, s ez valamilyen vonzást jelent, ugyanakkor hatást is gyakorol a ház munkájára. Ezt nem tartjuk jónak, de kíváncsiak lennénk a többiek véleményére is. A másik út, hogy megkeresik az iskolák diákönkormányzatait, igazgatóit, kérnek egy-egy képviselőt, s ők döntenek a Ház ügyeiben. Ezt sem tartom jó megoldásnak. Én annak lennék a híve, hogy a Ház életébe az ott működő közösségek szójának bele. Mindenképpen el kell kerülni, hogy az Ifjúsági Ház csak programokat adjon, melyekben az érintettek csak passzív résztvevők. Az Ifjúsági Ház életteret biztosítson, ne kínálatot adjon!

— Ez az egész csak akkor telik meg élettel és működő csapatokkal, ha baráti közösségek veszik birtokba a Házat, s ők alakítanak ki maguknak programokat, amihez csak hely kell, mert a többi már megvan a fejükben — vélekedik az egyik fiú.

— Én is hasonlóan gondolokom

— mondja Gudlik Zsófia. — Sajnádom, hogy itt most kevesen vagyunk. A többiek talán azt várják, hogy helyettük csináljunk valamit.

Egy biztos: az, hogy az Ifjúsági Ház

hogyan működik, a város fiataljain múlik. Ehhez azonban még több ötlet, még több kezdeményező ifjú ember kell.

M. Gy.

Biztos jövő

Az ION Szerviz Kft.-ről

Nagykanizsán három olyan vállalat neve merült fel mostanában, amely minden válságot sikerrel vészeltet át rugalmassága, jó szakembergárdája és üzletpolitikája miatt: a Tungsram, az MGMT Kft. és az ION Szerviz Kft. Ez utóbbi vezetőjével, Tálósi Jánossal beszélgettünk.

— AZ ION Szerviz Kft.-t a szükség, az egyre szigorodó környezetvédelmi előírások hívták életre — kezdí a legfontosabbal az ügyvezető igazgató. — A mi cégünk magancég. Örtülünk annak, hogy hírnünk már jó, pedig még csak rövid ideje vagyunk a piacon. Nem szállhat fejünkbe a dicsőség, mert ez a szakma napról-napra újat követel. Nem titkolom azonban, hogy terveink a mai lehetőségeknél előbbre mutatnak. A tét a siker, vagy a bukás. Mi nem feléljük, befektetjük a nyereségünket. Ez az egyetlen biztosíték az életben maradásra.

— Közvetlen szomszédunk a Hydroplasztik Kft. Nem jelent ez konkurenciát?

— Igen is, nem is — mondja Tálósi János. — de nem félünk a konkurenciától. Ha ők jobbat gyártanak nálunk, vagy megpróbáljuk túlszárnyalni őket, vagy rugalmasan váltunk. Ez a verseny! Aki ezt nem meri vállalni,

az ne is vágjon bele, mert tönkremegy.

Tevékenységünket mi is sokféle ágazatban kamatoztatjuk. Vízkezelő, lágyító berendezések, galvántechnológiai rendszereket, műanyagtartályokat gyártunk, és különleges ultraszűrőket, amelyek a mai precíziós berendezések sokszor nélkülözhetetlen alkotórészei. Emellett kereskedelmi és áruszállítási feladatokat is vállalunk.

„Több lábón” állunk, és így a válságok és az infláció káros hatásai kivédhetőek, csökkenthetőek.

Meggyőződésem, hogy csak így lehet vállalkozni és sikeresen vállalatot vezetni. Szeretnénk tevékenységi kör, állandó fejlesztés és a piac igényeivel maximálisan alkalmazkodó minőségi munka ez a jelszó.

— Önök támogatnak különböző alapítványokat. Ez nem divat a magyarországi és zalai vállalatoknál. Mi inspirálta Önteket erre a lépésre?

— Nehezt kérdezett — mondja az igazgató —, de csak azt válaszolhatom, hogy a lojalpatriotizmus, a humánus és természetesen a reklám is. Itt élünk és dolgozunk, ezt, mint gesztust, meg kellett tennünk a városért. Támogatunk néhány intézményt, így a nagykanizsai kórházat is, de ez természetes, ne is beszéljünk róla.

— Milyenek a külföldi kapcsolataik, mert gondolom az export fontos tényező a Kft. életében?

— Majd minden keleti országba szállítunk, de NSZK partnerünk is van. Jelszavunk: Nekünk olyan partner kell, aki ki tud minket szolgálni. E nélkül nincs piacgazdaság!

Most olyan világ jön, amikor bekkelni nem lehet, mert akkor nemcsak a vállalat megy tönkre, az emberek is utcára kerülnek. Mi nem ezt az utat választottuk!

Vizvári

Az Eötvös téren megnyílt a Zalaiparker barkácsboltja, ahol nagy árengedéssel várják a vásárlókat.

Pártérdek vagy közérdek?

Avagy: Ki kit fedez, s mi célból?

A történet régen kezdődött. Akkor még az „átkos párt-államban” éltünk. Egy kanizsai fiatalember a 60-as évek derekán útnak indult Prágába, hogy vegyész mérnöki diplomát szerezzen. A tanulás mellett a közösséget is dolgozott — s ennek „jutalmául” KISZ titkárrá választották. (Ez akkor így volt természetes.) Ekkor magas helyről jött emberek keresték meg. Arra kérték, hogy alkalmanként „mesélje el”, mi történik a környezetében. Ő ráállt. Aztán szépen, rendben kezdte szállítani a híreket a követségre. Az ilyen ember besúgól — szisszen fel a köznép. Igaza van, de fogalmazzunk finomabban: informátor.

Telt, múlt az idő, s kezdtek leomlani a pártállam falai. A fiatalemberből érett férfi lett. Bekapcsolódott az egyik (ma is) ellenzéki párt kanizsai szervezetének munkájába. Jól dolgozhatott, mert pártja őt indította az országgyűlési képviselők választásakor és a szervezet is így emberként sorakozott fel mögötte. Segítették, támogatták, szervezték a kampányát..., s a JELŐLT meglepetéssel szolgált.

Egy szombathelyi képviselőjelölti „tréningen” ő maga fedte fel informátori múltját pártja vezetői előtt. Ők pedig ahelyett, hogy elzárkóztak volna indításiának javaslatától, tanácsokkal látták el, ha esetleg szóba kerül valahol a „FOLT”, hogyan védekezzen.

A kampány pedig ment a maga útján. A következő lépés az volt, hogy konszenzus eredményeként a párt megyei listájának élére került a JELŐLT. A döntés után az egyik zalai szervezet képviselője szóvá tette Budapesten, hogy ez így valahogy nincs rendjén, következett tehát a párt vezetőiből álló ad hoc bizottság felállításá, mely az ügyet kivizsgálva azt javasolta: a listát vezesse más, a JELŐLT kerüljön a harmadik helyre. Így is történt.

A kampány folytatódott. Nagygyűlés nagygyűlést követett, találkozó találkozót. AJELŐLT-höz közelállónak azonban felütné, hogy barátunk a szervezet sikerét a magáénak hiszi, s láthatóvá vált, hogy hatalomra tör. (Ismerős, nem?)

Elérkezett az országgyűlési képviselők választása. AJELŐLT második fordulóban nyolcezer szavazatot szerzett, így nem került a parlamentbe, de tagja lett pártja országos tanácsának; felesége pedig a területi koordinációs iroda függetlenített alkalmazottja. (Talán családi

vállalkozás ez a PÁRT? — törprengetünk. — Hiszen az információk hivatalosan e párton keresztül juthatnak el a központba, s ha ök csak szépet és jót mondanak, minden rendben is lesz.

Nemrégiben aztán megjelent egy írás, ami róluk, a 68-as prágai eseményekről szól. Abból kítűnt, hogy a JELŐLT ott és akkor vált meggyőződéses ellenzékiévé. Ekkor maradt távra a

szánk. Hogy is van ez?! Meggyőződéses ellenzéki, s közben információkat szolgáltát? Nem értjük! Mint ahogy azt sem, hogy akik a történetet az újságíróknak elmondták (a beszélgetést magánoszalag őrizli), miért nem adták nevüket a készülő cikkhez. Félnek? Féltik a pártjukat? Hogyan lehet, hogy ma csak az a BŰN, ha valaki a kommunista párt tagja volt, az pedig nem, ha informátorként tevékenykedett?

Hogyan vállalhat közösséget egy magát mindenben tisztának valló párt a régi rendszer besúgóival? Azokkal, akik ezt nyilvánosan el is ismerték?

Újra választások előtt állunk. A jelöltek között sok az új arc. Szeretnénk hinni, hogy ök becsületes emberek... Mert a foltokat csak elfedni, lemosni nem lehet.

Marton Györgyi

Amit szabad Jupiternek...

Sajnálom Vörös Gyula rendőr főtörzsőrmestert.

Ő vezette azt a Mercedes, melyben Tökés László utazott, s amely karambolozott Szerencs belterületén. A vizsgálat megállapította, hogy a református püspököt szállító autó 100 kilométeres sebességgel haladt, és ez a nagy tempó közrejátszott a baleset súlyos kimenetelében. Vörös Gyula rendőr főtörzsőrmester megszegte a KRESZ előírásait, túllépte a megengedett sebességhatárt. Ezért sajnálom őt.

Gyanítom ugyanis, hogy saját Zsigulijával, Skodájával, netán Trabantjával nem hajtott volna ilyen gyorsan. De megszokta — és mi is megszoktuk —, hogy a fekete Mercedesek nem veszik figyelembe a korlátozásokat. Az utasok pedig — tisztelet a kivételnek — inkább élvezték a kivételzettség állapotát, semmint számon kérték volna a szabályok betartását.

Mert tudjuk jól, a szabályok nem mindenkire vonatkoztak. Nem feltétlenül csak fekete Mercedesekre és utasaikra gondolok. A rendőrautóban máig sem kötelező a biztonsági öv használata, és a megengedett sebesség túllépéséhez sem kell feltétlenül megkülönböztető jelzéseket használnia a kék-féher kocsikban utazóknak.

Persze ne gondolja senki, hogy a rendőrök (katonák? határőrök?) voltak (vannak?) csak ilyen kivételes helyzetben. Volt idő, amikor egy jó rendőrnek állítólag ismernie kellett működési területe valamennyi fontosabb magánautóját. Ha a tulajdonos véttét a KRESZ szabályai ellen, jobb volt inkább hátat fordítani, meg sem látni, mi történt. Ha a dologból mégis úgy keveredett, elrendezték azt egymás között a hatalmasságok, a közrend öre pedig legfeljebb figyelmeztetést kapott, hogy legközelebb még jobban csukja be a szemét.

Most meg itt van ez a szegény Vörös Gyula főtörzsőrmester, akit lehet, hogy keményen megbüntetnek a gyorsajásért. Pedig ő semmiolyat nem tett, amit eddig ne tett volna. Most is ugyanúgy vezetett, mint korábban. Ha nincs ez a baleset, senkinek sebbe nem jut, hogy kérdőre vonja, mert nem az átlagpolgár számára engedélyezett sebességgel vezet a

fekete Mercedes. Hiszen a többi fekete autó vezetőjének sem szólt még senki: lassabban uraim, mert ez az út már nem az út, melyen Önök vezetni tanultak.

A kérdés csupán az: ki a felelős a mulasztásért? Aki nem szólt, vagy akinek nem szóltak?

—molnár—

Kirabolják a tanácsi pénztárákat

Ne szisszenjen fel a kedves olvasó, mert nem büntényről van szó. Nem kell a rendőrséget sem felhívni, mert az eset nem az ő hatáskörébe tartozik.

Annai történt csak, hogy a tanácsok, ami pénzüik még maradt, költik becsületesen. Nemcsak hasznos dolgokra, a munkatársak jutalmazására is. A cél: addig osszuk, amíg lehet. És egymás közt, természetesen! Még az „egyszerű” vb-titkárok is 20 ezer forint körüli jutalmakat tesznek zsebre, jó(?) munkájuk eredményeképpen.

Azt persze, csak halkan merem megkérdezni, hogy vajon mi lehetett az a mulhatatlan nagy érdem, amiért most ekkora elismerés jár. Segyáltalán: volt-e érdem, s ha volt, a polgár miért nem tud róla?

Előre sajnálom az új polgármestereket és városi képviselőket, mert inkább hasonlítanak majd a templom egerére, mint ama zúgban csendesen szundító jóllakott macskára. Mire betoppnának (szinte azt mondtam, surrannak) új helyükre, a kamrárt már kisöpörték.

Szeretném hát kérdezni a kormányt, mit tesz a herdálók ellen? Mit válaszolna?

Mert pénz nélkül indulni a demokratikusnak kikiáltott jövőbe, már most magában hordozza a közeli összeomlást. S az érdemtelen érdemesek a markukba nevethetnek.

— Vízvári —

Mindent befejeztünk...

Pécs-Gyár város munkás lakta kerület. A mohácsi út, a 6-os út A/1 szovjet, most Petőfi S. laktanya és Pécs-Mesztes által határolt terület. Itt a 6-os út mellett épült templomban keresem Kele Pál esperes urat. Őt már nem találom, de helyette találok egy kísért szemű fiatal asszonyt és a családját. Invitálnak, jöjjenek el hozzájuk otthon mégis könnyebb beszélni. Ők már nem hisznek senkiben, csak Istenben. Lehet, hogy itt is füle van a falnak?

Egyszintes, tetőtér beépítéses családi ház. 100 négyzetgölg kerül. Garázs, melyben egy év óta nincs gépkocsi, minden fillért ráment az építkezésre.

— Mibe került ez az egész? — kérdelem óvatosan.

— Kettő és félmillióba.

— Nagyon szép!

— Az összes keserűségünket beleépítettük. Születésnap ajándéknak szánta a férjem. Megkaptam. Vele a munkakönyvemet is — mondja Horváthné Borbély Teréz gúnyosan, de a könnyeivel küszködik. — Az életben nem hittem, hogy egyik napról a másikra nem lesz munkám.

— Nem értem.

— Egyszerű, munkanélküli vagyok — és az eddig titkolt könnyek lávája aláúdul. — Amit most kapok, fölfordulni sok, megélni keves!

— Milyen indokkal adták kezébe a munkakönyvét?

— Nem tudom! Egyszerűen nem voltam esznel. Ha jól emlékszem, létszám leépítésre hívatkoztak, és azt mondták, én még elég fiatal vagyok, hogy munkát, munkahelyet keressék magamnak. Október 15-én lesz egy éve, hogy nem dolgozom. A férjem víz- és gázszerelő, most Pécsről 30 km-re dolgozik valahol Bolyban. Még szerencse, hogy neki van munkája.

— Ne haragudjon, térjünk vissza október 15-ére...

— Reggel fél nyolckor be mentem dolgozni, még le sem vetkőztem, amikor szól a főnököm, hogy azonnal a direktorhoz kell menni. Még a vér is megáll az ereimben. Kezem, lábam remegett.

— Melyik vállalatnál dolgozott?

— Engedje meg, hogy ne nevezem nevén a gyereket. Legyen elég, hogy a megye egyik legnagyobb kereskedelmi vállalatánál voltam hálózati ellenőr. Naponta Pécsről jártunk ki gépkocsival a kisebb egységeket ellenőrizni. Így ismertem meg a férjemet is, amint egyik egységünkönl vízvezeték szerelt. Hogy miért nem akarok bántani

senkit? Miért húzódok vissza, mint csiga a házába? Mert szeretnék visszajutni a tanult szakmámba, a kereskedelembe. Ha valakinek módja és lehetősége volt az összefonódásokat látni, én sok mindent láttam. Ezért a félelem!

— Bocsásson meg, de Ön cinkos volt az akkori vezetésnek, ha nem szolt és nem tett semmit!

— Miért? Ön szerint lehetett tenni valamit? És most lehet tenni valamit? Nem tudom, csak fel-tételezem, hogy a szám miatt kaptam meg az útilaput. Tudom, most azt akarja tudni, hogy mit mondtam. Hazafelé a gépkocsiban kifejtettem a véleményemet. Hiszen szégyenemben alig találtam az ajtót, amikor elindultam. A legfájdóbb talán az volt, amikor a kollégáktól, akikkel éveket együtt dolgoztam, azt sem kaptam meg, hogy elköszöntek volna. Csak ültek a helyükön lesütött szemmel. Senki sem szolt, nem állt mellém. Oly sokszor eszembe jutott, hogy nem emberek, férgek vagyunk, ha egyáltalán azok vagyunk. Nem egymást segítjük, inkább támadjuk, és a vezetők ezt nagyon jól látják, és ki is használják — mondja, de azt nem, miért került az utára.

— Nem hisz az emberekben? — próbálkozom.

— Nem! Csak a családomban hiszek, és bízom. Akik a nehéz hetekben mellém álltak. Nézze, ma hozták a kopogtató cédulát, hát azt hiszi, hogy érdekel. Itt van ez a privátizáció is! Gondolja, azok jutnak megfelelő támogatáshoz, akik arrarászorolnak? Azok, akik eddig is a tűz mellett voltak, mert csak ott van pénz.

— Ön szerint szegény ma

Magyarországon munkanélkülinek lenni?

— A kérdés rossz! Miért nekünk kell szegyélni magunkat, nekünk, akik az utcára kerültünk?! Csak az félt, hogy nem mindenkinek vannak megértő hozzátartozói, akik a „bélyeg” elviselésében segítik. Én már túljutottam rajta, van egy kis birtokunk, és városi lány létemre túrom a földet, mert arra nincs pénzem, hogy gépesítsek. Amit megtermek, abból jut a családnak és a piacra. Nézzem körül, menjen be a központba, este, ha van elég mersze. Ez már igazi nagyváros. Enni kell, ezt senkinek sem szabad elfelejteni, mint azt

sem, hogy a kemény teleken az állatok is bemezészkednek ide, az emberlakta környékre elemeért. Apám bányász, és nem tudja, hogy holnap lesz-e munkája, és még nagyon sokan vannak így ebben az „arany” megyében. De én nem hagyom magam.

Esteledik. Neonfénybe öltözik a város. Kirakatok hirdetik a méregdrága árut, s lehet hogy valaki rendőrré kiált. Valahol valakit kirámoltak. A holnap lapok pedig közlik, hogy zajlik az élet Magyarországon, a rendszerváltás szép, új korszakában.

Cserny József

**Olcsó készruháktól
a hangszerek bizományi árusításáig**

Kiskereskedés a Szemere utcában

A budapesti és tatabányai székhelyű Alfa Ipari Vállalat számos termelő és szolgáltató kisüzemet és kiskereskedést tart fenn szerte az országban. Terméskedése során nem maradt ki Zala megye sem. Városunkban, a Zrínyi Miklós utca 20. sz. alatti új bazársorban még a múlt év tavaszán nyílt meg kereskedésük, amely ez év januárjában a Szemere utcai volt horgászolt helyére költözött. Baksa Györgyné boltvezetőtől kértünk tájékoztatást tevékenységükről.

— Fő profilunk a különböző varrodák által gyártott olcsó, de jó minőségű női, férfi és gyermek készruhák árusítása. Kapcsolatban vagyunk a Kanizsa Bütorgyárral, s az innen vásárolt maradék bütörhuzatokból két

rokkant bedolgozónk által készített izléses diszjárnákat és ülőpárnákat is értékesítünk, közvetlenül, de a bolti kiskereskedelem számára közvetve is. Árujuk a Lengyel Kultúra cégtől átvett üveg- és porcelán készleteket és disztárgyakat. Kapható nálunk a vállalat lenti üzemeiben gyártott nagyon szép fa- és fűzaru is. Április óta pedig hangszer bizományi tevékenységgel is foglalkozunk, ebben egy rokkant zenész segít — informált Baksa Györgyné.

Megtudtuk, hogy a vállalat Kalifa-üzeméhez tartozó kereskedéshez szorosan kapcsolódik a számítástechnikai szerviz, melynek keretében egy műszerész dolgozó — saját otthonában és a helyszíneken — a lakossági javításokon kívül a Tungsram Rt. helyi gyárának és a KÖGÁZ újudvari üzemének végez átalánydíjas szolgáltatást. A bolt összekötöttesben áll a Domus helyi lakberendezési áruházával is, ahol egy négyórás munkaidőben foglalkoztatott varró nő függőnyszegési és más munkákat végez.

— A 13 százalékos árrést alkalmazó boltunkban a forgalom még erősen hullámzó. A kiskereskedelmi és szolgáltatási érték havonta 200-250 ezer forint között ingadozik. Ez főleg annak tulajdonítható, hogy eléggé kiesünk a város központjából, s a lakosság körében kevesen tudják, hogy létezőnk — mondta Baksa Györgyné, remélve, hogy a hasznos tevékenységét folytató üzlet hamarosan népszerű lesz.

(tíhanyi)

Kiskanizsán ismét működik az állatpiac. A jószágok elég magas áron cseréltek gazdát, de hát ugye a mai árak..!

(Fotó: Szakonyi Attila)

„Még jöni kell, még jöni fog egy jobb kor, mely után buzgó imádság epedez százezrek ajakán...”

Igy reménykedik Vörösmarty Mihály a Szózatban, s ebben kell bizakodnunk napjainkban is. Meggyőződésem, hogy hit nélkül nem lehet végrehajtani a helyi ha-

talomváltást tudunk kell, hogy mi mindannyian közösen vagyunk felelősek a megválasztandó helyi önkormányzatért, mely a demokratikus hatalom forrása, s elsőrangú feladata az európai keresztény értékek szolgálata. Talán már nem kell mélyebbre süllyednünk, s elindulhatunk az emelkedőn felfelé. Meg kell pillantanunk az új formálódó világot, — ahol minden polgártárs otthonának érzi városát; ahol a hivatalban az ügyfelek szolgálata a kötelező: az egészségügyi ellátás szeretettel, odaadással és halálpénz nélkül történik; ahol a gyermek és a felnőtt legnagyobb tiszteletben tartja a köz- és magántulajdont; ahol a korrupció és az adócsalás legalább oly mértékben lesz szankcionált, mint a tőlünk Ny-ra eső országokban; ahol minden polgártársunk legalább a minimumnak megfelelő támogatást meg-

kapja, az éhezők táplálékot, a hajléktalanok szállást, — az élet jogán, polgárjogon! Mi olyan polgármestert szeretnénk, aki nem ismeri a megalkuvást, aki már

matudja mit kell tennie az első munkanapján; aki egy hónapon belül pályázatra tüzi vagy döntésre viszi a város legfontosabb ügyeit, aki már ma tudja hogyan kell rangsorolni a közös érdekében. Takarékos, észszerű városüzemeltetésre, az önkormányzati vállalatok átszervezésére, és a vezetői posztok megpályáztatására van szükség, — az esélyegyenlőség legszigorúbb biztosítása mellett.

Számtalan dolgot kell majd tennünk, de a legfőbb célt mi így fogalmaztuk meg: Ami önkormányzatunk legyen legjobb e Hazában; minden rászoruló polgártárs kapjon segítséget és érezze a gondoskodást!

Kérjük, aki egyetért velünk, a Kereszténydemokrata Néppárt egyéni jelöltjeire és a KNDP listájára adja le szavazatát! Nagyon szeretnénk, ha mindenki eljönne választani szeptember 30-án.

Tisztelettel: Palotás Tibor, a KNDP egyik jelöltje.

Lángész született

1990. augusztus 30-án reggel 9 órakor gyanútlanul felszálltam a Bagoláról Kanizsára induló buszra. Mivel az első ülés szabad volt, leültem. Szokásomhoz híven a kifüggesztett plakátokat kezdtem olvasni. A vezető mögötti üvegfalon ezt láttam: „Kérem a cipőket és a szemetet a megállóban hagyni”. Kétszer is elolvastam, mire megértettem, és célját találtam. Kettőt is.

Az első: A kanizsai Volán dolgozói között van egy sziporkázó szellemű zseni. Megrajzolta, kifüggesztette ezt a szöveget, és várja, lesz-e reakálás. De senki, legalább is ebben a buszban, fel sem fogta, hogy a plakát miért íródott.

A másik: Van Kanizsán valahol egy nagy elme, aki megoldotta hazánk nehéz gazdasági helyzetét és a munkanélküliség gondját. Ez az igaz, döntöttem.

Ugyanis, ha fel akarunk szállni a buszra, márt tudjuk, hogy mihez tartasuk magunkat: a cipőket le kell vetni. Miután törvény- és rendelettszélő polgárok vagyunk, megteszük, és egy fémszékénykébe tesszük. Mert ugyebár nemcsak jó idő van, fúj is, esik is, hull a hó, ne ázzon az a cipő. Mivel azonban a szekrényt őrizni kell, minden megállóba őrbódi is kell a személyzetnek. (A szekrények gyártása is munkalehetőség!) Hiszen ahol felszállnak, ott le is szállnak. A leszállónak pedig adni kell egy pár cipőt. Igaz-e?

Gondoljuk el: a jármű tiszta marad, a vezetőnek nincs gondja a takarításra, a felszabaduló idő a vezetésre fordítható, sűrűbb lesz a járat, nem lesz zsúfoltság. Kész haszon! És mindez egy pár cipőért.

Na és a megállóban hagyott cipők továbbadására is kell egy személy. Kanizsán van, mondjuk, 300 megálló, s a buszok hajnali öttől este 11-ig járnak. Ez két hosszú műszak. Rengeteg ember kell, bizony! S hogy a Volán se károsodjon, minden leaddt és felvett cipő után 50 fillér tiszteletdíj fizetendő. Hát nem kapitális ötlet? Vajon mért nem gondolt erre senki? Kanizsán azonban akadt egy okos ember, aki egy álmatlan éjszakán kigondolta ezt, és megoldotta a munkanélküliség problémáját.

Beláthatatlan távlatok nyílnak, csak a cipőt kell a megállóban hagyni.

Pálkás Gézáné

Az első emeleti klub ajtaja nyílik és csukódik. A kiskatona (pincér az árva) egyszerre négy kancsót is ölel. Viszi a svédasztalhoz. Meg is áll, aki föléle kaptat, de a kötelesség tovább löki. Tanácsdag még, hát menni kell, mert első a „munka”.

S lám, a terem népesebb, mint augusztusban. A Tanács viszont hallgat. Lelki szemei előtt libacombok és pástétomok úsznak.

De a szék, amin ülök, önállóítja magát — erre mindenki rámnéz, aztán újra csend. A városatyák utolsó ülésüket ülök.

A kezekben kilónyi papír: „Nagykanizsa terület- és településfejlesztésének, a tanács gazdaság működésének tapasztalatai”. Látszatra korrekt, jó munka, öt év számvetése, olyan dokumentum, mely a pártok egyetértésével kerül az új önkormányzat asztalára. Az elnök is elégedett, s úgy véli, hogy a határozatok helyesek voltak — egy kivételével. A fejek meg-

Az utolsó vacsora

rezzennek: a meghívottak és a sajtó egymásra bámul, várja a beavatást. Az úgyment azonban felresöpri a kérdőjelet. A majom vízbe ugrott, bele is fulladt.

És hullik az égből a manna: A pénzügyi mérleg pozitív, a hitel felvétel hasznos, a kamatok átlaga nem haladja meg a 6,5 százalékot, az ellátás üteme töretlen, s egyébként is: a város, mely katasztrófák hullámain hajózott (nem én mondom, az elnök) — végre partot ért. Na ja, nyögi mögöttem az MDF-es úr, de a tartozás 200 millió, s a szennyvíztisztítási ügy megoldatlan, a lakások privatizációja akadozik. Mondanám, hogy bizony, bizony, amikor hallom: A külföldi, ha itt jár, valóságos ligetben bókászik,

és „a szíve szárnyal, mint a sas-madár.” (Copyright by Little Big Man.) Csak földre ne huppanjon valahogy, mert beleeragad a koszba — sziszegi a KNDP.

Amúgy minden oké! Egyetlen tanácsdag megy csupán a mikrofonhoz, és közhírré teszi, hogy a Tanács nem sztalínista képviselő, a francia forradalom hagyatéka, s különben is: legyünk büszkéek arra, amink van. A köztéri szobrokra például. Sajtóbeli barátom ekkor már kacarászik, és foga közt szúrva a szót ajánlja a városatyá figyelmébe a Mózes-családot, meg a tanácsköztársaság Jancsi és Juliskáját az Eötvös téren. Vihánra azonban nincs idő, mert

sorolják, hogy a várospolitika tudomány, s hogy a jó vezetés a polgárok észszerű érveire hallgat. Csak arról nem esik muks se, hogy voltak hamis tudósok itt, s hogy a 2x2 józansága keveseket büvölt el Kanizsán.

Kétségtelen, az elnököt igen. A Pro Urbe kitüntetés, amit átadnak, meg az ünneplő taps neki kijár.

Aztán a műltra rákattan az ülésterem ajtaja, benn nem szorul senki, mert egy szinttel lejjebb tálakvárják a „választottakat”, és mit tehet a magyar: ha toroz, ha vigad — borba fojja jóesztét.

Az utolsó vacsoráról azonban az újságíró angolosan távozik, s csak képzelet, hogy reggel majd az álmos vicék — boldogabb időkre várva — összesöprik „a tanács gazdasági tapasztalatai”-nak széthullt lapjait, a maradék pogácsát pedig szétsztyák az örökül hagyott székenyek között.

A név megtartó ereje

Az ideai tanévkezdéssel új nevet kapott városunk legregibb gimnáziuma, a „Landler”. A változtatás okairól, s az új névről az intézmény igazgatója, Szebenyi Máriával beszélgettünk.

— A névváltoztatás kezdeményezője a tanári kar — kezdte Szebenyi Mária — de diákjaink és a szülők is támogatták a javaslatot. Fontos azonban tudni, hogy indokaink között nem szerepelt Landler Jenő személyének megtagadása. Olyan nevet kerestünk, amely a jogfolytonosság jegyében alkalmas az intézmény mindenkorai diákjainak szellemi közösségbe vonására. A többségi vélemény alapján esett választásunk az 1696 és 1765 között élt gróf Batthyány Lajos nádorra, az egykori alapítóra, akinek nevét — bár nagyon sokat tett Kanizsa és környéke érdekében — semmilyen intézmény, utca nem őrzi.

S hogy miért alapított ezeltől 225 éve Batthyány Lajos Kanizsán tanintézetet? Mert felelősen gondolkodó hazafi volt, aki látta, hogy a meglévő anyagi feltételek lehetőségét nyújtának a szellemiek fejlesztésére is. S mivel mindez a saját birtokán történhetett, érdekében állt egy gimnázium létrehozása. Példaértékű megegyezés alapján az épület a vármegye, a tanárokat a kegyesrendiek, a pénzt pedig a Batthyányak adták mindehhez. Az így elkészült gimnázium 1765-ben nyitotta meg kapuit, 390 diáknak adva lehetőséget a tanulásra.

— Az idén egyébként ennek mintegy kétszerese a hozzánk beiratkozott tanuló száma — folytatja az igazgató —, s ez nem kis gondokat okoz. A mostani első évfolyamon indított hét osztályunk mögött ott rejtezik egy láthatatlan nyolcadik is, hiszen az osztálylétszám helyenként a 38-at is eléri. Pedig szerettünk volna 20 osztályos iskola maradni... Ugyanakkor a tárgyi és személyi feltételeink sem optimálisak. 61 fős tanulótestületünk generációváltozás előtt áll, 5 éven belül csaknem 20 kolléga vonul nyug-

dijba. Vannak tehetséges pályakezdők, de a középgeneráció hiányzik. Célkütiúzeink azonban problémáink ellenére sem változnak, a követelményszintből nem engedünk. Konceptcionáléleklépítő munkáirányul, melynek során 225 év humán hagyományára mellé a természettudományi és a nyelvi ismereteket is fel szeretnénk zárkóztatni.

— Az 1990/91-es tanév egyébként rendhagyó — szögezi le az igazgató. Az évforduló miatt az idén több ünnepi eseményt tervezünk. Szeretnénk, ha az új név a szellemi összetartozás szimbólumává válna, ez alkalmából szervezett programjaink pedig tartalmukkal vonnák magukra az érdeklődők figyelmét, nem pedig a látványossággal. Könyvtári Esték címmel találkozókat szervezünk mostani, s egykoron nálunk tanult, időközben híressé vált diákjaink között. A programok közül kiemelkedik az az októberi három nap, (20-21-22) amikor koncentráltan kerül sor az ünneplésre. Huszadikán délelőtt kiállítások nyílnak, délután az öregdiákok találkoznak mai társaikkal, este pedig gálaműsorra kerül sor. Másnap délelőtt a ma iskolája köszönti a régieket, ezt délután szintemse követi, ahol gimnáziumunk ének-kara együtt fog énekelni a pesti piaristák énekkarával. Este: Öregdiákok Találkozója.

A harmadik napon halottainkra emlékezünk, a temetőben elhunyt tanár- és diákársaink sírjait koszorúzzuk meg.

A rendezvényekre minden volt diákunkat külön-külön nem tudjuk meghívni — búcsúzik Szebenyi Mária —, de a sajtó útján is szeretettel mindenkit — Szeretettel várunk mindenkit, aki valaha tagja volt az iskolának, idetartozónak érzi és vallja magát. Nagy szükség van a személyes kapcsolattartásra, mert enélkül elképzelhetetlen a jövő iskolája.

Íf. Miha Tamás

Az új filharmóniai évadról

Az Országos Filharmónia új helyi megbízottjával, Katona Noémivel beszélgettünk az 1990/91-es hangversenyévről.

— Az idei évadban négy hangverseny szerepel a filharmóniai programban — tájékoztat a fiatal népművelő. — Ebből hármat a HSMK nagybemutató, egy orgonakoncertet pedig — évadzáróként — az Alsóvárosi templomban fogunk megrendezni.

— Hallhatnánk valamit részletesebben a programokról és az előadókorról?

— Október 22-én indul a hangversenyévad az Új Budapest vonósnégyes estjével, két Beethoven vonósnégyest fognak játszani. A tavaly megismert Eöhr vonósnégyes mellett ez a Kiss András, Balogh Ferenc, Bárony László, Botvay Károly helyettes együttes is a magyar kamarazene élvonalába tartozik. Számos nemzetközi versenyen nyertek díjat és az együttes tagjai szólóistáktént is ismert művészek.

1990 februárjában hosszú szünet után ismét hallhatjuk Ránki Dezsőt, aki ez alkalommal nem szólóistádat ad, hanem feleségével, a tehetséges Klukon Edittel, Mozart négykezes zongoraszonátáiból játszik. Ennek a hangversenynek aktualitást ad, hogy a zenei világ 1991-ben emlékezik Wolfgang Amadeus Mozart halálának 200. évfordulójára.

Áprilisban a Budapesti Madrigálkórus lép fel Szekeres Ferenc vezényletével. Ők mintegy keresztmetszetet adnak hatalmas repertoárjukból, ami a reneszánsz nagy mestereitől a mai szerzőkig terjed. Marenzio, Gabrieli, Arcadelt, Dowland, Bartók és Kodály műveiből énekelnek Takács Klára operanékesnő és Haradzy Miklós zongoraművész közreműködésével. A karnagyt, Szekeres Ferencet egyébként szoros szálak fűzik kör-

nyékünkhöz, mivel murakeresztúri születésű.

Az évadzáró koncertet — mondhatjuk immár, hagyományosan — ismét az Alsóvárosi templomban rendezzük meg, s nem kisebb művészt hallhatunk majd a bérlettulajdonosok, mint Lehotka Gábor. Nagy Major Zsolt trombitaművész közreműködésével nagyrészt barokk műveket fog látni, természetesen Bachot is, de szerepel a műsorban egy érdekesesség, Lehotka Gábor saját szerzeménye.

— Impozáns a névsor, de a hangversenyfátogató szeretne nagyzenei koncertet is hallani.

— Biztosan, de ez jórészt a közönség érdeklődésén múlik. Attalgy évadban csak körülbelül kétszázan vásároltak hangversenybérletet, és ilyen csekély érdeklődő mellett az Országos Filharmónia számára nagy ráterjesztelentene nagyzenei koncert utatitani. Ha az idei évadban legalább háromszázan, háromszázötvenen váltánának bérletet — és ez még mindig nem jelentene teit házat, hiszen a HSMK nagytérme körülbelül ötszáz férőhelyes — akkor jövőre valószínűleg változatosabb lesz a kínálat.

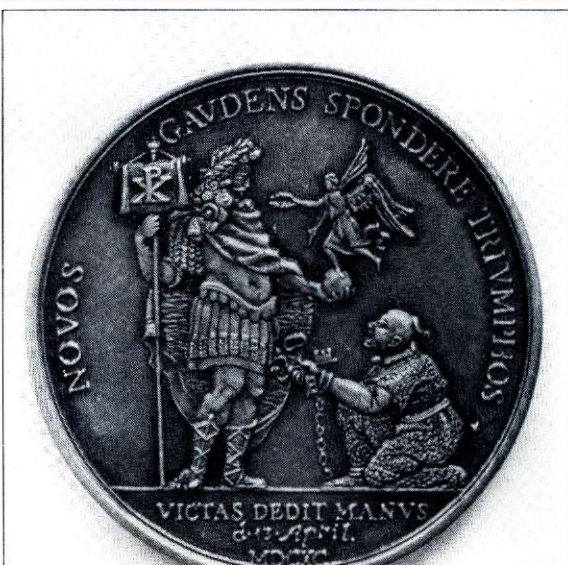
— Mik a bérletvásárlás praktikus tudnivalói?

— A négy előadásból álló hangversenybérlet ára 260 Ft. Október 1-jén kezük meg az árusítást a HSMK-ban. Október 1-jétől 5-ig várjuk a régi bérlettulajdonosokat, hogy újítsák meg bérletüket, október 8-tól 12-ig pedig az új érdeklődőket. Az emittelt időszakban délután 15 órától 18 óráig tartunk ügyeletet. Remélem, hogy lassan visszatér a közönség, és a filharmóniai hangversenyek a nem túl távoli jövőben ismét olyan látogatókat lesznek, mint egy évtizeddel ezelőtt.

Kocsis Katalin

Évfordulós emlékérem

Talán a legszebb Kanizsával kapcsolatos emlékérmét adta a város lakói kezébe a minap a Történelmi Emlékbizottság és a Városi Tanács. Az érem egyik oldalán Lipót császár átveszi a megláncolt töröktől a vár kulcsait, a másik felén a soktornyos Kanizsa vára látható. Kapható a múzeumban, az IBUSZ-nál és az Idegenforgalmi Hivatalban.

Megalázottak festője

Krisztusfej.

Ferkovics Józsefet gyakran látni a városban képekkel a hóna alatt. Saját grafikáit, festményeit árulja a cigány származású, tehetséges fiatalember. Vele beszélgettünk életéről, terveiről.

— 1961-ben születtem, Letyenyén — kezdi. — Tizennégy éves koromig különféle nevelőintézetekben éltem. Állami gondozott voltam. Az általános iskolában azt javasolták, hogy

képzőművészeti szak-középiskolában tanuljak tovább, de az intézet úgy foglalt állást: „államérdek”, hogy minden nevelőintézeti gyerekeknek szakmája legyen. Így kerültem Komlóra, a szakmunkásképzőbe. Ott három év alatt kitanultam a vájár szakmát. Munka mellett gimnáziumba jártam, s három évet ott is elvégeztem.

Természetesen magánúton tanultam rajzolni, festeni. Pécssett a képzőművészeti szak-középiskolában Leitner János és Horváth János foglalkozott velem. Életem úgy alakult, hogy Budapestre kerültem. Sikerült magánhallgatóként bekerülnöm a Képzőművészeti Főiskolára, s Horváth Dénesnél tanultam. Aztán a Cigány Kulturális Szövetségénnél dolgoztam. Úgy láttam azonban, hogy nem úgy mennek ott a dolgok ahogy kellene, ezért eljöttem. Azóta újra Kanizsán vagyok.

A képeim — azok, amelyeket igazából magamnak festek — az emberi szenvedésről, az ember olyan vívódásairól szólnak, melyekről nem szívesen beszélnek. Ezekben az egész életem benne van. A megaláztatások is, meg azok az életérzések, amelyek a tudat legmélyére szeretnék rejtteni. De megmutatom azt is, hogy ma is van, aki lyukas cipőben jár, s van, akinek nincs cipője; akit vernek, aki elhagyottan agonizál...

Ma a festő rosszul érzi magát. A képek nem kellenek, mert az embereknek nincs pénze.

— Milyen jövőt lát maga előtt?

— Szerintem itt öt évig még nem lesz felemelkedés. Elmegyek hát külföldre, olyan országba ahol jó élet van, és a művészettel is foglalkoznak. Fogom a batyumat, s mint a mesében, elindulok... — mondja, és hosszan hallgat.

S én arra gondolok, hogy

marasztalni kellene Ferkovics Józsefet, mert érték van a társolyában és hit a szívében.

-emgyé-

Csábítás.

Pedagógus jubileum

Fogyhatatlan hittel élni

Bensőséges ünnepségre került sor Nagykanizsán, a tanácsházán, szeptember 10-én délután. Hét idős pedagógust köszöntöttek, akik oklevelüket 50, illetve 60 éve szereztek. Arany- és gyémántdiplomát kaptak a tanítók és tanárok.

Zsoldos Ferenc tanácselnök meleg szavakkal köszöntötte az idős pedagógusokat, méltatva a hosszú évtizedekig tartó helytállást, az életpálya göröngyös útját. Azt kívánta, hogy a munkában eltöltött élet jöleső elégtétele legyen a múlt teljesítményének megnyugtató tudata és a révbe jutott tanítványok halála.

Gyémántdiplomát kapott; Gazdag István tanár, Koronczy Rudolf tanító, Pölöskey József igazgató és Vargha Béla igazgató, Kollarits Flóriánné tanítónő és Nemes Sándorné tanítónő.

A baráti beszélgetésből fél évszázadnyi történelem bontakozott ki.

Pölöskey igazgató úr nosztalgáival emlegette Mi-

kekarácsonyfát, ahol pályakezdőként 70-80 gyermeket tanított, s ma ugyanott nincs iskola. Azokban az években nő még nem nagyon állt a katedrán. Aháború után aztán megfordult a helyzet, hiszen sok férfi tanító elesett a harcokban. Ma már zömmel nők viszik tovább az oktatás lángját, pedig igen nagy szükség volna az iskolákban a férfi pedagógus példájára — sőt hajtotta Pölöskey József.

Sokunk Béla bácsija, Varga Béla igazgató úr, köszönettel adózott a város vezetőinek, amiért számontartják és megünneplik a szép jubileumot. Köszöntötte kollégáit, kik megélhették ezt a napot, s emlékezett azokra, akik megérdemelnék, de már nem lehetnek köriükben.

Koronczy Rudi bácsi a rangidős az ünnepelték között. Bocskától Nagykanizsáig sok apró gyerek tanulta tőle a betűvetést, idős korában pedig a napköziben az önálló tanulás képességét. Megható volt, ahogy a kicsi öregúr pedagógusi és emberi hit-

vallását megfogalmazta: „Mit akarsz, az a lényeg. Nem az, hogy hol vagy”.

A pirosposzsgás Gazdag Pista bácsi — hajdani énektanárunk — a megváltozott Szent István ünnepléssel példálódzva fejezte ki bizakodását a jövőben. Az ő generációja minden létezőt megélt: világháborút, lágeret, véres és vértelen megtorlásokat mégis tisztességes hitét és áldozatos lelkesedését adta egy olyan életpályához, ahol mindig több volt a tennivaló, mint a kenyér.

Fehér Lajos élete kész regény. Volt tanító, kántortanító, tanár, szakfelügyelő, iskolaigazgató. Közben — ha nem volt pedagógusi állás — jegyzőségi írnok is. Gyakran dicsérték, ha az általa irányított énekkar, táncsoport jól szerepelt, de el is marasztalták — mi több, büntetésből, áthelyezték —, ha az öt éves tervet nem jól „támogatta”. Az ő generációja sokat dolgozott és nélkülözött, megérdemelné hát a nyugodt,

biztonságos, megbecsült öreg-séget.

Annuska, Kollarits Flóriánné pedig soha nem akart más lenni, csak falusi tanítónő. A városba nem kíváncszott. A szolgálat 40 éve zömmel Kisrécsén telt el. Ma is ott él, volt tanítványai, gyermekei, unokái között. Vezeti a kultúrházat, a himnuszszakkört, s részt vesz a szavazások előkészítésében. Az emberi méltóságot Gárdonyi LAMPÁS-ának hite adja meg számára.

Az ünnepség végén Tóth Lajos, a kanizsai pedagógus szakszervezet titkára szinte mindnyájunk kívánságát tolmácsolta:

— Változó világunkban Önök példát adtak a következők nemzedéknek. Gyermeküknek, unokáiknak, tanítványaiknak emberi számitás szerint jobb lesz az élete, s általuk e sokat próbált nemzetnek is. Maradjanak közöttünk még sokáig, jó egészségben!

Bné

Vállalkozó szebbik nem

A szex mesterei

A vállalkozások korát éljük. Induló tőke, képzettség, és egy kis mersz, máris áll az üzlet. Van, aki már kipróbálta, van, aki most lavíroz ide-oda, van aki csak tervezgeti. A sok elképzelhető s képzeltetetlen vállalkozás hírei között is szemet szúr a hirdetés: Ausztráliában vállalkozó szellemű hölgyeket keresnek bárokba, napi ezer dollár keresettel. Meghökkenhet, aki olvassa, s önkéntelenül alkalmazni próbálja kevéske ismeretét a vállalkozásokról.

Először is a vállalkozói törvény első pontját: az alkalmazottaknak mestervizsgát kell tenniük. Ezek a hölgyek miből vizsgáznak? Ausztráliában vagy itthon? Aztán

az engedélyről: a pecsétes papírral mit enged (meg!) A bárban felszolgálat, kiszolgálás, felmosást, mixelést, ikszelést? Ha januártól indul az üzlet, talán „bárhölgyi” tanúsítvány is szerezhető, hiszen az új esztendőben az is szerezhethető bizonyítványt, aki nem az előírt szakmák valamelyikét űzi. Ez ugyebár két oldalról is előnyös lesz: a vállalkozónak és a kuncsaftnak is. Ottl Ausztráliában! Mert a mesterlevelet ki kell ám függeszteni! S mindenki látja majd (ottl), hogy a magyar hölgyek nem akármilyen hölgyek.

Az az ezer dollár, mégse kutya. Itthon egyáltalán nem. Hát ott mennyit ér? A vállalkozásba be-

letartozik ez a rizikó is. Esetleg fejenként napi egy-két dollárt majd haza kell utalni annak, aki a „mesterlevelet” elintézte.

A hirdetés nem tájékoztatott alaposabban. Például nem részletezte, hogy a testi vagy lelki vagyon nyílt piacokon történő privatizálása hogyan történik, erőteljes vagy lanya magánkeresletre számíthatnak-e a vállalkozó szellemű magyar hölgyek? Aztán a jelenleg még szétforgácsolt, ám mégis csak beruházható magánerek egybegyűjtését szolgáló intézmények (bárok!) befektetési vagy lefektetési társaságok lesznek? Megannyi talány a nagy út előtt.

Akkor hát mi a biztos? Az egy

darab fotó milyensége, mert hát ott messze Ausztráliában, mégiscsak a **vagyonrészek** (ldőleges) eladása lesz a fontos, s a privatizációs kiadásokat és bevételeket a magyar parlament nem fogja tudni ellenőrizni.

Előfordulhat, hogy a hölgyek helyzetükből adódóan nem tudnak ellenállni a részérdek nyomásának, semmilyen stabilitásnak, s nemzetgazdasági besorolásuk hátul kullog, E bajokat csak ideig-óráig fed el és nem megoldja a privatizációs bevételek használatát. Hja! A vállalkozásnak deficitje is lehet!

Bné

Színházra várva

— Már harmadszor leszek béreltutalajdonos — mondja Sz. A. 3. osztályos gimnazista. — Az a jó, ha telt ház van, ha előadás közben nem távozik senki, ha szinte tapintani lehet a terem hangulatát.

— A műsortervező ügy állítanám össze, hogy feltétlenül legyen egy-két veretes klasszikus dráma, egy-egy zenés darab, musical, meg egy mai író műve jelen életünkről. Tavaly megnéztünk néhány túlmódmernizált, túlkomplikált előadást a kaposvári művészekről. A klasszikus színjátszást jobban szeretjük. Nem igaz, hogy korosztályom rajong a... hogyan is nevezzem: profán színpadi játékokért.

— Shakespeare-t, a magyar klasszikus drámairodalmat, egy-egy nívós rockoperát mindig műsoron tartanék, és a tanulóiúság számára a kötelező és ajánlott irodalomból egy választékot. Ezt az utóbbit lehet beavatni színházunk is nevezni, csak előadás közben ne értelmezzem a színpadról senki semmit, mert az az iskolában a tanárok dolga.

— Azt hiszem, engem hálás közönségnek lehet nevezni — pillant fel Radics Anna tanár. — Afféle „mindenevő” vagyok. A csevegős, könnyű szalondaraboktól a véres komédiáig mindent szívesen megnézek, ha jól csinálják, vagyis ha elhiszem, amit látok. A ripacszkodástól a

komolykodó semmitmondástól, vagy az ideológiai szájbarágást célzó színpadidegen daraboktól mentsem meg az istent!

— Szívesen látnék olyan drámákat, amelyeket a kultúrpolitika a három T (támogatás, türelem, tiltás) jegyében a legutolsó kategóriába sorolt. Például Háy, Márai darabjait.

— Kedvelem azokat a darabokat, amelyeket olvasva az a vélemény alakulhat ki, hogy szcenikailag kivitelezhetetlenek. Ezek az úgynevezett „asztaliók” darabok, Spiró, Nádas, Kornis, a külföldiek közül Václav Munkái.

— Az idei 200. évad programja jó alkalom lett volna, hogy „végiglapozzuk” a magyar dráma történetét. Színpadra állíthatnánk egy-egy iskoladrámát vagy ritkán játszott klasszikus alkotást is.

— Örülök egy-egy jeles színész vendégtájkának, különösen, ha az jutalomjáték. Ilyen volt Avar István szereplése A bölcs Nathan című darabban. Nagyon szeretném, ha ez folytatódna, azért is, mert a színészek választása minőségi garancia arra, hogy „csemegét” látunk.

Lengyel Józsefné, közönségszervező Tungrams Rt-ban.

— Negyedik éve végzem ezt a munkát, s elmondhatom, hogy nagyon szívesen. Remélem, hogy az idei évről is el tudok adni 140-150 darab bérletet, mint tavaly.

Természetesen ez nemcsak színházi, hanem hangverseny- és pódiumbérlet is. Az idén nehezebb lesz a szervezés, mert nagyon megemelkedett a bérletek ára, 800 illetve 750 forintra. Még akkor is sok ez, ha az összeg felét az üzemi SZB fedezi. Megmondom őszintén, nálunk a kaposváriakat szeretik jobban, s nem bannák, ha a bérlet csak az ő előadásaikból állna.

A HSMK-val jó a kapcsolatomban, így nekünk megfelelni az elvárásoknak. Gondolok arra is, hogy a darabok tartalmát előre megismerjük, akik elmennek az előadásokra. Javasolom, hogy már augusztus közepétől szervezzük a bérletek eladását, így több idő jutna a jó előkészítésre. Megértem azonban, hogy a színházaknál is nagy a bizonytalanság, így csak szeptember elejére áll össze a műsorterv.

De nem jó, ha még ezt is csak a pénz, illetve a pénzhíány mozgatja.

*

Kétségtelen: a 201. évadot kezdő magyar színházi élet nehéz napokat él át. De amikor ünnepelő ruhában és ünnepi szívet helyet foglalunk a színháztermekben, talán nem fogjuk érezni ezt. Hiszen a MASZK: „sír és nevet”. Nézzünk szembe vele, és magunkra ismerünk majd. Mert a színház tükör.

Büki Pálné

Határrendőrség lesz a Határőrségből

A tervek szerint még ebben az esztendőben az országgyűlés elé terjesztik a Magyar Köztársaság Államhatáráról, határőrzetéről és a határőrség felállításáról szóló törvénytervezetet. A határőrségből határrendőrséggé átalakuló szervezet a jövőben várhatóan közbiztonsági és bűnüldözési feladatokkal is foglalkozik.

Az elgondolások szerint a határrendőrség a határon belül tíz kilométer széles sávban büncselekmények esetén nyomozási feladatokat is ellát majd. Azok, akik a szabálysértésnek számító tiltott határátlépést kísérelnek meg, a jövőben nem kerülnek át a rendőrséghez, hanem ügyükben saját hatáskörben intézkednek.

A határrendőrség első fokú menekültügyi hatóságként is működik, s így már a határon döntés születne a menekült személy ügyében. Szó van arról is, hogy a vámőrség megbízásából — kisebb forgalmú határátelöhelyen — vámellenőrzést is végeznének a határrendőrök.

A határrendőrség felállításával megvalósul az a kormányhatározat, amely szerint legkésőbb 1995. év végéig a sorállományt hivatásokosok váltják fel, s így a jelenlegi országos 22 ezres létszám mintegy 8-9 ezerre csökken.

Kanizsai örökzöldek Könyvtár a semmiben

A ferencesek által építtetett alsóvárosi templom, és a nyugati oldalához kapcsolódó rendház a város egyik legszebb műemléke. 1702-től épült, több évtizeden át, a vár tégláiból. Az egykori kolostor hosszú évekig kollégium volt, 1988-tól — átmenetileg — könyvtár.

— Miért, mennyi időre kényserültek ide? — kérdezem Pintér Béla igazgató úrtól.

— A régi épületünk a Sugár úton nagyon elhasználódott, felújításra szorult. Akkor úgy tájékoztattak bennünket, a munkálatok négy-öt évig fognak tartani. Ezt elfogadhatónak találtam, vállaltuk a költséget, a nehéz körülményeket, a város jelenlegi és jövőbeni olvasói érdekében.

— Milyen gondokkal kellett megküzdenniük?

— A hajdani rendház ideköltésünk könyvtárnak sem volt megfelelő, csak elfogadtuk, mint átmeneti állapotot. Egészen más az épület szerkezete, mint amire egy könyvtárnak szüksége van. Műemlék, átalakítani nem lehet, így „folyosói” könyvtár lettünk. A könyvek jelentős részét a hajdani cellákban tároljuk, ez az olvasók elé tárható dokumentumok alapos beszüklésével járt. Ha az olvasó kéri, dolgozóinknak a sok szoba valamelyikében kell megkeresni a könyvet és szolgálati helyét hosszabb-rövidebb időre őriztetlenül kell hagynia.

Az épület hideg, nehezen fűtethető, sötét. Egész nap égetni kell a villanyt. Költségeinket ez borzasztóan emeli, csak pótkeretből tudtuk fizetni eddig is.

Ezen kívül ideköltésünkkel a középiskoláktól távolabb kerültünk, a spontán látogatók észrevehetően csökkentek. Régi épületünk kedvezőbb helyen, iskolák közelében volt.

— Mi a helyzet a régi épület felújításával?

— Az eredeti tervek szerint hatvanmillió forintba került volna a felújítás. A rá szánt pénz elűszott, az egészségügy kapta meg. Aztán a ZALATERV újabb tervet készített, kétszázmillióról szólt. Terv tehát van, csak felújítás nincs, és nem tudom, egyáltalán lesz-e. Hivatalosan nincs tudomásom semmiről, de amit nem hivatalosan hallok, az sem biztató. Valahogy lógunk a levegőben. A tanács — úgy tudom — a könyvtár helyzetének megoldását hivatalosan a meg nem oldott ügyek kategóriájába sorolta. Szándéka szerint ezt már

az új önkormányzatra hárítja.

— Úgy hírlík, a régi felújításra váró épületet, amelyben a gyermekkönyvtár ma is üzemel, az Ipartestület visszaigényli.

— Mi is hallottuk, persze ezt sem hivatalosan. Jelenlegi épületünket pedig az egyház igényli vissza. Egy hónappal a be-költésünk után megjelent a Veszprémi Püspökség küldöttje, megnézte az épületet. Nem nyilatkozott, csak sejtéseink lehetnek. Pár nap múlva érdeklődtem a Művelődésügyi Minisztériumban, azt a választ kaptam, hogy a rendház valóban szerepel a visszaigénylendő épületek listáján, de időpont megjelölése nélkül. Szóval a helyzetünk, enyhén szólva, nem biztató.

— Ön lát-e megoldást a könyvtár jövőjét illetően?

— Véleményem szerint egyetlen megoldás az új könyvtár építése lenne. A többek által emlegetett zsinagóga átalakítása erre nem volna megfelelő. Hatalmas belmagasságú, egy szintű. Még ketté osztva, karzattal is kevés volna az alapterület. Arról nem is beszélve, hogy ez is műemlék, tehát nem lehet átalakítani. Ekkora könyv-állománynak, mint a miénk, háromezer négyzetméter kellene. Erre egyébként pontos szabványok vannak.

— Mekkora a könyvtár állománya?

— Teljes állományunk kettőszázötven-kettőszázötven kötet. Itt százötven-százharmincezer kötet van. Élő könyvállományunk értéke tízmillió százötvenkétezer forint. „A” típusú könyvtár kategóriájába tartozunk, mint a megyei könyvtár. Feladatainkat tekintve is hasonlóak vagyunk, nekünk is százötven ezer lakost kell ellátnunk.

— Amíg itt maradnak, hogyan terveznek?

— Teljes a bizonytalanság a jövőnkét illetően. Mondhatnám, az elhethetetlenül állapotban vagyunk. A két épületünk ezévi energiaköltségére tervezett összeg már elfogyott, sőt, a póthitel is. Mi a megoldás? Nem tudom. Olyan veszély fenyeget bennünket, hogy ha nem tudjuk a jövőben kifizetni a villanyzámlát, lekapcsoljuk a villanyt, és haza megyünk. Ha nem tudjuk kifizetni a gázzzámlát, nem fűtünk, bezárunk. Sajnos nincs garancia arra, hogy a jövő évet ilyen költségvetéssel, az egyre emelkedő árak mellett végig tudjuk vinni.

És még más gondok is nyomoztanak bennünket. A mű-

Válasszon!

Várta-Lak, Harapta-Lak, Csokolta Lak...

ködedi kiadások problémái miatt a tartalom is szenved. Egyre kevesebb könyvet, folyóiratot tudunk venni. A beszerzésre fordítható pénzüsszeg évek óta változatlan, az árak pedig ugrásszerűen emelkednek. A nyolcvanas évekhez viszonyítva, ha azt száz százaléknak tekintem, ma harminc százalékos tudunk beszerezni. Azon kívül a könyvkiadás egyre rosszabb minőségűt produkál, a technikai állapotot illetően. Sok a fűzött, hamar széteső könyv, a kötési költségek pedig óriásiak. Ezért egyre több dokumentumot kell helyben használatosnak minősítenünk.

— Honnan vár segítséget?

— Hogy a könyvtár helyzete egyáltalán napirendre kerüljön, ahhoz az új önkormányzatba be kell kerülni könyvtáros szakembernek is. En csak párton kívüli személyt látok erre alkalmasnak. Bár a hatalomnak sosem volt kedves az olyan intézmény, ahonnan informálódni, okosodni lehetett, meggyőződésem, hogy a könyvtárak szerepe nem csökken a jövőben. Akí a szakmáját félti, helyt akar állni, az rákényszerül a könyvtárra, mert megvinni a könyveket nem tudja. Ma már tanulásra használják a könyvtárat, nem szórakozásra. Erre kell a választásokon is figyelni.

Horváth Mária

Falfirkák

Reklámtáblák, plakátok, cégtáblák és üzletek kirakatai. Elrejtik a kopott falakat. De láthatunk másfajta dekorációt is. A belvárosban kevesebbet, a lakótelepeken és a külvárosban többet. Falfirkák. Rondák és elfogadhatatlanok.

A Berzsényi utcai fagyfaltozó mellett például, a garázssor falán nagy betűkkel ez áll: Metallica, Speed metal. Rockerek műve. Afagyfaltozó azt mondja, hogy már három éve virít a falon. A lakók nem törődnek vele. A családi házakat azonban mintha megkímélnék. Ha nem, a tulajdonos rövid úton eltünteti a rongálás nyomait.

Falfirkák. Mindenütt, ahol fiatalok járnak.

Az Úrhajós presszó falán Pokolgép felirat, festékkel felszórva. Aztán: „Szeretlek, Juci!” meg „hűje vagy”, így jével. Meg szívbe irt betűk és pálcikaemberek. Némelyik jópofa. A vagányság jelei.

Rajzok és szövegek a kapualjakban is. Együtteseke neve, és szexuális továbbképzés.

A tohonya unalom mesterművei.

Egy város bizonyítványa önmagáról.

Karsai András

Változó hadsereg

Mostanság sok szó esik a hadseregről és a végbement változásokról. Havril András ezredes és Nadas János őrnagy arról adtak tájékoztatást, hogy mindez hogyan érinti a nagykanizsai dandárt.

— A változások nálunk abban nyilvánulnak meg, hogy csökkent a sorállomány létszáma — mondja Havril András. — Így a napi élet fenntartásában nehézségeim vannak. Elsősorban a katonai objektumok állagmegóvásában. A hivatásos állományhoz különöző alakulatoktól érkeztek új tisztek. Az ő beállításuk jelentett némi problémát — lakás, családtagok elhelyezése — de ez már történelem; sikeresen megoldottuk.

— Tapasztalható-e az átszervezés következtében bizonytalanság a hivatásos tisztek körében?

— Megítélésem szerint az átszervezés következtében nem, hiszen innét nem kellett elhelyezni tiszteket, hanem újak jöttek. Felvetődhet a kérdés, hogy akkor most nagyobb lett-e a dandár. A hivatásos állomány vonatkozásában eddigi üres helyeinket sikerült feltölteni. Nincs létbizonytalanság az átszervezés miatt! A hivatásos állomány bizonytalansága az ország helyzetéből adódik — mint más állampolgároké is. Nagy várárokossággal tekintünk a kormányra, hogyan sikerül stabilizálni a helyzetet.

— Tapasztalható-e, hogy a tisztek elhagyják a katonai pályát?

— Kanizsán nem! Volt ugyan egy-két fő, akinek az átszervezés időszakában felajánlották, hogy elmenjen más alakulathoz. Két fő leszerelt, de nem a bizonytalanság miatt, hanem azért, mert a velük szemben támasztott követelményeknek nem tudtak eleget tenni.

— A politikai tisztek beosztása megszűnt. Ők jelenleg mivel foglalkoznak?

— A jelenlegi felső vezetés, elsősorban a Magyar Honvédség főparancsnokának intézkedése értelmében 1990. december 31-ig ezt az intézményrendszert minden jogutód nélkül fel kell számolni. Nálunk most már véglegesen rendeződött a volt politikai tisztek sorsa. Döntő többségük dandárunknál kapott feladatot. Elsősorban eredeti szakmájukban nyertek elhelyezést. Ki kell mondani, hogy sokkal alacsonyabb beosztásba kerültek.

— Az alacsonyabb beosztás egzisztenciálisan érinti a tiszteket?

— Mondok egy példát — kapcsolódik a beszélgetésbe Nadas János őrnagy. — Egy osztályszintű parancsnok-helyettesből (korábban kb. 300 emberrel foglalkozott) ugyan-

annál az egységnél szakaszparancsnok lesz. Hogy közelebb legyen, ez annyit jelent, mintha egy egyetemi tanár általános iskolában tanítana.

— Az érintettek mindezt hogyan élik meg?

— Kötődnek a városhoz, kötetlenek az alakulathoz, van biztos munkahelyük... s ezért felvállalják — mondja Nadas őrnagy.

— En a Magyar Honvédségen belül nem is tudok olyan gépesített dandárról — veszi vissza a szót a parancsnok —, ahol ilyen nagy lett volna a ragaszkodás az alakulathoz, mint nálunk. Valamennyi nevelőtiszt itt maradt, azt is vállalva, hogy sokkal alacsonyabb beosztásba kerüljön.

— Fontosnak tartom — hangsúlyozza Nadas őrnagy —, hogy az érintett kollégákat lélektanilag segíti, hogy nincs mitől félniük. Szembe mernek nézni egykori beosztott tisztársaikkal. Olyan viszonyok alakultak ki, amelyek feltételezik, hogy semmiféle ütközés nem lehet.

— Ennek megértéséhez — mondja Havril András — tudni kell azt is, hogy itt Nagykanizsán már három éve elkezdődött egy demokratizálódási folyamat, amely akkor még nagyon rendszer-idegen volt. Már akkor az előtérbe kerültek az emberi kapcsolatok. A politikai munkások — később nevelőtisztek — a személység fejlesztésével foglalkoztak. Ez is szerepet játszott abban, hogy ők valamennyien elismert emberek!

— Érdekképviseleti testületet kellett létrehozunk, amely a parancsnok úrnál képviseli a tisztek, tiszthelyetesek érdekeit.

A testület elnöke titkos szavazással egy volt nevelőtiszt lett — említi a fentiek igazolására Nadas őrnagy. — Ez más alakulatokra nem jellemző. A tömegtájékoztatásban azonban úgy jelent meg, hogy a komiszár-rendszer szűnt meg. Ez félretájékoztatás, mert komiszárok már az ötvenes évek elejétől nincsenek! Voltak politikai helyettesek, de a parancsnokok egyszemélyi felelőssége volt a döntő.

— A tisztek hogyan fogadták a rendszerváltást?

— A rendszerváltás — Nagykanizsáról beszélek — hivatásos állományunk a leghiggadtabban, legszervezettebben, legfegyelmeltebben éli át. Mi nem azzal foglalkozunk, hogy mi volt, hanem azzal, hogy mi lesz. Azzal, hogy a feladatunkat hogyan tudjuk értelmesebbé, szervezettebbé tenni, hogy a város lakossága közelebb kerüljön a lakosságához, mi pedig a lakossághoz.

— Az elmúlt időszakban is a haza védelmére történő felkészülés volt a legfontosabb és a fiatalok nevelése. A haza védelme a jövőben is fontos feladatunk. A feltételek azonban változtak: szűkebb anyagi körülmények között, kisebb sorkatonai létszámmal, új kiképzési rendszerben és csökkentett katonaidőben kell mindent végrehajtanunk. Ha egy mondatban akarom megfogalmazni, azt kell mondanom, hogy a hadseregben az elmúlt egy évhez viszonyítva minden új lett. Nem tudok olyat mondani, ami ne változott volna meg; a struktúra, a módszerek... — sorolja Havril ezredes. Ilyen

lehetőség még nem volt a hadseregben, hogy az alárendelt csapatokra ekkora önállóság háruljon. Jónak tartom, mert lehetőség arra, hogy be tudjuk bizonyítani, hogy képesek vagyunk a feladatok megoldására. A kanizsai dandár arról híres, hogy sok új módszert dolgozott ki, több hadsereg szintű foglalkozást mutatott be. Egyetértünk a felső vezetés gondolatával is: döntő jelentősége van annak, hogy a katonai hadseregből milyen véleménnyel szerel le — modja Havril András.

— Visszatérve a rendszerváltáshoz — folytatja Nadas őrnagy — tény, hogy tavaly novemberből a hadsereg életéből kivonult a politika. Ehhez is tartjuk magunkat: a hadsereg ideológiamentes és pártsemleges. Egyébként érdekes a tisztek hozzáállása a párttagság kérdéséhez. Körülbelül 90 százalékuk vélekedik úgy, hogy a katonatiszt ne lehessen egyetlen pártnak sem a tagja. Az a tapasztalatunk, hogy nem is vesznek részt aktívan egyetlen párt munkájában sem. Szakmai dolgokkal foglalkoznak. Mindenki azért szurkol, hogy jobb legyen az országnak, a családnak, hogy jobban tudjon élni. Szó sincs arról, hogy a tisztek el-lendrukkerek lennének.

— Mit gondolnak a hadsereg mostani vezetőiről?

— A honvédelmi miniszter urat már előzőleg szerencsém volt megismerni. Komoly, megfontolt gondolkodású. Amióta ő a miniszter, csak pozitív intézkedéseket hozott. Egyszerűsödtek a dolgok. Azok az irányok, amelyeket ő célba vett, egységesek. Szimpatikus az általa meghirdetett elv: tisztesség, hűség, pontosság. Ezt követjük — összegzi véleményét Havril ezredes.

Marton Györgyi
Fotó: Szakonyi Attila

Kulisszatitkok

A cári család végnapjai 2.

Élvezettel kínozták a rabokat

Radzinszkij néhány fotót mutat, ezek Carszkoje Szelóban, a cári család nyári rezidenciáján készültek, ahová II. Miklós 1917 márciusában visszavonult, miután a februári forradalom arra kényszerítette, hogy „a maga és fia, Alekszej nevében” lemondjon a trónról. A 13 esztendő csárevics zubbonyt és katonai sapkát viselt, mint az apja; a cárné és lányai szellős tavaszi ruhában voltak. Az uralkodó felesége 45, Olga 22, Tatyjána 20, Marija 18, Anasztaszija 16 éves volt ekkor. Kiegészülözött családát ábrázol a kép, semmi sem utal a tragikus jövőre. A polgári Kerezinszkij-kormány megfosztotta ugyan rangjától a cárt, de végül is engedélyezte, hogy nyugodt udvari életet éljen. A dolgok a második forradalommal, az 1917-es októberi bolsevikok forradalommal változtak meg.

Először a szibériai Tobolszk kormányzósi palotájába, majd Jaktyerinburgba száműzték a Romanovokat. Itt kezdődött az igazi kálvária, abban a házban, ahol végül is lemészárolták őket. Az őrszűket lett lövészekre bízta, akik átálltak a bolsevikokhoz és még a vörösgárdistáknál is fanatikusabbak voltak. Ez a tudatlan népség élvezettel kínozza a rabokat. Alpári módon bántak velük, tegezték őket és arra kényszerítették, hogy nyitott ajtók mellett használják a fürdőt és a vécut. Az uralkodó családjával csupán Botkin orvos, a házvezetőnő, a szakács és egy szobalány maradt. Azon a július 17-i éjszakán valamennyien meghaltak.

— A holttesteket az ágyakról lehúzott lepedőkbe csavarták és felbonták a teherautóra, melyet Lufanov vezetett. Miközben az őrség egy része a helyszínen maradt, hogy eltüntesse a vérnyomokat, Jurovskij és a többiek elindultak a teherautóval. Egy elhagyott bányához mentek, hogy ebbe behajásítsák a holttesteket. Erről az elképzett küldetéstől is a kezében van az a jegyzet, amit Lufanov fia adott át nekem.

A holtakat a bányagödörbe dobták

— Tehát a teherautó kigördült a kivégzés helyszínéről, névcsikot húzva maga után. Három óra volt. A bányához hajtottak, egy erdős, használaton kívüli tárnakkal és kutakkal szabdalt területre. A célt, vagyis azt a bizonyos bányát ugyan már előzőleg ki-

választották, Lufanov azonban sehogyan sem találta meg. Már hajnalodott, és hogy ne kaphassák el őket a kényelmetlen teherrel, úgy döntöttek, hogy minél előbb megszabadulnak a rakománytól. A holttesteket lemeztelenítették, a ruhákból máglyát gyűjtöttek. Ekkor derült ki, hogy a nagyhercegnők fü-

zőjébe drágaköveket rejtettek. Nyakukba, védelmező skapuláré gyanánt medált hordtak Raszputyin arcképével, melynek hátoldalára egyik imáját vésték. A cárnő derekán gyöngysorokból álló öv volt. A sebtiben leszedett értékek súlya meghaladta a nyolc kilogrammot. Ezeket a közelben elásták, később pedig Moszkvába küldték.

Képzeld el — folytatja Radzinszkij —, milyen is volt az a tragikus hajnal: a gyilkosok vértől piszkosan vonszolják a holttesteket, meztelenre vetkőztetik azokat, miközben a máglya fénye bajlóslatú árnyakkal népesíti be az erdőt... A tetemeket egy vízzel elárasztott bányagödörbe dobták. A víz azonban becsapta Jurovskijt, aki úgy gondolta, hogy mélyebb a gödör. De ami megtörtént, megtörtént, a halottakat beledobálták és otthagyták. Nem tudom, hogy azért-e, hogy alkalatlanná tegye őket, vagy csupán megvetésből, de Jurovskij be dobott néhány gránátot is a vízbe.

— A környéket nem foglalták el a fehérek?

— Jekatyerinburg nyolc nappal később esett el, 1918. július 25-én. A cseh légio foglalta el, amelyhez a szibériai kozákok is csatlakoztak. Ez is egyik furcsasága az eseményeknek Orosz földön Cseh önkéntesekből alakult egy hadtest azért, hogy Németország ellen harcoljon. Ehelyett a bolsevikok oldalán léptek fel. Az új, szovjet hatalom 1918. március 3-án, a breszt-litovszki béke aláírásával be szüntette a hadviselést. A cseh légióra már nem volt szükség, ezért a transzszibériai vasúton elindították a Távols-Kelet felé azzal a szándékkal, hogy Vlagyivosztokban majd behajászzák és a nyugati frontra küldik. A légio tehát 60 ezer jól kiképzett, jól felszerelt emberrel ott volt az Uralban, meggyőzték őket, hogy álljanak a fehérek mellé.

(Vége a 2. résznek)

(Következik: Nyomozás a holttestek után)

Történet 1956-ból

Hogyan kötöttek útilaput a lovászi olajmunkások

Papp Károly igazgató talpa alá?

1956. októberének utolsó napjai mozgalmak voltak a zalai olajmezőkön is. A 23-án Budapesten kibombant forradalom hatására a Rákosi, „tapskorszak” ígéretes és munkásnyűző politikája miatt Jeronyolódott, éhez, szabadságra vágó lovászi olajmunkások jelentős része 26-án délelőtt ideiglenesen beszűntette a munkát, és a lakótelepi strandfürdő mellett lévő térre vonult.

Több száz munkás és alkalmazott, az általános iskola teljes tanári és diák állománya, a háziasszonyok tucatjai könnyes szemmel énekeltek a Himnusz, és hallgatták a Nemzeti dalt szavalt, Petőfi Sándort megtestesítő Péntek Vincét. Megrázó, pontokba foglalt követelések hangzottak el, zúgott a munkások tapsa és éljenzése. A lelkes hangulatot csak a délidő szakította meg.

A kedélyek azonban nem nyugodtak. Kora délután az éhbéret foglalkoztatott munkások — főleg a gépműhely dolgozó — a központi irodaépület elé vonultak és követelték, hogy Papp Károly — az 1948-as államosítások idején a Magyar Kommunista Párt által Budapestről Lovásziába vezényelt, később az elutasítást jelentő gyakori karlengetései és szavai miatt „Türös”-nak becézett — igazgató hagyja el a munkahelyét és a telepet.

A keménykezű, fegyelmet követelő, de túlkapasokra és kivételezésekre hajlamos Papp Károly igazgató — aki az 50-es évek elején a kanizsai MASZOLAJ központ vezérigazgatója is volt — nehéz helyzetbe került. Egy-két magas beosztású vezető csitítani próbálta a hangoskodó, felháborodott, öklüket rázó, az íro-

daházba behatól munkásokat. Sikertelenül. A termelési eredményekre, a hatalmas prémiumokra, a kitüntetésekre és a velük járó jelentős jutalmakra „hajtó” igazgatót a dolgozók szinte kivonszolták irodájából és a szállítási osztályról előállított, saját használatú vállalati személygépkocsijába tuskolták. Deli Pál gépkecsvezető rögtön nagy sebességre kapcsolt, hogy a jármű ne sérüljön meg az öklöktől, a kéziszerszámoktól, a kőzárportól. Mindenki azt hitte, hogy a lakótelepi szolgálati lakáshoz hajtanak, de a portánál Nagykanizsa felé vették az irányt.

A bálvány ledől, talpatartó! A lovászi olajmunkások teljhatalomú urát a munkások szabályosan kitoloncolták!

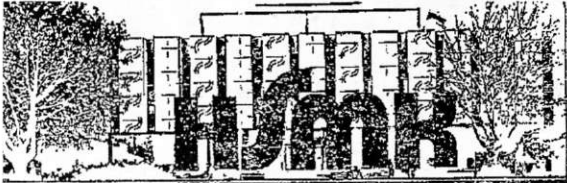
Később hire kelt, hogy a gépkocsis Kiskanizsán „landolt” egy olajipari osztályvezető lakóháza előtt. Itt, majd egy másik Nagykanizsán lakó olajipari vezetőnél rejtgette Papp Károlyt. November 4-e, a Kádár—Műnicher—Dobi „trío” véres hatalomra jutása után a levitézlett vezetőt aztán pártmunkával bízta meg az MSZMP Csepelre vezényelt kormánybiztosnak, a forrongó munkástömegek féken tartására.

Amikor a csepeli gyárirásiban a kedélyek lecsillapodtak, 1957. nyarán Papp Károly visszakérült Lovásziába. A talpraállt bálvány duzzadt a bosszúvágytól. Beszűgött, vegyes indulatú informátorai révén, különböző ürüggyekkel, leváltásokkal, elbocsájtásokkal és át-helyezésekkel éveken át megfélemlítette a lovásziakat, akik csak akkor nyugodhattak meg, amikor nyugdíjasként Budapestre költözött, végleg eltűnt Zalából.

Tihany István

Műsorajánlat

Hevesi Sándor Művelődési Központ

Szeptember 21-23: H. Gelencséry Mária festőművész kiállítása. Megtekinthető a kiállítóteremben 10-13, 14-18 óráig.

Szeptember 21: Disco, 19-23 óráig.

Szeptember 24-25-én, 10 és 14.30 órai kezdettel: Csukás István — Darvas Ferenc: Ágacska — zenés mesejáték, a zalegerszegi Hevesi Sándor Színház előadásában.

Ifjúsági Ház

Szeptember 21, 15 óra: Szakköri évnitó.

Szeptember 25, 15 óra: „Csapda” — a dohányzás egészségkárosító hatása.

Előadás felsőtagozatos tanulók részére.

Szeptember 27, 14.30 óra: Bábéledés.

Szeptember 21-27: Fafaragó művészek kiállítása.

Helyőrségi Klub:

Szeptember 21-25, 15-20 óráig: Egri Bútorkészítő Kft. bútorkiállítás.

Apolló Filmcentrum

Előadások kezdete: 16, 18, és 20 óra.

Szeptember 21-23: Cry, Baby (amerikai). 21-én 10 órakor is.

Szeptember 22-23 (csak 14 órakor): Drágám, a kőlykök összementek (amerikai).

Szeptember 24-26: Robotzaru 2. (amerikai). 26-án 10 órakor is.

Szeptember 27: Legénybúcsú (amerikai).

Stúdiómoz

Előadások kezdete: 17 és 19 óra. Csütörtök: Filmbarátok napja. Erotikus filmek 21 órától, csak 18 éven felülieknek.

Szeptember 21-23: Dühöngő majom (video, amerikai horror).

Szeptember 24-26: Szex-tett (video, magyar, 18 éven felülieknek).

Szeptember 27: Kicsi, de nagyon erős (magyar).

Matiné

Szeptember 23: Gondos bocsok.

Felépült a Romlottvár

A város új turistacsalogató helyeivel gazdagodott. Több éves feltáró és helyreállító munka eredményeként elkészült a régi vár. Fotó: Szakony Attila

Művészek közös tárlata

Rusztikus portré a kiállításról.

Tizenkét művész közel kétszáz műalkotásának bemutatójával kezdődött az évad szeptember első hetében a nagykanizsai Ifjúsági Házban.

Mint egy látogató megjegyezte: rendhagyó kiállítás ez, rendhagyó tartalommal. A művészetet kedvelők ugyanis együtt láthatják Rohrböck Jenő, Bedi László, Boa Endre, Csávás Csaba, Lakatos Benő, Németh Ferenc, Stiller Gábor, Trojkó György és az erdélyi Konáth László fafaragók munkáit, Babati Csaba és Kiss Endre pedagógus-festők alkotásait és meglepetésként Babati Lászlóné sáska népviseletbe öltöztetett babáit.

A festészet, a népi ipar- és képzőművészet remekei ezek. Mely gondolatok, az élet elcsesett pillanatait, derű és szépség jellemzik az alkotók sajátos világát. A változatos anyag jól megfér egymás mellett.

— Szeretnénk rendszeres bemutatkozási lehetőséget biztosítani a Kanizsán és a városkörményén élő összes amatőr művésznek — mondta Nagy János, az intézmény igazgatója. — Az első látogatók elismerő véleménye alapján úgy tűnik, a kezdeti próbálkozás több, mint siker.

Kép és szöveg: Tóth Ferenc

Dél-zalai túraajánlatok

autósoknak, gyalogosoknak és táborozóknak címmel a napokban jelent meg dr. Cseke Ferenc, a Mező Ferenc Gimnázium tanára által írt és a Nagykanizsai Természetbarát Szövetség gondozásában kiadott 52 oldalas könyve, melynek címlapján Kustár Zsuzsa Zalai táj című festménye látható. A hátoldal pedig már használható is: a város parkerdőjének térkép-vázlata segítségével akár útra is kelhetünk. A könyvhöz színes térképet mellékeltek Dél-Zala turistaútrairól.

A szerény kivitelű, de hasznosságát tekintve értékes kiadvány bizonyára jó segítőtárs lesz városunk természetjáróinak és az ide érkező vendégeknek. Kiemelkedő értéke, hogy a természet szépségeit tárja elénk úgy, hogy védelmére és gondozására is felhívja a figyelmet. Remélhető, hogy mozgósító hatása rövidesen növeli a rendszeres túrázók számát.

Cseke Ferenc könyve a helyi idegenforgalmi irodákban kapható.

Kosárlabda

Hazai környezetben rajtol a MÁV NTE NB I-es női csapata

Az előző bajnokságban dicséretesen szerepelt MÁV NTE élvonalbeli csapatánál a nyári szünet alatt nem sikerült úgy rendezni a „sorokat”, hogy a lányok nyugodtan vághassanak neki az 1990/91-es bajnokságnak.

Az elmúlt küzdelemsorozat rájátszásában már nagyon elfogytak a vasutasok, tehát várható volt, hogy magától nem áll össze a csapat... Ugyanis Martinkovicsné újból megsérült, Szakácsot műteni kellett, míg az ugyancsak meghatározó Pongrácz és Petényi anyai örökök miatt vált ki a sikercsapatból.

A bajnoki rajt előtt 10 nappal még nagy volt a bizonytalanság a csapatnál:

— Tulajdonképpen nagyon meggyengültünk, s ami szomorú, hogy egy időre, számításom szerint az őszi időnyre, semmi jó nem várható. Ellenfeleink, 1-2 csapatot leszámítva, jól erősítettek, nekünk pedig a mai napig szinte semmi sem jött be. Pedig igen nagy szükség lenne legalább 2 meghatározó játékosra, különben nehéz tavasz, s ezzel kemény rájátszás elé nézünk — kesergett Lázár Béla, a kanizsaiak szakvezetője.

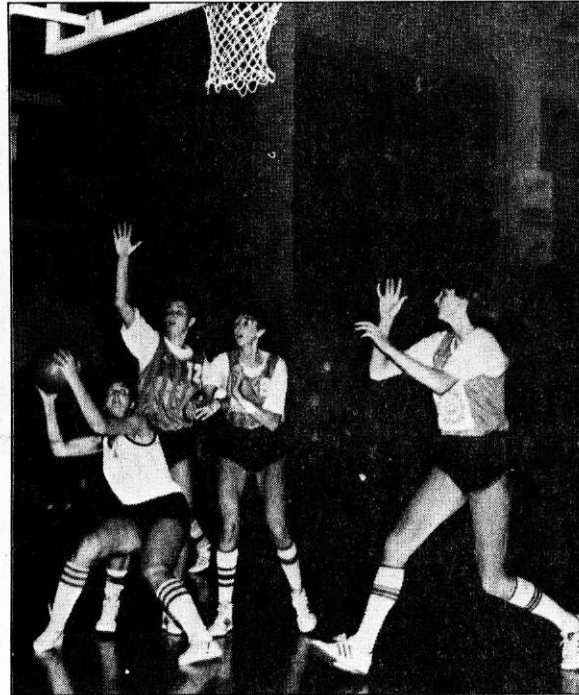
A rendelkezésre álló idővel alapos munkát végeztek a felkészülés közben az edző, majd a formabahozást segítették az előkészületi és kupamérkőzések. Közben újabb gondot jelentett, hogy a rájátszásban bemutatkozott Némethnek kiújult a sérülése, aki csak könnyített edzésen vesz részt.

A szűkös kerethez az elmúlt hetekben csatlakozott a már többször is visszahívott Gergely, valamint a fiatal Keresztény Ildikó, aki Zalaegerszegről érkezett, ám lapzártág még nem rendeződött el átgazdálási ügye. A hét végén megkezdődött a nagy hajrárt a Kanizsán jól ismert Kiss Lenke megszerzése érdekében. A vasutasok, no és a szponzorok összefogása eredményeként a sportág barátai reménykednek abban, hogy a sztár-játékos ezúttal is kiegészíti majd a meggyengült kanizsaiakat.

Jó hír a csapatnál, hogy több hónapos kihagyás után újra játékra jelentkezett Bogvay, aki ha edzésben utoléri a társakat, akkor erőssége lehet a vasutasoknak. A meghatározó játékosok, így Szabó, Simonné,

Ácsné, Móró mellett a fiatal Farkas, Fekete, Golecz és Pintér készül a bajnokságra, a bajnoki nyitányra. Hát, nincs nagy változás.

— Minőségben és mennyiségben is megcsappant együttesünk.

így aztán nincsenek vérmes reményeink, sőt a jelen ismeretében csak azt mondhatom, hogy most nem lehet más a cél, mint a további élvonalbeli szereplés biztosítása, tehát a kicsés ellen küzdünk. Ez van, ezt kell tudomásul venni, de remélem, hogy ezt a kritikus öszt átvészeljük, miközben jól tudom, hogy nagy teher nehezedik majd a kezdő ötösrre — magyarázta Lázár Béla.

A vasutasok vasárnap 10,30 órakor hazai környezetben kezdik az NB I-es évadot. Ellenfelük a jól erősített vasi együttes, a Sabária lesz, amely ellen nehéz dolguk lesz a kanizsaiaknak (a mérkőzés után kezdődik az NB I-es ifjúsági találkozó).

A kanizsai csapat őszi sorolása a következőként alakul.

Szeptember 30-án: DVTK—MÁV NTE. Október 6-án: AR Építők—MÁV NTE. Október 13-án, 16,30 óra: MÁV NTE—Közgazdasági Egyetem. Október 20-

án: OSC—MÁV NTE. Október 23-án, 16,30 óra: MÁV NTE—TFSE. Október 27-én, 16,30 óra MÁV NTE—BKV Előre. November 3-án: Ferencvárosi Vasutas—MÁV NTE. November 10-én, 16,30 óra: MÁV NTE—Ganz MÁVAG.

NTE II.—Szigetvár. December 15: MÁV NTE II.—Komlói Bányász.

Simon László, a társadalmi edző elmondta, hogy újra kap támogatást az egyesülettől a férfi gárda, amely 9 csapat társaságában kezd a bajnokságot (a 19 csapatot nyugatiban két csoportban zajlanak a küzdelmek).

— Egy hónappal ezelőtt látunk munkához. Két héten át a szabadtéren folyt az erőgyűjtés, majd bejöttünk a terembe, ahol heti 4 edzésen veszünk részt. Minden elismerésem a fiúké, akik szeretik, élvezik ezt a játékot, s érte mindent megtesznek — mondta az edző-játékos, akinek kerete: Vágvolgyi, Rábai, Kudecz, Tollár, Balla, Mádé, Hartai, Szerdahelyi, Szendrei, Bogvay.

A gárda idegenben kezd, melynek hazai őszi menetrendje: Október 5: MÁV NTE—Siófok. Október 13: MÁV NTE—Pét. Október 27: MÁV NTE—Győr KTMF. November 17: MÁV NTE—Z. Főiskola.

Balogh Antal

IN MEMORIAM Dulgyovai László 1924-1990

A zalai atlétikai sport, majd a Nagykanizsai Olajbányász egykori kitűnő versenyzője, nyugállományba vonulással kiváló nevelő-edzője 66 éves korában elhunyt. Több mint fél évszázadot töltött el a vörös salakok a nagyszerű sportoló, edző, az EMBER.

Már fiatal korában országos KISOK-bajnok, országos levente bajnok. 1945-ben országos munkásbajnok 185 cm-rel a Lovászi Botond színeiben. Kanizsára 1946-ban került, s ekkor már az olajosoknak szerzett országos felnőtt bajnokságot. Két éven át vidékbajnok, három éven át felnőtt válogatott magasugrásban. Legjobb eredménye 193 centiméter. A sokoldalú atléta tízpróbában is jeleskedett, a legjobbak közé tartozott. Szerepelt a főiskolai világbajnokságon is.

Szerűlесе akadályozta meg a kitűnő versenyző további sikereit, aki 1950-től lett az olajosok edzője, majd főfoglalkozású szakvezetője. Több mint 30 éven át irányította a szakmai munkát, egész sor kiváló versenyzőt nevelt, akik országos bajnokságot nyertek, ifjúsági és felnőtt válogatottak voltak. Közülük is kiemelkedő sikert ért el Sasvári Gizi, aki a római olimpián az egyedüli atlétikai döntős volt.

Versenyzői és szakmai helytállását számos elismerés, kitüntetés fémjelzi. A zalai atlétika kiemelkedő személyisége volt, akitől fájó szívvel búcsúzunk.

(balogh)

A sportág második vonalában is megkezdődnek a bajnoki küzdelmek. A kanizsai csapatok a Nyugati csoportban szerepelnek, amelyek közül a MÁV NTE II. női együttese tanulni, rutint gyűjteni vág neki második NB II-es évadjának, míg a vasutas félfiak a 3-5. helyek valamelyikének megszerzését tervezik.

Gábor Erzsébet edző fiatal, 13-15 éves lányokból álló együttesének kerete: Domján, Németh J., Göncz, Csordás, Csontos, Kuruczleki II., Lorch, Léder, Hajdó, Kárász, Farkas B., Simon B., Andri, Mayer, Pintér, Bedő.

A csapat ma (pénteken) Pécsen, a Posta ellen kezd, amely

összel a következő időpontban mérkőzik hazai környezetben: Szeptember 29: MÁV NTE II.—Sz. Tanárképző. Október 7: MÁV NTE II.—Bonyhád. Október 13: MÁV NTE II.—Soproni Postás. November 4: MÁV NTE II.—PVSZK II. November 21: MÁV NTE II.—Zala Volán. December 2: MÁV

Visszapillantó

N. Olajbányász—Sabaria Típo 1-1 (0-1)

NB II-es mérkőzés.

Góllövő: Skublics a 88. percben.

A gyorsan jött vendég-találat alaposan áthúzta a hazaiak számitását, akik első hazai győzelmükre készültek. Az 1. percben adott előny valósággal meg-

egyéni teljesítmények miatt. Vég-eredményben mi támadtunk többet, a mezőnyben is jobbaktunk, de fölényünket nem tudtuk górra váltani. Skublics gólja a legjobbkor jött, így az egyik pontot sikerült itthon tartanunk.

—kápolnás—

bénította a hazaiakat, akiknek teljesítménye elmaradt a várttól. Hiába volt fölényben a piros-kék gárda, a gyenge egyéni teljesítmények miatt a várt egyenlítés elmaradt.

Fordulás után sém változott a játék képe, a hazaiak próbálkozásait könnyűszerrel verték vissza a vendégek. A fellazult hazai védelem mellett a Sabaria is kísérletezhetett, de a vendégcsatárok elszórakozták a különböző lehetőségeket. Amikor már mindenki elkönyvelte a vereséget, akkor a 88. percben az egyébként gyenge teljesítményt nyújtó Skublics mint oly sokszor, úgy most is érkezett és máris 1-1 volt az eredmény. Az agyon szidott játékos egyből kedvencé lett. Ezen a találkozón több gyenge teljesítménnyel találkozhattunk. Feltűnő volt —különösen az első játékrészben— az összeszokottság hiánya, többször zavarták egymást a játékosok és rengeteg volt az eladott passz.

Vlaszák Géza a csapat edzője:

—Az első percben kapott gól meghatározta az első féldíci játékunkat, így a taktikai el-
képzéseinket nem tudtuk vég-rehajtani, jobbára a gyenge

Fiatalok a küzdőtéren

Kajak

A bútorgyári sportkör fiataljai az utóbbi időben egyre gyakrabban hallatnak magukról, akik biztató eredményeket értek el a különböző országos és vidéki, területi versenyeken. A Héder István edző vezette társaság tervszerű, tudatos munkát végez. Az elért eredményekre az országos szövetség, a szakvezető is felfigyelt, melynek bizonyossága, hogy a Varga-testvérek, Gábor és Péter is bekerült a korosztályos magyar válogatottba.

A legtehetősebb gyerekek legutóbb az Orfűn rendezett emlékversenyen szerepeltek, amely egyben minősítő verseny is volt.

Az ifjúságiak mezőnyében Kisó Gábor megnyerte az 500 és 1000 méter, K-2 500 méterén Kerkayval végzett az élen. Fata Rita 5000 méteren szerzett bronzérmeket.

A serdülőknél Varga Péter egyaránt 2. lett 1000 és 2000 méteren. K-2-ben, 500 méteren első lett Palotás-Mecséri, második Varga P.—Keményfi. Ugyancsak 2. helyen végzett 1000 méteren az Illés—Horváth kettős.

Tenisz

Az Olajbányász leány és fiú teniszezői az utóbbi 3-4 hétben, az ŐB III-as csapatversenyek mellett jeleskedtek a korosztályos versenyeken is.

Stankovics János, a férfiak edzője: —Nagy sikert könyvelhetett el a serdülő korcsoportban Füle Zsolt, aki az elmúlt hónapban, a fővárosban rendezett országos serdülő bajnokság páros számban, a pécsi Petrovicssal az oldalán aranyérmes lett. Magyar bajnok! A kitűnő versenyző egyébként október elején szerepel az országos Tizek-bajnokságban, amelyre egy team (Stankovics, Dominik, Márton — a szerk.) készíti fel, hogy minél eredményesebb legyen.

Az Olajbányász versenyzői legutóbb a Sopronban rendezett Dentalcoop — Lokomotív Tourist kupa országos korosztályos versenyen indultak, amelyen 19 egyesület 136 versenyzője szerepelt.

Az olajos-fiatalok remekeltek. A fiúk mezőnyében Füle Zsolt megnyerte az ifjúsági egyes-
serdülőben 2. helyezést ért el:

—Rangos, „jegyzett” versenyre került sor. Elsőként az ifisták léptek színre, ahol igen jól ment a játék és biztosan végeztem az élen, amiért mintegy 100 pontot gyűjttem be. A saját korcsoportomban már fáradtan versenyeztem, de ott is nyernem kellett volna, hiszen a döntőben nyert állást rontottam el — mondta önkritikusan Zsolt.

A lányok mezőnyében jeleskedtek az olajosok a póniszoroz versenyen: ifjúsági egyesben Gaál Nóra 2., újoncknál Novák Edit 2. helyen végzett, míg a serdülő Szerdahelyi Kinga a 3. helyet szerezte meg.

Russay Olivér, a lányok edzője így összegezte: —Fiatal versenyzőink Sopronban is igazollták, hogy nálunk a női teniszsportban „valami” megindult. Versenyzőink lelkesen dolgoznak, szorgalmasak és tehetségesek, s ma már „szállíjják” az eredményeket. Bizom töretlen fejlődésükben, s gyors előrelépést remélünk.

(gh)

Aasztalitenisz

Kettős forduló az NB I-ben, NB II-ben

A kanizsai minőségű csapatok a hét végén kettős fordulót bonyolítanak le, amelyek a szombati idegenbeli szereplést követően vasárnap pálya-választóként állnak asztalok mellé.

A Bútorgyár NB I-es női együttese a Béke úti csarnokban 10 órakor kezd a jóképességű 31. sz. Építők ellen. A kanizsaiak reménykednek Gazsi felépülésében, s akkor megszerezhetik 2. ósi győzelmüket.

A Tungsram NB II-es férfi gárdája ugyancsak 10 órakor kezd a Győri Elektromos ellen a Hevesi iskola tornacsarnokában.

APRÓHIRDETÉS

Figyelem! Zala megyében megalakult a Minimális Kereskedelmi Betéti Társaság, ahol nagy választékban kaphatók nyugatnémet hűtőszekrények és háztartási gépek. Nyitvatartás: napkeltétől napnyugtáig. Nagykanizsa (Kiskánizsa), Cigány út 46.

A NIMRÓD Vadász-Horgászboltban (Nagykanizsa, Eötvör tér 23.)

(telefon: 93/11-065)

kaphatók

- vadászfelszerelések
- vadászruhák
- fegyvertávcsovek
- lőszerek
- vadászati ajándéktárgyak
- sportruházat
- horgászfelszerelések
- horgászbotok
- orsók
- halászruhák
- napijegyek
- szabadidőruhák

Nyitvatartás

hétfőtől-péntekig 8-12 és 14-18, szombaton 8-11 óra között. Várjuk kedves vásárlóinkat!

KANIZSA

VÁROSI HETILAP

Megjelenik minden pénteken

MAI SZÁMUNK
TARTALMÁBÓL

„Akár az ördöggel is
cimborálunk, de első
a város érdeke

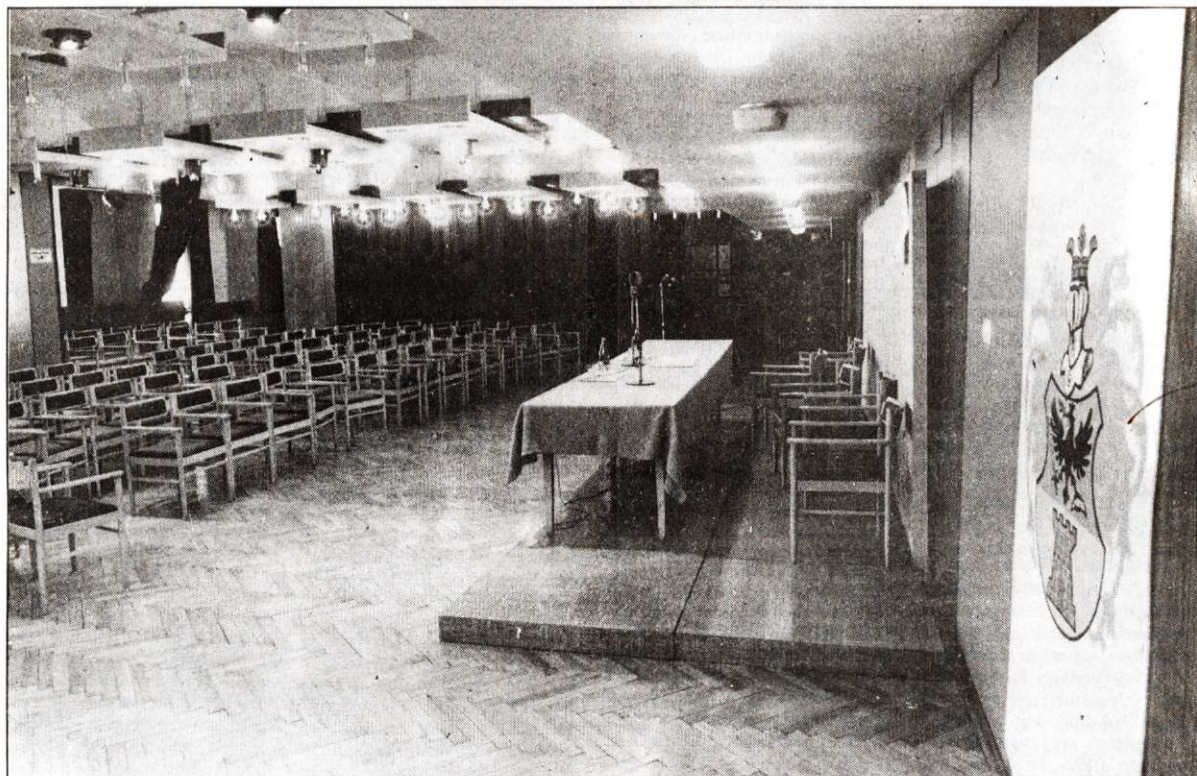
5. old.

Tömeghipnózis

10. old.

Légi terrortámadás
Nagykanizsán

12. old.

(Fotó: Szakony Attila)

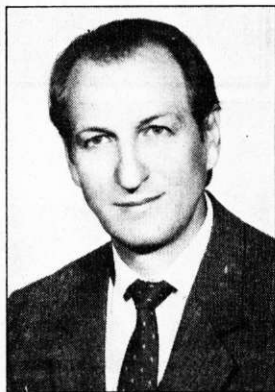
Jövendőt várva

1990. szeptember 30. A tanácsülések megszokott terme üres, a mikrofon néma. Ott hátul ültek a pártok, az okosan kérdezők, az akadémikusok lomhák, itt elől a városatyák, máig értetlen pártállamiak, a konokul ellenállók, s a jószándékú tétovák. S valahol a második sorban a célratörő S. I., meg M. Gy. a világos okfejtés mestere, és S. Katalin, aki ha szólt, mindig a választók érdekében, soha másként. Mert kevesen voltak a jobbak.

Középről kelt fel, s távozott sértetten az egykori tanácselnök, s a címer előtt köszönt el az utolsó, már-már valódi polgármester, fogadva a megérdemelt tapsokat.

A terem most üres. De a függöny mögött ott lapul Sziszüphosz sziklája. Lehet görgetni újra.

A SZDSZ polgármester-jelöltje: dr. Kereskai István

Dr. Kereskai István

Néhány héttel ezelőtt az MDF helyi szervezetének polgármester-jelöltjét, Rózsás Jánost mutattuk be olvasóinknak. Ezúttal a másik „nagy” párt, az SZDSZ helyi szervezetének polgármester-jelöltjét, dr. Kereskai István-t a sor.

Hogy a választópolgárok közelebbről is megismerjék, kérem, röviden vázolja élete eddigi folyását?

— 1942 nyarán Balatonszentgyörgyön születtem, hat gyermekek paraszteszaládban. 1960 óta — a két éves, határőrségnél letöltött első tényleges katonai szolgálatot leszámítva — megszakítás nélkül dolgozom. Kezdetben Budapesten végeztem ügyviteli munkát. 1967—1987 között tanácsivonalon, a közigazgatásban tevékenykedtem. Zalaszántóon két éven át költségvetési főelőadó voltam, majd revizori munkakört láttam el. Ezután két évig a Megyei Tanács pénzügyi osztályán voltam revizor és tervezési főelőadó. 1971-ben — végleges lakásmegoldást találva — kerültem Nagykanizsára, a Városi Tanács pénzügyi osztályára. Itt kezdetben költségvetési csoportvezető voltam, majd hét éven át osztályvezető-helyettes. Ezt követően közel négy évig a városi kórházban pénzügyi és számviteli osztályvezető munkakörben dolgoztam, majd visszatértem a Városi Tanácshoz pénzügyi osztályvezetőnek. Két év elmúltával — saját kérésre —, áthelyezéssel a DKG alkalmazottja lettem, bérosztályvezető beosztásban, közel két éve azonban a pénzügyi osztályt vezetem. Társadalmi munkában 18 éve a helyi Olajbányász Sportegyesü-

let elnökségi tagja vagyok, s a pénzügyi-gazdasági munkát segítem.

— Középkolai tanulmányaimat Keszthelyen végeztem — folytatja Kereskai István —, s az ottani gimnáziumban érettségiztem, 1960-ban. Pályám során több tanfolyamot végeztem, s időelemző-normás, képesített könyvelő, államháztartási mérlegképes könyvelő képesítéseket szereztem. Később a Pécsi Jogtudományi Egyetemen — levelező úton — végeztem tanulmányokat. 1983-ban avattak jogi doktorrá.

1965-ben nősültem, feleségem tanítónő. Házasságunkból két fiú- és egy leánygyermek született. Ők egyetemre, illetve középiskolába járnak.

Pártnak soha nem voltam, s jelenleg sem vagyok tagja. A liberális eszmék híve vagyok.

Lévnék párton kívül független, miért vállalta az SZDSZ támogatását, s hogyan került kapcsolatba a szabaddemokratákkal?

Kötődésem még az országgyűlési választások idejére nyúlik vissza, amikor nagyon megragadott a szimpatikus párt országos gazdasági és más programja. Itt helyben jó felkészültségű embereket fedeztem fel soraikban, akik a város jövő önkormányzati testületében szerintem nagyon hasznos tevékenységet fejthetnének ki. A kapcsolat az ismerős párttagok révén jött létre. Előzetes megbeszélések után meghívást kaptam székhelyükre, s volt alkalom találkozni a vezetőikkel és a tagsággal is.

— *Más párt felkereste-e?*

— A kérdésre nem szívesen válaszolok, de őszinte leszek. A független kisgazdapártiak még az SZDSZ felkérése előtt megkerestek, de akkor bennem még nem értett meg a közzsereplés vállalása. Ezért nem tettem eleget kérésüknek.

— *Ha nem kéri fel az SZDSZ-esek, mint független jelölt indult volna-e az önkormányzati választásokról?*

— Nem volt szándékomban függetlenként indulni, bár baráti és ismeretségi körömben kaptam célzást erre.

— *Mi a véleménye a rendszer-változásról?*

— Szerintem a rendszerváltás eddig csak részben valósult meg. Több ismert gyakorlati jelc van a váltásnak felsőbb szinten. Szeptember 30-án és október 14-én a településeken lezajló önkormányzati választásokon sok minden

eldől. Legnehezebb a váltás a gazdaságban, a vállalatoknál és a szövetkezeteknél. Ez hosszabb időt vesz igénybe, a sok bizonytalansági tényező miatt.

— *Milyen önkormányzati testületet képzelt el városunkban?*

— Olyan színes, kiváló egyénekből álló testületre van szükségem Nagykanizsának, ahol nem a pártállás, hanem a rátermettség, a tudás, a becsületesség, a tisztesség, az odaadó munka dominál majd. Remélem, hogy a testületben nem kerülnek be ígérgető karrieristák, hatalomvágyó személyek, és a jó kollektív szellem uralkodik lesz!

— *Melyek a legfontosabb feladatok?*

— Amíg az önkormányzat gazdasági alapjai világosan ki nem alakulnak, az eddigi tanácsi intézményeket feltétlenül működtetni kell, a folyamatban lévő beruházásokat pedig be kell fejezni. Sürgősen változtatni kellene az áldatlan telefonhálózaton, a csatornázási állapotokon, az ut-és járdaviszonyokon. Nagyon fontosnak tartom az egészségügyi ellátás és az oktatás javítását, a köztisztasági, parkosítási, környezetvédelmi helyzet felülvizsgálatát, s az önkormányzathoz tartozó kisvállalatok szervezeti és tevékenységi körének revízióját. Lehetne sorolni tovább az égető gondokat, mint a fenyegető munkanélküliség minimalisra csökkentését munkaalkalmak teremtésével, a fiatalok és nagycsaládok lakáshelyzetének javítását, a bűnözési hullám megfékezését, a közművelődés fellendítését, többek között egy új könyvtár építésével. Többet kell majd foglalkozni az ifjúság helyes nevelésével, ha kell, egyházi segítséggel is. Nem szabad szem elől téveszteni a testnevelés helyzetét sem, különös tekintettel a diáksportra és a szabadidősport kiszélesítésére. Az élsport szintentartása mellett jó volna, ha lenne már egy nézőter, tágas sportcsarnokunk.

— *Milyennek képzeli a jó polgármestert?*

— Legyen hidegfejű, határozott, kemény kezű, igazságos, mérlegelő, és főleg pártatlan. Elengedhetetlenek tartom a felsőfokú képzettséget, és a gazdaságban jó közigazgatásban vagy a jogi szférában szerzett jelentős gyakorlatot, tapasztalatot, s az erkölcsi feddhetetlenséget.

— *A jelenlegi városi tanácsos szükségesnek tartana-e szervezeti és személyi változtatásokat?*

— Jelenleg — tudomásom szerint — nincs még jogszabály, illetve felsőbb irányelv az új önkormányzati szervezet felépítésére. Erre bizonyára hamarosan történi intézkedés, s akkor a helyi sajátosságok figyelembevételével alakul majd ki a polgármesteri hivatal és a szakapparátus. A személyi változások is elkerülhetetlenek lesznek, amelyek nagy körülményekkel, megfontoltsággal, a szaktudás és a gyakorlat alapul vételével kell végrehajtani.

— *Mint az SZDSZ pártlistájának élén lévő önkormányzati képviselőjelölt bízik-e választási sikerében?*

— Reménykedem, de szoros „küzdelemre” van kilátás a jelöltek között. Néhány nap múlva minden kiderül.

— *Ha a 29 fős városi képviselőtestület októberben netán polgármesterré választaná, miként fogná fel az új helyzetet, és hogyan indulna el munkájában?*

— Érett korban, 48 évesen egészséges önbizalommal, bátran állnék Nagykanizsa város élére, hiszen az elmúlt három évtizedben nagy tapasztalatokat szereztem a közigazgatásban és a gazdasági életben, s jogi végzettségem és ismereteim is sokat segítenének munkámban. A városban eltöltött húsz év alatt alkalmam volt megismerni a település szerkezetét, a város polgárainak sokaságát, s ez szintén jó alapot adhat tevékenységemhez.

Az első napokban mindenképpen szót váltanék a jelenlegi apparátus tagjaival, annak ellenére, hogy legtöbbjüket alkalmam volt megismerni tanácsi munkám idején. Nagy gondot fordítanék arra, hogy a pályázat alapján megbízásra kerülő nagyon fontos jegyzői posztra kiváló ismeretekkel rendelkező személy kerüljön. A képviselőtestület tagjaival törekednék a gyors és jó munkakapcsolat kialakítására. Feltétlenül időt fordítanék a polgármesteri munkához elengedhetetlenül szükséges törvények, jogszabályok, rendelkezések áttekintésére és tanulmányozására. Ezután jöhetne a sok-sok feladat és probléma megoldása...

— *Köszönöm a beszélgetést.*

A szeptember 30-i önkormányzati választások egyéni és listás jelöltjei Nagykanizsán

Egyéni választókerületi jelöltek:

1. sz. választókerület: Bicsák Miklós (független), dr. Bogár Gáspár (KDNP), Borda László (FKGp), Buzsics Károly (Szoc. dem. Szöv.—Kanizsai Közéleti Klub), Németh Tibor (SZDSZ), Papp Nándor (MDF), Teleki László (Cigányok Kult. Szöv.).

2. sz. vk.: Hackler János (SZSZ—KKK), Hercsik László (Miklósfai Városépítő Egyesület), Koczfán Ferenc (KDNP), Lőrincz László (MSZMP), Planter József (Független Nemzeti Mozgalom), Schmidt István (MDF), Stamler Lajos (FIDESZ—SZDSZ), Tálósi János (MSZP).

3. sz. vk.: Balogh Tibor (KKK—MDF), Dénes János (független), dr. Harsányi Tamás (SZDSZ—FIDESZ), Jáger László (KDNP), dr. Kerekes József (MSZMP), Kovács Zoltán (független), Márton Antal (SZSZ), Szőke István (FKGp), dr. Tanczenberger Sándor (független), id. Tóth Ágoston (FNM), dr. Vári László (MSZP), Váradi Istvánné (CKSZ).

4. sz. vk.: Göndör István (MSZP), Horváth Ferenc (MDF), dr. Horváth László (független), Laky Imréné (Vállalkozók Pártja), dr. Matoltsyné dr. Horváth Ágnes (SZDSZ), Merksz Andor (KDNP), Milei László (NADISZ), Tóth Lajos (független), dr. Vass József (MSZMP), Vizvári József (FNM).

5. sz. vk.: Arszin György (KDNP), Békési László (MSZMP), Cseke Zoltán (MDF), Papp Ferenc (MSZP).

6. sz. vk.: Horváth Gyula (független), dr. Kovács Sándor (KDNP), Pilczér Éva (FIDESZ—SZDSZ), Szabó Imre (MDF), Szigetvári Péter (FNM), Szőke János (független).

7. sz. vk.: Dobos István (MSZMP), Horváth József (MDF), Horváth Zsolt (KKK), Kelemen Z. Pál (MSZP), dr. Kolonics Gyula (KDNP), Kóbor Béla (MVE), Lehota János (FIDESZ—SZDSZ), Pölcz Ottó (NADISZ).

8. sz. vk.: Czupi Gyula (MDF), dr. Düll Gábor (KKK), Jancsi György (SZDSZ—FIDESZ), Möricz István (MSZP), Szép Károly (KDNP).

9. sz. vk.: Domina István (SZDSZ), Krémer József (SZDSZ—FIDESZ), Magyar József (MDF), Palotás Tibor (KDNP), Pintér Béla (KKK), Trencsényi Gyuláné (MSZMP).

10. sz. vk.: Berta József (KKK), Czoborné dr. Pintér Ildikó (SZDSZ—FIDESZ), Csontos Józsefné (FCSZ), Dávid Zoltán (független), dr. Dolmányos István (KDNP), dr. Etlér Ottó (NADISZ), Gecsné Gáti Mária (független), Gelencsér Boldizsár (VP), Marton István (MDF), Vaska Eszter (FKGp).

11. sz. vk.: Farkas Zoltán (FIDESZ), Goór Tibor (Szabadságpárt), Jászberényi

László (KKK—SZSZ), Makrai Mártonné (KDNP), Orosz László (MSZMP), Pék Pál (független), dr. Tolnai Sándor (MDF).

12. sz. vk.: dr. Andor József (KDNP), Berkes József (SZDSZ), Iványi Miklós (MDF), Jesch Aladár (SZDSZ—FIDESZ), Kulbencz Ferenc (független), Rohrböck Jenő (MSZP), dr. Szabó Csaba (KKK), Szakonyi Szilárd (VP).

13. sz. vk.: Belső Béla (független), Böjti Istvánné (KDNP), dr. Fekete Ágoston (SZDSZ), Flumbort József (független), Horváthné Polai Mária (KKK—SZSZ), Kálovics József (VP), Takács Zoltán (MDF), ifj. Tálósi Péter (FIDESZ), Török József (FKGp), Lendvai Ferenc (CKSZ).

14. sz. vk.: Bolf György (KDNP), Gát-szei Zoltán (KKK), Horváth György (SZDSZ), Kálovics László (FKGp), Kálcsics László (FKGp), Koszoru Ferenc (független), Orsós Ferenc (FCSZ), Paálné Sneff Katalin (SZDSZ—FIDESZ).

15. sz. vk.: Dömötörfly Sándor (MVE), Gether Lászlóné (KDNP), dr. Kalmár Béla (FKGp), Kövér Lászlóné (FIDESZ), Nagy Lászlóné (CKSZ).

Pártok, társadalmi szervezetek listás jelöltjei:*

1. Kereszténydemokrata Néppárt: Koczfán Ferenc, Palotás Tibor, dr. Bogár Gáspár, dr. Andor József, Makrai Mártonné, Szép Károly, Bolf György, Arszin György, Böjti Istvánné, dr. Kovács Sándor, dr. Kolonics Gyula, Szakonyi Barnabás, Gether Lászlóné, Merksz Andor.

2. Magyar Szocialista Párt: Göndör István, Böröcz Zoltán, Papp Ferenc, Tálósi János, dr. Vári László, Kelemen Z. Pál, Haász György, Zöldvári Antal Zoltán, Debreceni Attiláné, Szabó József, Liess István, Stróber Gábor.

Választási Bizottság Városi

Székhelye: Nagykanizsa, Szabadság tér

7. I. emelet 11. ajtó. Telefon: 11-171.

A bizottság elnöke: Polgár József.

A bizottság titkára: dr. Erdős László.

A bizottság tagjai: dr. Baumgartner Imre, dr. Tarnai József, Cszizmadia Ferenc, Varga Ferenc, Janzós Antal, Vigh Lajos (KDNP), Stáhl György (MSZP), Marosi Attila (MDF), Altai József (SZDSZ), Szeri Györgyi (FIDESZ), Zolcsák György (KKK), dr. Kerék Imre (MSZMP), Kónya István (SZDSZ).

Területi

Székhelye: Zalaegerszeg, Kosztolányi D. u. 10. I. emelet, 11. ajtó. Telefon: (92) 11-037.

3. Magyar Demokrata Fórum: Rózsás János, Czotterné Ivády Zsuzsa, Németh László, Csordásné Láng Éva, Czupi Gyula, Magyar József, Takács Zoltán, Erdős Géza, Horváth Ferenc, dr. Rosta Margit, Magyar József, Iványi Miklós, Schmidt István, Szabó Imre, Horváth György, Cseke Zoltán.

4. Vállalkozók Pártja: Szakonyi Szilárd, Doucha Ferenc, Gelencsér Boldizsár, Kálovics József, Laky Imréné.

5. Szociáldemokrata Szövetség: Domina István, Hackler János, Buzsics Károly, Berkés József, Tataya János, Márton Antal, ifj. Tataya János József, Soós János.

6. Független Cigány Szervezet: Csontos Józsefné, Orsós Ferenc.

7. Fiatal Demokraták Szövetsége: Stamler Lajos, Pilczér Éva, Lehota János, Farkas Zoltán, dr. Csáka Iván, Sneff Mária, Minorics Piroška, Kövér Lászlóné, Salamon László, Hercz Gábor, Tóth Tamás, Rauschenberger Péter.

8. Miklósfai Közművelődési és Városépítő Egyesület: Dömötörfly Sándor, Óri Sándor, Kőteles Mihály, Sajni István, Sajni Józsefné, Mátés László, Szabó Gyula, dr. Dömötör Károly, Vuity József, Hercsik László, Kóbor Béla, Karádi Ferenc.

9. Kanizsai Közéleti Klub: Jászberényi László, Balogh Tibor, dr. Szabó Csaba, Pintér Béla, dr. Düll Gábor, Horváth Zsolt, Markó András, Rózsahegy Istvánné.

10. Magyar Szocialista Munkáspárt: dr. Vass József, dr. Kerekes József, Trencsényi Gyuláné, Lőrincz László, Miklós Gyula, Békési László, Dobos István, Orosz László, Juhász Károly.

11. Szabad Demokraták Szövetsége: dr. Kereskai István, Balogh György, dr. Harsányi Tamás, Balassa Béla, dr. Buzási Ferenc, Czobor Zoltán, Molnár László, Kecskés Jánosné, Kovács József, Neme-re László.

12. Független Nemzeti Mozgalom: dr. Izsák Attila, Planter József, Ország József, Tóth László, Polai Dezső, Kiss Tivadar, Szigetvári Péter, Vizvári József.

13. Magyarországi Cigányok Kulturális Szövetsége: Teleki László, Nagy Lászlóné, Váradi Istvánné, Lendvai Ferenc.

14. Nagykanizsai Demokratikus Ifjúsági Szövetség: dr. Etlér Ottó, Pölcz Ottó, Gadányi László, Horváth Zoltán.

15. Független Kisgazda-, Földmunkás és Polgári Párt: Szőke István, dr. Kalmár Béla, Borda László, Vaska Eszter, Kálcsics László, Bicsák István, Török József.

*A képviselő potenciális polgármester-jelölt. (A szerző.)

„Akár az ördöggel is cimborálunk, de első a város érdeke”

MSZP fórum a helyhatósági választásokról

1990. szeptember 17-én a kánizsai MSZP szervezet bemutatta képviselőjelöltjeit.

Göndör István pártelnök a legfontosabbakra tért ki.

— Minden állampolgár észrevételét szívesen fogadjuk — kezdte. Nem törekszünk kizárólagosságra. Nem kívánjuk a bölcsék követet keresni. Támogatunk minden független jelöltet, ha programjával egyetértünk. A jelenlegi helyhatósági választásokon lesz ilyen jelölt. Szándékaink tiszták, a tenni- és segíteni akarás motiválja őket.

Az új képviselőtestületnek hatalmas munkát kell vállalnia. Egy egészen új apparátust kell létrehozni, és erre igen kevés az idő.

Az új képviselőtestület nem lehet pártharcok színtere. A személyi összefonódások teljes megszüntetése és teljeskörű információcsere szükséges a testület és a közvélemény között. Ma még bizony „felületik” az embereket.

Menedzser típusú vezetőkre van szükség, és több áldozatra.

Támogatjuk a vállalkozókat, a város és a városkörnyéki ipari fejlesztését és az egységes adóelosztást. Nem azon kell törni a fejünket, hogyan lehet újabb adókat a lakosságra kivetni.

Eddig minden párt egyetértett azzal, hogy privatizálni kell, de amikor érdemi döntést kellene hoz-

ni már nincs egyetértés. A föld is — bizonyos értelemben — a spekuláció eszköze lett. Ez félig jó, mert végre igazi értékén számolják a földet, de rossz is, mert a földkérdés megoldatlansága az ország jövő évi kenyérét veszélyeztetheti.

Kanizsának megyei jogú város-sá kell válnia.

Fazont kell adni a városnak. El kell döntenünk, hogy mit akarunk, és azt tántoríthatatlanul végig kell vinni. Amennyiben a helyhatósági választások után is a kormánykoalíció arányai érvényesülnek, fennáll a valószínűsége annak, hogy lemásolják a központi elveket, és akkor lesznek csak igazán nagy bajok — mondta többek között Göndör István.

A gyűlés kötetlen beszélgetéssel ért véget.

Vízvári József

Jó lenne lejönni a fáról...

Szombat délután van. Napsütés, jó a levegő, családi program az almaszedés. A Behiák-pusztán székelő állami gazdaság jól megszervezte a Szedd magad! akciót. Egyik oldalon irányba, almaszedéshez, a másik oldalon ki, méréshez, fizetéshez, búcsúszóra. Öröm dolgozni a roskadozó almafa-utcákban. Nincs zsúfoltság, a piroslojonatán csak úgy mosolyog a szüretelőkre. Kellemes beszélgetés, gyerekek a fákra, a magas fűben. Igazi, hétvégi pihentető program. Telnek a ládák, zsákok, kosarak. Mindenki annyit szed, amennyi az igénye, no, meg a pénze.

Mi már végeztünk, indulnánk kifelé. Csakhogy a ki vezető utat két kocsi eltorlaszolja. Almaszedők. Vissza tolatni nem lehet, mert mögöttünk még többen vannak. A kijelölt körforgalom pedig csak előre vonulást sugall. Az elől álló Dácia tulajdonosa — kéresemre — azonnal kiáll a főútra, de nem így az utánfutós Lada. Kérleljük, hogy húzódjon oldalra, így majd elférünk mellette. Várjunk! — hangzik a szentori szó. Miért? Az almát összeszedtük, az almáskert bekötött útján két kocsi is elfér egymás mellett, csak egy kis jóindulat kell. A

tulaj már hajlana a jó szóra, amikor az egyik fa tetején megszólal az após: Menj vissza oda, ahonnan jöttél! Nem értjük, miért szól bele, s hogy hová is küld vissza. S egyáltalán: Miért tegez?

Szép szóval próbálunk érvelni: ha estig rakodnak, mégsem állhatunk itt addig. Addig fogtok itt állni — hangzik megfellebbezhetetlenül az ítélet a fa tetejéről. Aztán mocskolódo szavakkal adja ki dühét odafönn az úr, éreztetve hatalmi fölényét; ha nem akarják, mi innen ki nem hajtunk.

Akkor elnémultam a dőbenettől, ezért csak most mondom.

— Uram! Ott fönna a fa tetején! Milyen pozícióból hangoskodott? Tudom, aki fönna van, az előnyben is van. De miért? És kinek az előnye az? Nem a kultúremberé, nem a kultúrmenté. Az Európába vezető út valahol itt van, de hogy ráléphetünk, talán le kellene jönni a fáról. Végleg!

Most is nagyot fújok, ahogy az esetre gondolok. Végül is nem kellett hátunkra venni az autót, de a délutánra árnyék borult...

Bné

Új elektronikai szaküzlet

Nagykanizsán a Somogyi Béla út 32. sz. alatt megkezdte működését egy osztrák—magyar vegyesvállalat, az AUDEX Kft. Az üzletvezető, Zádori László mondta el, hogy a vállalat az országban a harmadik, de tervezik még nyolc hasonló felépítését. A következő Nyiregyházán készül el nemsokára.

Mindenfajta elektroakusztikai terméket háztartási villamos berendezéseket, műholdvevőket, videókat találhatunk a polcokon. A különleges igényeket is rövid határidőn belül ki tudják elégíteni. Részletfizetési lehetőséget kínálnak, és minden hónapban más-más termék lesz állított áron is kapható. Jelszavuk: nem kell Ausztriába menni, forintért ugyanazt a minőséget kínálják. És bizony alacsonyabb áron mint az itthoni kereskedők.

Szomorú aratás. Vajon aszályos nyarunkra kietlen ősz köszönt? A napraforgóolaj, a cukor és zöldség ára már felszökött. A többivel ki és meddig vár? S aki a pult előtt topog, az is mire és meddig? (Szakony Attila felvétele)

Jó felhozatal, növekvő árak

Piaci körkép

Egy piaci szempontból „szürke” napon, kedden jártunk az ezerszer elátkozott városi piacon, hogy lássuk, mi mennyiért kerül a kosárba.

Első útunk a piacfelügyelőség-re vezet.

— Jelenleg hét munkatársam van — fogad *Dávid Zoltán* — egy statisztikus, egy gombaszakértő, három rész munkaidős helypénzszedő, de hozzánk tartozik a két hatósági hűböltos is. Az idei aszályos időjárás ellenére az elmúlt hónapokban kiegyensúlyozott és jó a kínálat, az árak azonban nem kedvezőek. Fokozatosan kúsznak felfelé. Ezen azonban nem lehet csodálkozni, hiszen a vetőmagok, a permetezőszerek, a felhasznált energia ára és az élő munka értéke is állandóan nő. Ami a keresletet illeti, az nem kedvező, ugyanis a közeli KGST-piac megszűnése óta érezhetően visszacsegett a forgalom — tájékoztat a piacfelügyelőség vezetője.

Körbejárunk.

A rendelkezésre álló termék- és árlisták tényeket rögzítenek. *Fónagy Lászlóné* statisztikustól megtudtuk, hogy a tavaly szeptemberi árákhoz viszonyítva a legtöbb áruinflációs ára az átlagos országos inflációs rátát is meghaladja. Néhány kiragadott példa (zárójelben 1989. szeptember második hetének átlagárait tüntettük fel): burgonya 12-15 (11), sárgarépa 20-30 (20), petrezselyem-gyökér 35-50 (30), vöröshagyma 20-25 (15), fokhagyma 100-130 (70), fejeskáposzta 18-12 (8), kelkáposzta 25-40 (15), karalábé 20-25 (15), karfiol 40-50 (30), paprika 25-70 (35), zöldbab 50-60 (40), mák 120-140 (100), téli alma 20-35 (25), körte 25-40 (22), őszibarack 20-40 (20),

szilva 30 (10), szőlő 30-50 (30), szárazbab 80-100 (60), savanyúkáposzta 35-40 (25), vargányagomba 400 (200) Ft/kg.

Vránics Lászlóné gombaszakértő szerint a gombavizsgálat teljesen megbízható és díjtalan. Az eladók jóindulatúak, amit bizonyít, hogy visszaélés és egészségügyi probléma — mérgezés — nem volt. Vránicsné munkaidejét egyébként a felügyelet mázsás mérlegének kezelése tölti ki, melyért 2 Ft-ot fizetnek a betérők.

A helypénzszedők aztán közlik, hogy a tarifa négyzetméterenként 20 forint, de adnak ki 10 forintos — fél négyzetméteres (!) — jegyeket is.

A hatósági hűböltot természetesen zárva találtuk.

— A bolt az elmúlt hetekben csak pénteken volt nyitva — közli *Dávid Zoltán* —, amikor a vásárlók 30 százaléka árengedménnyel vehettek selejtes csirkerészeket, amelyeket Keszthelyről szereztek be. Októbertől — a felújításra került zalaszentbalázi vágóhid műszaki átadása után — ismét rendszeresen nyitva lesz a bolt, s remélhetőleg elegendő hatósági húsuval.

— A szomszédban — a keleti üzletsoron — *Horváth László*, a 61. sz. hűsbolt bérletes vezetője informál:

— A hűselltetés megfelelő, bár a drágább húsok — comb, lapocka, karaj, füstölt árúk — iránt minimális az érdeklődés. A lakosság vásárló kedve mostanában az olcsóbb tarja, oldalas, dagadó, csülök, láb és szalonna irányába tolódot el. Kár, hogy ezekből az árukból a Zalahús helyi gyárából csak keveset és akadovva szállítanak. Szerencsére Kílimánból, Palinból és Egerszegről mindig érkezik segítség.

A boltok előtt kisebb embercsoport. Zömében nyugdíjasok, rendszeres „vendégek”. Az Olajbányász és a MÁV NTE labdarúgócsapatának szurkolói ők, s most is az elmúlt forduló eseményeit értékelték, a következőket latolgatták.

A nyugati üzletsornál — *Vörös Ferencné* és *Oldos Rudolfné* italboltjai előtt — sok a megszo-kott arc és alak, de nyugalom van, ezúttal békésen kortyolgatják a féldeci erőset, a kis- és nagyfröccsöt és a palackozott sört.

Pertaky Lajos Tulipán Virágboltjánál lánya, *Kovács Ernőné* az ügyeletes árusító. Éppen egy szőke fiatalasszonyt szolgált ki, aki a 23 Ft-os székfűből három szép csomagolt csokrot visz 240 Ft-ért.

— Gyesen vagyok, s a munkahelyi Máriákat megyek utolag köszönteni — mondja *Darabos Ferencné*.

A Mókus lángosstűnél egy éhes menyecske — *Anek Ferencné* — vásárolt két forró lángost, darabonként 8 forintért.

— Mostanában naponta 200-300 lángos fogy, s ez visszaesést jelent a lengyel piac virágzása idején eladott dupla tételhez képest — közli a „tulaj”, *Horváth Károlyné*.

A piac közepén lévő kocsizásokat 70 százalékkalban foglalják el az árusítók, s ez elmaradt a zsúfolt szombati és a teljes pénteki és szerdai kihasználtságtól.

A szemerkélő, majd eleredő esőben a vásárlók esernyőt sűrűn nyílnak, az árusítók azonban az eget kémelve nem mozdulnak. Várják a kuncsaftokat...

Sz. Józsefné kiskanizsai östermelő gyönyörű kelkáposztái és fejes káposztái, eddig 500 forint

körüli bevételt hoztak. Kevés? Sok?

Jakab Imre szepetneki östermelő fedett standjánál Milávecz Erzsébet árusít a hatalmas zöldpaprika hegyből, kilónként 30-60 forintért. A bevételről a „főnök” engedélye nélkül nem hajlandó nyilatkozni...

Az északi oldalon *Szokol Pál* magánkereskedő felesége szolgál ki a minőségi áruháalmazból egy idős nyugatnémet házaspárt; 4 kiló fokhagymát vesznek, 520 Ft-ért. De kapható 120-ért szép banán, csomónként 6 forintért piros retek, s 180-ért gyönyörű sampion-gomba is, no és 70-ért csemegezőlő.

— Igyekszünk friss és jó minőségű árut kínálni, mert nálunk sok külföldi fordul meg. Ferjem most beszerzési körúton van — mondja *Szokolné*.

Mögötte *Buresi Feri* bácsi árul burgonyát, paradicsomot és gyümölcsöt.

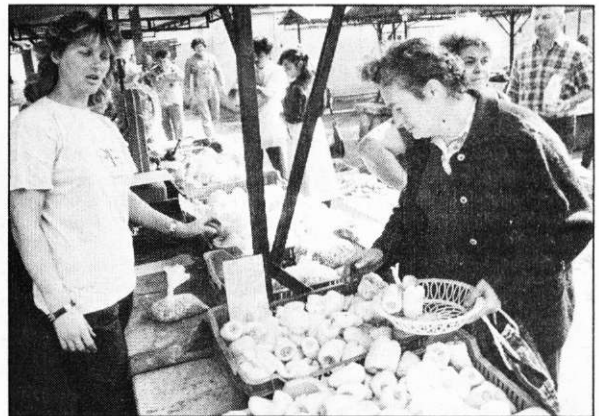
— Ifja, kell egy kis kiegészítés a havi hat és fél ezer forint nyugdíj mellé — mondja. — Alapul a sormási egy hold saját szántóföld, s lányaim újudvari, magyarszerdahelyi kerti és hegyi területeit szolgálnak.

A gyümölcsös standoknál a 73 esztendő *Kucsebár Györgyné* Miklósfáról hozott 15 kiló alexander-körtét. Zömét már megvásárolták. A maradékra egy idős úr alkuszik 30 Ft-ról 25 Ft-ra. Az eredményt nem várjuk meg...

Közben eláll az eső, a nap is ki-ki bújik a fellegek közül. A hangulat és az emberek arca is vidámabb.

Távozáskor a majdan felújításra kerülő tágasabb és tisztább piacról ábrándozunk...

Tihanyi István
Fotó: Szakony Attila

Kontárok világa

A liszói vezeték ivóvíz-rendszer immáron az átadás küszöbéhez érkezett. Az örömet azonban beárnyékolja egy kellemetlen közjáték.

A kivitelező vállalat a kész rendszert próbamóds alá helyezte, hogy az esetleges szivárgásokat megtalálja. Ez szabály, de megvalósítását felelőtlen személyek veszélyeztették.

Buni József (önkéntes rendőr), saját ötletétől vezérelve, az utcai víznyerő kutak egyikéről több köbméter vizet a vizelezető árokba eresztett. Nos, ezeknek a kutaknak speciális kulcsa van. De honnan szerezte Buni József? Ki engedélyezte a

kalózációt? Ez okozott két nap múlva komoly fejtörést a tervezőmérnöknek. Meg az, hogy nem tudták elképzelni, hová tűnt több köbméter víz a rendszerből.

A liszói vízműtársulat elnökének, Sági Józsefnek jelezték az esetet, aki meg is tette a szükséges lépéseket. A dolog látszatra rendeződik, mégis kérdések sorakoznak: Hol élünk? Ki vonja felelőségre a felelőtlen embereket? Mert ha a kontárok kezét nem fogják le, jövőhetetlen károkat okozhatnak a községnek. Belőlük, a másnál mindent jobban tudókból ugyanis túl sok van hazánkban.

Miért van lezárva egy aranybánya?

A miklósfai termálkút kálváriája

Csak kevesen tudják Nagykanizsán, hogy a miklósfai városrészben egy termálkút van hosszú évek óta zárva. A legszomorúbb az, hogy kihasználatlanul, pedig a hőforrás gyógyászati szempontból is egyedülálló.

Körülbelül 8-10 éve fűrták ezt a kutat — kezdi a lényegnél Dömötörffy Sándor a Városszépi Egyesület elnöke. — Már akkor készítették szakvéleményt a termálvízről, és kiderült, hogy körülbelül 70 fokos és gyógyászati szempontból, bizonyos alkotóelemeinek köszönhetően, jobb, mint a zalakarosi víz összetétele. Ez főleg a magas fluortartalmának köszönhető, amely ritka még Magyarországon gyógyvízeinek magas számához viszonyítva is.

— **Miért nem foglalkoztak eddig ezzel a hatalmas értékkel?**

— Egy régebbi elképzelésről tudok csak. Eszerint fogpasztagyártásra szeretnék volna felhasználni a magas fluortartalma miatt, de nem lett belőle semmi. Az ilyen elképzeléseket egyébként is komolytalanok tartom. Nem értem, hogy miért nem lett e természeti kincsből a környéknek haszna, hiszen egy lezárt termálkút úgy gondolom inkább egy furdó szolgálhatna, mint egy fogpasztagyártó.

— **Kié a kút?**

— Kezelői jogát, úgy tudom, a városi tanács odaadta egy zalakarosi francia vállalkozónak, a Tanzerberger Kft.-nek. Ha így van, akkor nem csoda, hogy ez a kút zárva van, hisz konkurenciát

jelent Karosnak. Tanzerberger pedig oda kötődik.

— **Mint a miklósfai Városszépi Egyesület elnöke mit kíván elérni a kúttal kapcsolatban?**

— Ennek a körzetnek vagyok a képviselőjelöltje, így kötelességem ezzel a termálkúttal és hasznosításával is foglalkozni. A környéknek ez olyan lehetőségeket jelentene, amelyeket ki nem használni vétek. A még meglévő városi tanács és a vezetés súlyos hibájának tartom a kérdés mellőzését. Folytak tárgyalások a kft.-vel a kezelői jog visszaadásáról, de ez több száz ezer forintot jelentene, mert a kút karbantartására a kft. állítólag ennyit költött. Szeretném meggyevezni, hogy a karbantartás az utóbbi 8-10 év alatt a kút egyszeri lefestésével ki is merült.

— **Őnök mit tudnak felajánlani a gyors eredmény érdekében?**

— Dr. Perjés András, a környezetvédelmi minisztérium ilyen ügyekben is felelős vezetője már felajánlotta segítségét, és hajlandó egy komplex, a termálvíz teljes kihasználását segítő terv elkészítésére.

Telefonon sikerült elérnünk Karmazin Józsefet, a Városi Tanács osztályvezetőjét is. Érdeklődésünkre azt a választ adta, hogy a kút a városi tanács tulajdona és szeptember 30-ig meg is kívánja tartani. Az esetleges hasznosítás az új polgármesteri hivatal feladata lesz. Karmazin József nem tudott arról, hogy a kezelői jogot egy kft. gyakorolná.

Magyar fül-, orr- és gégeorvosok vándorgyűlése Kanizsán

Szeptember 14-15-én városunk adott otthont a fül-, orr- és gégeorvosok audiológiai szekciójavándorgyűlésének. A megjelen-

teteket a szervezőbizottság nevében dr. Dull Gábor kórházi főorvos köszöntötte, majd Zsoldos Ferenc tanácselnök üdvözölte az ország különböző kórházaiból, klinikáiról érkezett orvosokat. Elmondta, hogy megtiszteltetés ez a vándorgyűlés, mert az itteni munka elismerését is jelenti.

Ezt követően dr. Bauer Miklós, az audiológiai szekció elnöke nyitotta meg a vándorgyűlést. Külön örömet fejezte ki azért, hogy közel kétszázan jöttek el. Köszöntötte az elnökségben helyet foglaló dr. Ribári Ottó, a magyar fül-, orr- és gégeorvosok egyesületének elnökét.

Dr. Bauer Miklós szögl a két-napos rendezvény programjáról is, kiemelve, hogy a 23 elhangzó előadás nem csak az audiológiai foglalkozik, hanem a társ- és határtudományok képviselői is beszámolnak kutatási eredményeikről.

A tanácskozással egyidőben a szakterülethez kapcsolódó orvostechnikai kiállítás és bemutató nyílt a Hevesi Sándor Művelődési Központban.

M. Gy.

(Vári)

Történelmi igazságtételt!

FKGp célja meghatározott útkijelölés, nem a jelenlegi politikai és gazdasági rendszer bírálata. Mi határozottan állítjuk, hogy a gazdaság és politika egymástól elválaszthatatlan egységet alkot és stabilitásuk egymás garanciája. Viszont mindenkinek tudomásul kell vennie, hogy országunk jelenlegi gazdasági helyzetét mi, magyarok tettük ilyené, és nekünk is kell megoldani. Nehéz helyzetben vagyunk, mert családost, hitveszett embereket kell meggyőzni arról, hogy valójában mit akarunk. Az ő érdekeiket szeretnénk képviselni. Politikai ellenfeleink azt hirdetik, hogy az 1947-es tulajdoni állapottól való kiindulás túlságosan régre tekint vissza. Tények bizonyítják, hogy 1968-ban még az 1947-es tulajdonosok nevén szerepelt a földek több mint 70 százaléka. Ki és milyen jogon, erkölcsi alapállásból akadályozhatná meg a történelmi elégtételt?!

A nagykanizsai FKGp mindent megtesz annak érdekében, hogy belső hatalmi harcól mentes önkormányzati testület működjön. Félre kell tenni a szélsőséges megnyilvánulásokat, nyilatkozatokat! Mi kitartunk céltudatos politikánk mellett. Gondolatok gazdaságpolitikai alapértéseinkből:

- A falvak helyzetének rendezése,
- új ösztönző hatású adórendszer,
- nyugdíjrendszer átalakítása,
- kisvállalkozások létszám és gazdasági korlátozásának feloldása,
- az egészségügy helyzetének rendezése,
- magántulajdon elsődlegessége,
- vagyoni elszámolás törvényes módon.

Kérjük támogatását jelölteinket! Mindnyájunk érdekében vegyünk aktívan részt a választásokon!

Bort, bázát, békességet!

Köszönettel: Forgó Zoltán

Új idők, új szelei...

Igazgatóváltás a Hunyadiiban

Horváth Ferenc négy pályázó közül nyerte el a Hunyadi János Általános Iskola igazgatói tisztségét. Terveiről, elképzeléseiről beszélgettünk:

— A szemléleten kell változtatni — kezdte az új igazgató. — Követelmény, hogy az iskolák olyan szolgáltatásokat nyújtsanak, melyek a társadalmi igényeket veszik figyelembe. Azok az intézmények, amelyek már léptek ez ügyben, nyilvánvaló, hogy nagyobb sikerre tettek szert. Olyan értelemben, hogy több lett a beiratkozott tanulójuk, jobban tudtak válogatni. Azok az iskolák, amelyek nem váltottak időben, hátrányos helyzetbe kerültek.

— A Hunyadi hátrányban van?

— Igen, ez tény, a Hunyadi is hátrányba került, noha nagyjában-egészében minden általános iskolának azonos tárgyi és személyi feltételei vannak. Feladatomban most az, hogy olyan programjait tegyék a szülőknek, melynek eredményeként itt is megnövekszik a beiratkozott gyerekek létszáma.

— Hány elsőűk van?

— Harminchárom. Ez lehetővé tette, hogy két első osztályt tudjunk indítani. Egy úgynevezett „normál” és egy kislétszámú felzárkóztató osztályt. Régi vesszőparipám, hogy a városnak legalább öt-hat olyan osztályra van szüksége, ahol a nem kellően

iskolaérett gyerekek fejlesztését megoldják. Hangsúlyozom, ez nem a régi korrekciós osztály! A kettő között az az alapvető különbség, hogy míg a korrekció egy évre szóló programot dolgozott ki, a felzárkóztató addig viszi a programot, ameddig a gyerekeknek szüksége van rá. Elvileg a nyolcadik osztályig is tarthat. Az ide járó gyerekek bizonyos részterületeken fejletlenebbek, mint társaik. Van, aki mentálisan, van aki pszichésen fejletlen. Ameddig szükséges, addig itt maradnak, a létszám viszont mobil. Aki utolérték társaikat, átmennek a másik osztályba, de ez fordítva is igaz, ha valaki nem bírja a terhelést, azt ide, a kis létszámú osztályba irányítják.

— Idén indult először ilyen osztály?

— Nálunk igen. Két évvel ezelőtt már volt ilyen kísérlet a Vécsey iskolában.

— Az oroszon kívül idegen nyelvet is tanítanak?

— Október 1-jétől az elsöben nálunk is indul második nyelv. Mi a németet javasoljuk, mert ahhoz adtak a tárgyi és személyi feltételek, és a program is. Ennek folytatása a következő évben az lesz, hogy indítunk egy szakkörös vagy fakultációs angolcsapatot. A feltételek az, hogy az övodában történt válogatáskor 8-10 tehetséges gyereket találjunk. Jövőre az övodákkal együttműködve szeretnénk indítani a számítástechnikát is.

— Miért elsőből?

— Nyilvánvaló, hogy a számítástechnikát az életkori sajátosságoknak megfelelően szeretnénk oktatni. A program adott, mert megrendeltük. Ehhez jönne egy teljesen játékos nyelvtanulás. A körzetünkhez tartozó övodákkal a kapcsolatot szorosabbra szeretnénk fűzni, ennek érdekében januártól előképzésbe vonnánk a hozzánk beiratkozni szándékozó gyerekeket. Ez tulajdonképpen a matematikai logika fejlesztése lenne.

— Milyen újat tud még ígérni a Hunyadiiba jövő gyerekeknek?

— Talán mi leszünk az első olyan iskola, ahol négy nyelvű oktatás lesz, három éven belül. Németet, angolt, franciát és oroszot tanítunk. Úgy gondoltam, hogy a Batthyány gimnázium francia tagozatának alapjait a Hunyadi iskola teremthetné meg. Jövőre a 7. és 8. osztályban fakultáció keretében tanulhatják a gyerekek a nyelvet. Elsősorban a gimnáziumban továbbtanulóknak ajánljuk. Nekünk az a célunk, hogy a Hunyadiiból ne kerüljön ki funkcionális analfabéta.

— Hogyan teremtik meg mindehhez az anyagi feltételeket?

— Ha lehet, központi pénzforrásokat szerzek, de ebben nem bízom. Azt hiszem, hogy a jövőben sem lesz több pénz az oktatásra. Tehát saját költségvetésből kell az anyagi alapokat megteremteni. Ezek részben dologiak, részben bérjellegűek. Át kellett dolgozni a költségvetés belső szerkezetét. Bérmegetakarításokat sikerült megvalósítani több olyan funkció megszüntetésével, mely jelentős összegeket vitt el. Például a reggeli ügyeleti órákat másképpen oldjuk meg. Részben átcsoportosítottuk a vezetői és társadalmi funkcióhoz kötődő órákdevezményeket is. Ezzel heti 11 órát sikerült nyernünk, s ezt tudjuk jelenleg a programok kidolgozására fordítani.

— Igazgató úr is tanul valamit?

— Igen, én Hunyadiul, a tantestület pedig Horváthul.

Marton Györgyi

Kápolna- felújítás „magyar módra”

Már a külseje után is ráfér egy alapos tatarozás a Kórház-kápolnára. Augusztus 23-án el is kezdődtek a munkálatok. A lendület azonban alig egy hétig tartott, ezután az építők a szokásos zsargont használva „levonultak”. Azóta a tető megbontva, ázik a templom. Szerintünk kár érte...

1. „Hámlik le a vakolat”.
2. Bár a szépszámú hívő még nem ázik, mert...
3. ... egyelőre csak a sarkokon folyik be az esővíz. Igaz, ott már be is szakadt a mennyezet. Az építőknek mindenesetre gratulálunk..

Z.T.I.

(Szakony Attila felvételei)

Történelmi falvak

Bajcsa

Zsúpos ház Bajcsán, 1954-ben.

Fotó: dr. Kerecsényi Edit

Bajcsa neve először 1325-ben szerepel egy oklevélben Boych formában. Középkori története ismeretlen, valószínű, hogy a kanizsai váruadalom tartozéka volt.

A falucska határához tartozó, mocsár övezte dombon Szigetvár eleste (1566) után végházat emeltek, melynek kapitánya Malakóczy Miklós lett. A vár sok szenvedett a Kanizsa bevételére készülő török támadásaitól. (1593-ban pl. Zrínyi György és vitézei is megütözték itt a törökkel.) Jobbágysai az állandó lébizonytalanság miatt oly szegények voltak, hogy 1598-ban pl. nem is lehetett megadóztatni őket. A falu neve ekkor már Baycha.)

Mivel Kanizsa várához tartozott, Paradeiser ezredes, a vár akkori kapitánya itáliai fából és növényekből igen szép kertet telepített itt. Emléke Leányvárként maradt fenn a népi emlékezetben. A falucskát és végházat 1600-ban a Kanizsa elfoglalására gyülekező török had pusztította el.

Kanizsa 1690. évi visszafoglalása után annak egymást követő földesurai birtokolták, mígnem 1744-ben Kanizsa, s így Bajcsa-pusztja is Batthyány Lajos nádor birtokába került. Határát szepetneki parasztok bérelték a mindenkori földesúról, s neki adóztak a két jól jövedelmező malom is. Úgy tűnik, hogy a herceg egy nagyobb majorságot építtetett tervezte, mert hamarosan deszkametszést és téglagyártást létesített itt, de mivel nem volt elegendő munkászék, a pusztát 1761-ben főleg muraközi horvát jobbággyokkal betelepítette.

A kemény feltételek, a magas bérleti díj, a sok robot és tilalom következtében azonban a gyenge, hol homokos, hol vízenyős talajon a falucska csak vegetált. Kegyetlenül szípolozta a jobbággyokat az uradalom Csemez nevű bérlője is.

Látva a jobbággyok elkeseredettségét, 1780-ban az uradalom egyenesen 23 nyegdetelket juttatott a parasztoknak, és pedig úgy, hogy mindannyian egyformán kaphassanak földet a jó minőségű és a gyengébben termő földökben. Ugyanakkor a herceg mindenféle hozsonvévelt megiltott a környező erdőkben, ezzel szemben arra kötelezte a

jobbággyokat, hogy vadászatai alkalmával hajtóként szolgáljanak.

1830-ban a földesúr — a jobbággyok elkeseredett ellenállását látva — úrbéri regulációt hajtott végre, azaz a régi jobbággytelkeket és intásföldeket kisajátítva kedvezőtlenebb helyen és körülmények között új jobbággytelkeket elfogadására kényszerítette őket.

Ilyen körülmények közepette a falucska csak lassan fejlődött és mindenkor igen szegény volt. Sok gyermek született: A népesség 1700-1851 között 157-ről 310-re, majd 1900-ig 464-re gyarapodott.

Ennyi embert azonban a homokos föld a nagybirtok szorításában képtelen volt eltartani, azért az 1880-as évektől mind többen vállaltak munkát a vasútnál vagy mentek el hathónapos munkára summásnak. Mások fuvarosként próbálták megélhetésüket biztosítani, ismét mások kívándoroltak Amerikába...

A szegénységgel magyarázható, hogy a házak fele még 1930-ban is fatalpas és zsúpfedeles volt. Minden telken ott állt a fonott kukorica kas is, mivel a táplálkozás alapját a kukorica és burgonya biztosította.

Néprajzilag a Murakeresztúr—fityeházi horvát népcsoporthoz tartozott, de az 1930-as évektől mindinkább érezhető a lakosság viseletén és életformáján Kiskanizsa hatása.

1945. április 2. után a Batthyány-Strattman hercegi nagybirtokból 126 szegény paraszt jutott itt földhöz, ám többségük csakhamar bekényszerült a tsz-be. Akik erre nem vállalkoztak, azok brigádokba tömörülve az ország nagy építkezésein, a vasútnál, a postánál vállaltak munkát, és sokan évtizedekig kététenként vagy hetenként jártak csak haza. Az 1970-es évektől megszűnt ugyan a távingázás, de még 1976-ban is 228-an jártak naponta Kanizsára dolgozni — köztük 104 nő — az akkor 703 lélekszámú Bajcsáról. Városkörnyéki településként ekkor csatlakoztak ugyanis Nagykanizsához s ezzel új fejezet kezdődött a település életében.

dr. Kerecsényi Edit

Jimi Hendrix emlékére

Ahangszedő gyémánt tülje puhán ereszkedik a fekete bakelit lemezre, és megszólal egy csodálatos, még ma is csak kevesek által ismert különös és különleges zene, Jimi Hendrix zenéje. Neve összeforrt a popzene, a blues és a rockmuzsikával. Ő volt az, aki meg tudta előzni korát. Ő volt az, aki tudott sírni, nevetni, és beszélni is a gitárjával. A barátaiért élt, azokért, akik szerették a muzsikáját.

20 éve halt meg Londonban. Próbálták megmenteni az életét, de a kábítószert elpusztította. Az orvosok értelmetlen és érthetetlen halál-

ról beszéltek. Igaz a XX. század olyan zenésze távozott, aki — ma már tudjuk — pótolhatatlan veszteséget jelent a világ művészetében.

Énekelte a szerelemről, a háborúról, amelyet gyűlölt, a békéről, mely csak álom maradt, és a halhatatlanságról, mely végül az övé lett.

— Ha meghalok, ne sirassanak! A zenémet játsszák, és közben tegyétek mindazt, amit az embernek tennie kell — mondta.

Szegény, aki nem hallotta őt.

V. J.

Filmjegyzet

Robotzsaru 2.

Nem szeretném magamat abba a — sajnos túl közelinek tűnő — időbe képzelni, amelyben a címszereplő(k) ki tudja hány lövető mardályukat puffogatják. Rettenetes, elborzasztó ez a jövőkép, s ráadásul nem is tűnik fantasztikusnak. Ha arra gondolok, hogy békésnek tűnő világunkban nap mint nap — vagy inkább percenként? — megtörténik, hogy elsül egy fegyver és a golyó sokszor az abszolút tízes körbe talál, bizony kezdem magam rosszul érezni. Hát még ha azt látom, hogy egy fémdarab gyerek kezében válik gyilkos szerzőjévé — mint a filmben is

A mai — nemcsak amerikai — közrendet alapul véve nem volt nehéz dolga Irvin Kershnernek, amikor 1989-ben megrendezte az előreláthatóan sorozattá szélesedő Robotzsaru második részét. A fegyverek, a kocsi, az egész technika annyira mai, hogy még a jó öreg kiborgot is valószínűleg képzelhetjük.

Alex Murphy (exember-)rendőr újra felveszi a harcot az alvilág, nevezetesen a NUKÉ becenevű kábítószert előállító és forgalmazó csapat ellen. Harca a magányos hősköz szokásos és kilátástalannak tűnő küzdelme, hiszen még a rendőrség sem tart ki igazán mellette. Korruptió, hatalomvágy és más emberi jellemtelenségek is nehezítik a munkáját, sőt bevetik ellene a szuperfegyvernek szánt Robotzsaru 2-t is.

Tobzódik a film a legkülönfélébb — ti. a legprimitívebből a legokéletesebbig kivitelezett — technikai trükkben. Tökéletes a Peter Weller által „alakított” kiborgrendőr szerelése, de a boldogult emlékeztető „Birodalom visszavág” lépegetőtől bizony távol áll az ellenfél ormótlan mozgatója. Nem véletlen az összevetés a Star Wars trilógia második részével, hiszen Irvin Kershner volt annak is a rendezője. Talán szűkebbre szabták a költségkeretet ennél az alkotásnál, ezért tűnik úgy, mintha a századelőn készült King Kong trükkmesterei dolgoztak volna itt is.

Ezt a pénzühiánytalan valamegyest ellensúlyozza az operatőr Mark Irwin munkája. Igaz, néha premier planban dugja az orruk elé egy-egy frissen szerzett gyvelő gyomormozgató látványát, de azért ügyes kameramozgatókkal és kitűnő beállításokkal látványossá és néha lenyűgözővé tudja tenni a képet.

A film befejezése egyértelműen sejteti, hogy még nincs mindennek vége. Szeretném azonban hinni, hogy a következő rész valami olyasmiről szól, hogy a robotzsarunak már csak egy ellenféllel kell megküzdenie.

Ez pedig a rozsdá, ami ellen téltelenségében harcol majd.

Lendvai Béla

Ha a nézőtér alszik...

Tömeghipnózis

Vladimir Paszternak Kanizsán

A sejtelmes plakátok már régóta hirdették, hogy Paszternak doktor fellép a HSMK-ban. Várakozás és kíváncsiság meg a „na én nem hiszem”, „engem úgy sem lehet hipnotizálni” vibrált a levegőben. Nyolc óra után pár perccel aztán megjelent egy teljesen átlagosnak tűnő férfi, és elkezdődött!

Először a közönség kezét „ragasztotta” össze. A melettem ülő lány felszisszent: „Nem tudom szétvenni az ujjaimat!” Kis idő múlva persze engedett a varázs, s az ujjak engedelmessékedtek gazdájuknak.

A doktor személyesen választotta ki a médiумokat. Volt köztük tanár, diák, gyárban, hivatalban dolgozó. Megérintette őket egyenként, s olyan erős vonzás alá kerültek, hogy előre dőltek. Nem lehetett kis teljesítmény elkapni a néha-néha túlsúlyos alanyokat.

Egy hölgy gyűrűt rejtett el a nézőtérre, s a doktor, fekete suklyával a fején, pillanatok

Katalepszin (a test bármilyen helyzetbe hozható).

alatt megtalálta, de akkorra a nézők többsége már aludt! Majd páran — engedelmessékedve a doktor akarátának — felálltak, és színpadra mentek. Lebilincselő látvány volt! Nem sokkal később már ébren bámultak. Paszternak a színpadon őket megérintette, erre még mélyebb álomba merültek, és teljesítették minden parancsát. Virágot szagoltak, pecánzi

Hipnotikus álomban.

(Fotó: Szakonyi Attila)

Kanizsai örökzöldek

Zsinagóga

A Bazárudvar az elmúlt évek alatt hangulatos helyé változott. A figyelmes szemlélő azonban az egyik vasrácsos tül felfedezheti a hajdan volt zsinagóga romos épületét. Szokatlanul nagy méretű imaház ez, 1807 és 1820 között építették. Nagykanizsa város tanácsa pár évvel ezelőtt megvásárolta, s többször felvetődött mindenféle golyóléseken, hogy fel kellene újítani, a közművelődés szolgálatába kellene állítani. De sorakoztak a rideg tények. Nincs pénz! Pár évvel ezelőtt elég lett volna felújításra 60-80 millió, ma már a többszöröse is kevés.

— Régóta rajzolom a zsinagógát — mondja Farkas Zsuzsa grafikusművész. — Láttam, ahogy pusztul..., és ez nagyon fáj, hiszen kanizsai vagyok. Ha találkoztam, beszélgettem emberekkel, és szóba került a zsinagóga, mind amellett voltak, hogy fel kell újítani. Ezért is hoztunk létre alapítványt.

— Eddig rendben is van — vetem közbe —, de rengeteg pénz kellene.

— Én optimista vagyok! — lelkesedik a művésznő. — Az a tervünk, hogy levélben megkeressük a külföldön élő kanizsaiakat, s bízunk a zsidó közösség támogatásában is. Gondoltunk arra, hogy kiállításokat, hangversenyeket rendeznénk a még romos zsinagógában, s az így befolyt

összeget is a felújításra fordíthatnánk.

Kétségtelen: Farkas Zsuzsa sok támogatóra talált. A múzeum, a Városvédő Egyesület, az Izraelita Hitközség, a városok lakója mellé állt. A tanács eközben raktárnak használta a zsinagógát, csak miután Ráday Mihály városvédő műsorában „szerepelt” az ügy, irt az illetékes levelt Ráday Mihálynak, emígyen:

...Tekintettel a tanácsis tervezés középtávú időszakokhoz igazodó eddigi rendszerére, minden fázisban csak odáig sikerült előkészületeket tenni, hogy a következő tervelőkészítéskor műszaki dokumentációval is megalapozott igényt tudjunk előterjeszteni. ... Abban biztosak vagyunk, hogy a ma megnyíló lehetőségek és a jövő szélesebb körű kezdeményezései kimozdítják erről a holtpontról a volt zsinagóga ügyét...

Értjük is, hogyne! Hiszen jó ez a rendszerváltás! Most majd mindenre lesz pénz is, és ez?! Azt azért nem tudjuk (és tudhatjuk-e?), hogy az elmúlt években ki kötötte meg a hivatal kezét, hogy kezdeményezzen, hogy összefogja a lakosságot a nemes cél érdekében?

Farkas Zsuzsa most járja a várost és teszi, amit jóval korábban másoknak kellett volna megtenni. Ő ugyanis kanizsai!

M. Gy.

mentek, rákot szedtek, bicikliztek, dideregtek a negyven fokos hidegben, melegük volt a kánikulában (néhányan pulóverüket is levették), randevúra készültek...

A doktor kiválasztott egy fiút, rátette a kezét, ő pedig fadarabként állt a színpadon. Ketten két szék támlájára fektették. A hipnózisban a fiú puha ágyának hitte alkalmi fekhelyét. Kényelmesebb, mint az otthoni ágyam — válaszolta Paszternak kérdésére.

A végére maradt a poszthipnotikus kísérlet. A színpadon álomban lévőkhöz egy férfi azt a feladatot kapta, hogy a doktor parancsára nyissa ki a szemét, üljön le a nézőtérre és 15 másodperc múlva jobbra fordítva a fejét, egy tigrisre bámuljon.

A hatás döbbenetesen. A férfi leült a helyére, aztán felugrott, menekülni kezdett, mert meglátta tigrist. Később a férfi meg a tigris összeverárokkoztak, mert hogy (mint megtudtuk) szelid állat volt...

Az előadás végén a közönség tödült kifelé. Hipnózis nélkülük is kábult volt a látottaktól.

Vladimir Paszternakkal az öltözőjében beszélgettem.

— Nagyon elfáradt?

— Ma nagyon. Reggel hat órakor indultunk, 470 kilométert utaztunk Sárospatakról.

— Mikor vette észre először ezt a képességét?

— Nyolc éves koromban. Moziba akartam menni, pénzem nem volt, bánatosan a jegyszédő szemébe néztem, aki kis idő múlva megszólalt. Menj, fiam, nézd meg a filmet! Később a barátaimmal akkora méretű papírokat vágunk, mint a mozijegy. A jegyszédő szemébe néztem, ő pedig ugyanúgy eltépett, mint a többi jegyet. Ekkor kezdett valami derengeni. A szüleim orvosok, pontosabban pszichiáterek. Elég nagy könyvtárunk volt, minden ezzel kapcsolatos irodalmat elolvastam hát.

— Engem megdöbbenett a poszthipnózis. Az jutott eszembe,

hogya ezt szörnyű dolgokra is fel lehet használni. Mierről a véleménye?

— Tudja, én azt tartom, hogy bármit fel lehet használni rossz dolgokra. Ahhoz, hogy büntényt kövessen el valaki, nem kell hipnotizálni. Ha filozófiailag elmeznünk ezt a kérdést, akkor tudnia kell, hogy a hipnózis a Távol-Keltről ered. Ott pedig nagyon pontosan leirták, hogy aki ezt az erőt rosszra fordítja, az elveszti.

— Az előadások közben megnyire azonosul a médiúmmal? Ha gyógyít — mint ahogy ezt itt láttuk is — érzé-e Ön is a fájdalmat?

— Nagyon nehéz volna szavakkal elmagyarázni. Érzem azt a fájdalmat... az ujjaim végén érzem, adott esetben a kezemben is. Aztán én eldobhatom, lezárhatom.

— Úgy hírlík, Sárospatakon létrehozna egy természetgyógyászati központot, melynek munkájába Ön is bekapcsolódna.

— Én csak akkor egyezem bele, ha ez a magyar orvosokkal karöltve történik. Nem akarok az itteni orvostársadalommal szembeállítani. Ez az én etikai felfogásom.

— Milyen betegségeket tud hipnózissal gyógyítani?

— Nagyon nehéz volna most mindent felsorolni. De az idegi eredetű betegségeket, a dadogás eredményesen lehet a módszerrel megszüntetni, s különböző bőrbetegségeket, például az ekcémát, fekélyeket is ki lehet kezelni, a vérnyomást, a cukorbetegségeket. Lehetne még tovább sorolni, sok van.

— Úgy tudom, hogy egy időben Breznsznev környezetében élt.

— Ezt nem kommentálom. Breznsznev már halott... Nem érdekes ez a téma...!

— Mivel foglalkozott Breznsznev környezetében?

— ... Nem akarok erről beszélni...

Hirtelen becsukódik, s én értem is. Az erő egyik lába a gonosz birodalman nyugszik.

—marton—

Kulisszatitkok

A cári család végnapjai (3-4.)

Nyomozás a holttestek után

— Jekatyerinburg új gazdái vizsgálóbizottságot szerveztek a Romanovok sorsának kiderítésére. A bizottságot Nyikolaj Szokolov irányította. Rögön meg is találták a házat, ahol a cári család raboskodott. Szokolovnak feltűnt, hogy az alagsor helyiségei közül egyet egészen frissen takarították. Az alapsobát vizsgálat során elhalványult vérfoltokat, lövedéknymokat talált. És végül a falon egy ceruzával írt Heine-sorra bukkant: „A zsarnokot ma este megölték az alattvalói.” Ez az „irodalmi” feljegyzés az egyik lett örül származott.

Néhány szénégető elmondta, hogy az egyik elhagyott bánya mellett máglyanymok látszanak, és el is vezette Szokolovot erre a helyre. Itt, a hamuban találtak egy brilliánt, és végül a falon egy ceruzával írt Heine-sorra bukkant: „A zsarnokot ma este megölték az alattvalói.” Ez az „irodalmi” feljegyzés az egyik lett örül származott.

— **Eltűntek?**
— Mivel nem találták a holttesteket, a vizsgálóbizottság tagjai arra a következtetésre jutottak, hogy az áldozatokat levették a helyszínről, benzinrel lelocsolták és elégették. A fehér hatóságok ezt a változatot terjesztették. S ez a szovjeteknek is megfelelt, nem is igyekeztek cáfolni. Hiszen, ha a Romanovoknak még a holtteste sem maradt meg, ugyan, ki akarta volna keresni őket?! Lehet ennél praktikusabb válasz? A városok azonban ismerték a cári család sírhelyét, hiszen ennek pontos koordinátáit Jurovskij elküldte Moszkvába. Visonynális pontként egy közeli vasútvonalat jelölt meg.

— **Őn szerint tehát a Romanovok végül is eltemették?**

— Pontosan. Jurovskij kiszáradt a holttesteket a bányából, egy mély tömegsírba temette és kénsával leöntette. A sír fölött szemet gétek, hogy minden nyomot eltűnessenek. Legjobb tudomásom szerint Jurovskij örökké titkolta halottváros szerepét. Egyetlen kivétellel: húsz évvel később, amikor a Kreml-kórházban haldoklott, ezt írta gyerekeinek: „Ti nem tudjátok, hogy apátok milyen sokat tett a forradalomért.”

Jelcin felrobbantja az emlékházat

— **A szovjet állam később sem foglalkozott a Romanovokkal?**

— **Miért foglalkozott volna?** Hiszen mindíg is volt az érdeke, hogy

elfelejtsék őket. Van, aki azt állítja, hogy Brzsznyev 1979-ben engedélyt adott egy bizonyos Rjabovnak — egy rendőrből lett filmrendezőnek —, hogy kutasson a Romanovok maradványai után. Ez a lódtás néhány moszkvai újságban is napvilágot látott. A valóság azonban más, és hogy bizonyítsam is, elmondok egy történetet, amit Nyugaton figyelmen kívül hagynak. 1978-ban volt a cári család lemeszárlásának 60. évfordulója. Zavarba ejtő évforduló volt, főleg Jekatyerinburgban, amelyet most Szverdlovszknak neveznek. Mit lehetne tenni, hogy az utolsó cárra való csendes, csupán gondolati megemlékezést megakadályozzák? A nagy ötlet Boris Jelcinnek, a peresztrojka elharcosának, Gorbacsov riválisának jutott eszébe. Nos, Jelcin, aki a tartomány pártbizottságának első titkára volt, 1978-ban úgy döntött, hogy fell kell robbantani az Ipatjev-házat, ahol a Romanovokat meggyilkolták.

— **Az őn által ismertett történetben milyen szerepet kap a cárné naplója?**

— Ezt a rendkívüli dokumentumot, melyet — úgy is mondhatnánk — a 188. oldalon egy lóvés szakított felbe, a cárné szobájában találták meg és a cári család birtokában lévő többi tárggyal együtt Moszkvába küldték. Jóllehet magán- és családi jellegű feljegyzéseket tartalmaz, mégis „veszélyesnek” tartották a naplót, és úgy határoztak, hogy a minisztérium mellett működő Állami Archivum egyik fiókjának mélyére süllyeszti. Senkinek sem engedélyezték, hogy beletekintsen, sőt egyenesen tagadták a létezését. Miért? Azért, mert kiderült, hogy a cárné más volt, mint amilyennek beállították; Alekszandra rendkívül érzékeny, szerelmes feleség és gondos anyja. Az „önarckép” tehát visszaadja egy olyan személy emberi és történelmi igazságát, akit a rezsim „a gyűlölt német” képeben tüntetett fel, az intrikus szerepében ábrázolt, mint aki károsan befolyásolta az akaratgyenge II. Miklóst, mint aki kalandvágyó volt és tulajdonképpen Oroszország minden bajáért felelős. Ilyen hazug állítást!

Alf—Alekszandra titkos naplója

A cárné Hessen-Darmstadt-i Aliz volt, IV. Lajos nagyherceg lánya; 1872-ben született, kétévvel azután, hogy a nagyhercegség beolvadt a német birodalomba. Hatéves volt, amikor meghalt az anyja, majd nagynyija nevelte, aki nem volt más, mint Anglia népszerű királynője, Viktória. Huszonkét esztendőskorában feleségül ment II. Romanov

Miklós cárhoz, akinek családja 1613-tól uralkodott Oroszországban. A házassággal felvette a görögkeleti vallást és Aliz nevét Alexandrára változtatta. Legnagyobb bánatára gyenge egészségu fiúutódot hozott világra, a cárevis, Alekszej ugyanis — aki utolsó gyermekként született — öröklött vérkezénységgel kezdte az életet. Elég volt egy karcolás ahhoz, hogy bő vérzést okozzon. — A hemofília — mondja Radzinszkij — öröklődő betegség. A nők egészségesek maradnak, mint Viktória királynő is, sőt maga a cárné és leányai, a férfi utódok betegednek meg. Tehát a trónörökös sem kerülhetett el ezt a betegséget. Abban a reményben, hogy a fia helyzetén javít, a cárné az udvarhoz vette Raszputyint. Azt a szibériai szerzetest, aki szent és csodatévő hírében állt. Valójában kiszámíthatatlan, egzaltált, ám karizmatikus egyéniség volt, akire a cár mindenkinél jobban hallgatott, amíg meg nem gyilkolták.

— **A naplóról beszélgettünk. Mi mást talált még?**

— Számos egészen érdekes dolgot. Először is mintha kitalálták volna a nyelvezetét az angol és az orosz színes keverékéből. Voltaképpen titkosírásról van szó; a mondatokat nem amiatt kell elolvasni, hogy mit közölnek, hanem, hogy mit titkolnak el. Nem kis erőfeszítésébe került a cárnének, hogy látszólag ártatlan, semmitmondó szöveget szerkesszen, amely a titkos üzenetet tartalmazza. Az utókorhoz szólnak, a Romanov-család történetét mondják el. Alexandra nem tudhatta, hogy Szalim idején ugyanez a sors vár a családok millióira is.

— A napló révén megérthetjük, hogy miképpen válhatott egy hercegnéből, aki születése szerint német, kultúráját tekintve angol, bizánci uralkodó neje. Bizáncot mondok, mert a helyzet, amelyben belecsöppent, a legsötétebb idők Bizáncéhoz hasonlít: az udvartitkák jellemezik, a cár gyenge és a bojárok rabja, s az erőlködő fölött Raszputyin örkődik. Ebben a légkörben, ilyen környezetben a cárné volt az egyetlen egyéniség. Anya, feleség, államirányító. Nem volt „demokrata” a szó mai értelmében, de nélküle mi, oroszok még nyomorultabbá váltunk volna. Akar nevetni? II. Miklós apja a „mirotvorec”, a „béketeremtő” néven vonult be a történelembe, pedig kegyetlen egyszemélyes diktátor volt. Az utolsó cár, ez a békés és gyenge ember viszont különös módon a „véres kezű” jelzőt kapta. A Romanovokat üldözte a sors. A dinasztia alapítóját, Mihailt az Ipatjev-kolostorban koronázták meg, az utolsó az Ipatjev-házban ölték meg. A napló a végzet utolsó dokumentuma.

Lapozzunk végig a meszárlást megelőző napokon.

A napló rejtélye

Július 4. A meleg fullasztó, kilencor 21 és fél fok. Ebéd idején megérkezett a szovjet komisszár különféle emberek társaságában. Azt mondta, hogy Avgyejevet, a házat őrző katonák parancsnokát leváltották (Jurovskij helyettesíti). Azt kívánták, hogy mutassuk meg az összes ékszerünket. Miután leltárt készítették, elvitték mind. Csak két karkötőt hagytak itt, amit nem tudtam levenni.

Július 5. A parancsnok egy lepcsőtől dobozban visszahozta az ékszereket, s az asztalon hagyta. Azt mondan, mindennap visszajön, hogy ellenőrizze, nem próbáltuk-e kinyitni a dobozt.

Július 11. Egy kovács jött, rácsot rakott az egyetlen ablakra, amit ki tudunk nyitni. Talán attól félnék, hogy megszökünk, vagy kapcsolatba lépünk az őrel. Az erős fejfájás továbbra is kínoz. A napot az ágyban töltöttem.

Július 13. Gyönyörű reggel. Mint tegnap, most is az ágyban töltöttem a napot, mert ha megmozdulok, fáj a hátam. A többiek máris kétszer kint voltak. Anasztaszija velem maradt délután. 6.30-kor a Baby (a cárevis) először furdott, amióta megérkezettünk. Egyedül ment a vízbe és egyedül jött ki, de csak az egyik lábán állt.

— **Mondja Radzinszkij, hogyan jutott a cárné naplójához?**

— Hosszú a története. Ahhoz, hogy a szovjet archívumokba bejuthassak, leváltási diplomát szereztem. Ez a szakismeret kellett ahhoz is, hogy legyőzzem tiszteletű főleltemet, melytől titkos archívumok óriási gépezete kelt. Ahhoz, hogy megtaláljam a cárné naplóját, először is meg kellett győződnöm önmagamról, hogy létezik. Aztán el kezdtem keresni. Vallomások és jelzések alapján jutottam erre a következtetésre. Aztán, amikor a kezembem tartottam egy kockás füzetkét illa vászonborítással, felugrottam. Soha senki nem lapozta át, az oldalai össze voltak ragadva, szét kellett választani a lapokat. Az ajánlás a következő: „Az én kedves, édesanymanak, a legjobb kívánságokkal az új esztendőre. Isten áldjon és örökké védjen benneteket. Szeretett lányától Tyatjánától. 1918.” Nos, a cárné naplója a kezembem volt végre. A feljegyzések 1918. július 16-án, a meszárlás napján szakadtak meg. Utána üres, fehér oldalak következtek, mintha a gyilkosság visszhangját érték volna vissza. A sírást, a félelemem teli ordítást, melyek hozzánk is elhallatszanak.

(Vége)

A történelem sodrában

Légi terrortámadás Nagykanizsán

A II. világháború viharos éveiben az akkor még legnagyobb lélekszámú zalai város, Nagykanizsa, épületeit 1944. október derekáig elkerülte a pusztítás. Az 1943-tól szinte mindennapos légiriadók azonban nem hagyták nyugodni a város lakosságát. A szikrázó napsütésben mindig látható, csillogó Liberátor és egyéb kötelékek, vadászrajok ezideig néhány ezer méter magasságban békésen húztak el a város felett vagy mellett. A cél Budapest, Székesfehérvár, Szombathely és számos más magyar, osztrák város, település, hadászati célpont volt.

— Emlékszem, 1944. október 14-én több légiriadó is volt a városban — mondja Pichler József rézműves kisiparos. — Kora délután az Eötvös tér 2. sz. alatti udvari emeletes ház teraszáról Herczeg János borbélysegéddel és Kindlovics József szűcsmesterrel figyeltük, hogy a Nagyréce térsége fölött elhúzó, a bombaterhek-től megszabadult, visszatérő repülőgépek közül egy gép kivált a kötelékből és városunk irányába tartott. Mivel gyanúsán közelített, az udvar közepén lévő fődjunkerbe akartunk bújni. Ez azonban nem sikerült, mert a szírenhátzás után odajejtő-zött lakosok az ajtó-magukra húzva — becsukták. Közben a gép által kioldott bombák a levegőt hasítva sipolni kezdtek, mire mi a földre hasalunk. Pillanatok múlva több hatalmas robbanást, légnyomást, majd porfelhőt, jajgatást tapasztaltunk. A felocsúadás után — porosan, piszkosan — percek múlva tudtuk csak meg, hogy a tér 2., 5., 6., 7. és 8. sz. lakóházait, udvarait, kertjeit öt darab 250 kilós rombolóbomba érte. A pusztítástól és a légnyomástól tízen haltak meg és sok volt a sebe-

sültek száma is — emlékezett a tragikus eseményt 10 éves korában átélő, idős ember.

A támadás után többek között így írt, a városban készült Zalai Közlöny 84. évfolyamának október 17-én megjelent 236. száma:

„...Ezrek részvételével kísérték pihenőhelyükre a légi gengszterek bombázásának áldozatait... Vajay József katolikus esperessel az élen tartott főnséges egyházi gyászszertartás során hangzott fel a lélekbeimarkoló circudederum... A város hősi halottait — köztükk gyermekeket is — vitéz dr. Simonfay Lajos polgármester búcsúztatta el... Dübörögve hullottak a frissen ásott sírok göröngyei a koporsókra...”

A helyi lap ugyancsak október 17-i számának egy másik híradásában már a következőket olvashatták a kanizsaiak:

„Szemünkben még ott égnek a könnyek, amit a bombatámadás áldozatairól ejtettünk, amikor ma ismét újabb légitámadásról kell beszámolnunk. Háromnegyed tízenegy körül felharsant a légiriadó. Számos angolász terrorbombázó repült a magyar légtérbe és Nagykanizsán több bombát dobhat le. Így a Rózsa, Attila, Teleki (ma Néphadsereg u., a szerk.) utcákat, a Bagolai sort, a temetőt, a Maort-lakótelepet, a Csengeri út (ma Béke út, a szerk.) déli tájékát és a vasútállomás környékét érte a támadás... A légiriadót délután 3 óra tájban fűjték le...”

A viharos déli szélben, déltájt bekövetkezett légitámadás 12 halálát okozott követelt, s sok volt a sebesültek száma is. Érdekes, hogy a légi-kalozok céljának a vasútvonal és a vasútállomás tűnt, a sínekre és a pályaudvarra azonban egyet-

len bomba sem hullott! „Csak” bombatölcsérek, szétrombolt sírok, összeomlott és romos házak, hajléktalanná vált családok, édesanyák és családtagok könnyei jelezték a 13 bombázógép borzalmat tettét.

A légiakció utáni éjszakán hatalmas eső zúdult a városra és a megrongált házak mennyezetéről ömlött a víz a lakrészek bútorzataira, a padozatokra. A támadás utáni napon a városban megindult az adakozás a károsultak gyorssegélyezésére.

Az áldozatokat október 20-án őrési részvét és a honvédezenekar gyászindulójával kísérté utolsó útjára Nagykanizsa lakossága. A koporsókat honvédek vitték vállukon a sírhelyekig, ahol dr. Boda Károly, a város országgyűlési képviselője mondott búcsúbeszédet.

A II. világháború hátralévő időszakában a nyugati hatalmak bombázói az olaszországi repülőterekről indulva gyakran Nagykanizsa légtérre felelt hűztak el, — állandó szorongásban tartva a város lakosságát. Amikor a szovjet és bolgár csapatok megközelítették a várost, felderítő gépeik éjszakai berepülései és a Rata vadászgépek rajtatűtésszerű akciói során azonban csak légiaknák, gépágyú- és géppuska sorozatok zavarták a légtérből a polgárok nyugalmát.

Az 1944. október 17-i bombázás gyászos emléke ma is e sorok írója előtt lebeg. A légitámadás után néhány nappal — mint a Piarista Gimnázium 13 éves 4. osztályos tanulója — versbe foglalta élményeit, de a rettenetet visszaadni nem lehet.

Tihanyi István

Pf.: 74.

A kopogtató céduláról

„Kopogtató cédula két méretben” címmel megjelent cikkre a következőket válaszoljuk.

Az önkormányzati képviselők választásához rendszeresített ajánlási szelvény nyomdai úton, központilag került előállításra. A város kb. 1.000 ajánlási szelvényvel kevesebbet kapott, melyet a megyei választási munkacsoport javaslatára helyben, sokszorosítással pótolunk. Az ilyen módon készült ajánlási szelvény mérete valóban eltérő, de tartalmában megegyezik a nyomdai úton előállított szelvényben foglaltakkal, a hátoldali tájékoztatót pedig külön lapon, de egyidejűleg juttattuk el a választópolgárokhöz.

Jelöltet ajánlani 3 féle módon lehetett; a kopogtató cédulához csatolt ajánlási szelvényvel, sima levélben és személyesen. A törvény szerint a választópolgárok csak az állandó lakóhelyük szerinti választókerületben ajánlhattak, személyi adataik feltüntetésével, melyek a választási munkacsoport részéről tételesen ellenőrzésre kerültek. Minden állampolgár egy ajánlással élhetett, s ennek ellenőrzése és nyilvántartásba vétele folyamatosan történt, így nem lehetett alkalma senkinek a cikkben sugallt törvénysértésre.

Nagykanizsa, 1990. szeptember 18.

Zsoldos Ferenc

Pf.: 74.

Kocsmákról, piacról

Tisztelt Városi Tanács!

Mivel a Kanizsa hetilapnak rendszeres olvasója vagyok, azért fordulok levelemmel hozzá: továbbitás véleményemet. Teljesen fel vagyok háborodva többed magamall egyútt. Állandóan azt hangoztatják, hogy jobb és erkölcsösebb világot akarnak a fiataloknak, ezért engedélyeznek minden utcasarok három kocsmát. Lehet, hogy az államnak ez haszon, de így még nagyobb nyomorba döntik a családokat. Ami teljesen felháborít, és minden reggel tanít vagyunk, ami az Arany János utca sarkán a Hangulat presszóban és előtte történik. Már reggel 7 órakor sörösüvegekből részeg emberek isznak a kocsmá előtt, a cigarettát, szemetet szétszórják, nem beszélve arról, hogy a falnál végzik el a dolgukat. Ezt kell látni nagyon sok embernek, akik munkába mennek, és nem beszélve róla, hogy a közlben iskola is van, és sok kisdíák jár arra. Mondván, hadd tanuljon illet is a gyermek. Szerintem talán az iskolából is kocsmákat kellene nyitni, mert az gazdaságos. Nem értjük miért kell azt megengedni, hogy egy kocsmá már 6 órakor nyitva legyen. Talán azért, hogy a dolgozók némelyike már a munkahelyére is kissé mámorosan menjen. Kíváncsiak leszünk, hogy a leendő önkormányzati képviselők is ezt majd elnézik-e, és tűrik hogy a családok tönkremenjenek. A lengyel foglalkozók némelyike sok gondot okozott (állítólág), abban, hogy megszűnjék nagyon hamar intézkedtek. Kíváncsiak leszünk, hogy e témával kapcsolatban is gyors és hathatós intézkedést hajtanak-e végre.

Tisztelettel: név és cím a szerkesztőségben

Csak mert magyar

Kanizsai jó ismerősöm üzleti ügyben Szlovákiába utazott. Hazafelé jövet, több külföldi autó közül csak őt állította meg a szlovák rendőr. Tört magyarsággal közölte, hogy megbünteti. A miétre, mivel ismerősöm semmilyen szabálysértést nem követett el, a rendőr válasza az volt: azért, mert magyar vagy!

Ismerősöm már ithon tudta meg, hogy előző este a Magyar Televízió Panoráma műsorában ismét hangsúlyozottan foglalkoztak a szlovákiai magyarsággal, értette hát, a büntetést rögtön. Mert az ilyen műsorokba mindig szorul némi nacionalizmus, s aztán van mit félreérteni, van miért bosszút állni.

Ezért hát tisztelt kormányzó pártok! — mondom helyette is. — Jól érzik magukat, ha azt tapasztalják, hogy a magyar állampolgárokat egyre jobban utálják a környező országokban? Hiszen az utálat után jön a gyűlölet, aztán a tragédia! És én nem hiszem, hogy erre szüksége van ennek a nagyon kicsire zsu-gorodott népnek.

— Vízvári —

Repül a szemét

A keleti városrészben a sokemeletes házakban szaporodik a „repülő” hulladék. Nem a kukába, ki az ablakokon. Ragyogó látvány, kitűnő mulatság. Főleg ha a járókelő fején landol a kitudomány.

A pázsit pedig elképesztő. Senkinek nem szúrja a szemét, teljes az egyetértés.

Van is egy ötletem. Mondják le a kukákat, mert a szemétszállítási költségeket így megspórolhatják. Teljesen feleslegesen fizetik. Vigyázat azonban, a példa ragadós lehet. Vagy tán megyünk vissza a középkorba? A 30-as évekre már szinte visszahátráltunk. Érdemes tovább is?

— Bné —

Béke úti tankcsapda

Az oly sokat emlegetett Béke úti vasúti átjáró ismét a régi pompájában virul. Ismét járhatatlan. Ez az eredménye a toldás-foldásnak, amelyet ebben az évben jónéhány alkalommal elvégeztek már, kevés eredménnyel. Talán egyszer kellene, de jól megcsinálni az átjárót, hiszen az olcsóság megbosszulja magát. Mert igaz a mondás: „a jó munkához idő kell, a rosszhoz kétszer annyi”.

V. J.

Igazolványosdi

Ha az ember nem ott tanul vagy dolgozik, ahol az állandó lakóhelye van, akkor bizony sűrűn előfordul, hogy utaznia kell.

A rendszeres utazáshoz, busszal, a bérlet a leghasznosabb. Elméletben ez jó. Ha az ellenőr vagy a jegykezelő — a diákoktól például — kéri a bérletet, meg kell mutatni, sőt kézben kell tartani. Ez természetes. Csakhogy mi van akkor, ha nem hiszik el, hogy az illető valóban az, aki: diák. Ilyenkor elő a diákigazolványt. Először. Aztán, ha ez sem elég bizonyítéknak, jöhet a személyigazolvány. Közben áll a sor, potyognak az iratok. Az igazolványba pedig bele van nyomtatva, hogy „tulajdonosa köteles... hatósági személyek felhívására adatainak igazolása céljából átadni”. Ha nem adja oda, nem szállhat fel. Következésképpen a Volán és a MÁV is hatóság!

Ugye, motozás azért nem lesz?

L. B.

Kanapé

A rádióban a riporterek éppen külföldi üzletembereket vallatnak. Hosszasan sorolják, mit látnak másnak a magyar közéletben, a gazdaság különböző szinterein, mint otthon. A kanapé... — mondja egyszerre egy japán. A kanapé? — kapom fel a fejem, de máris visszakérdez a riportert. A japán furcsállja, hogy bárhova megy, kisigazgató, nagyigazgató szobájába, tárgyalóasztalt ritkán, kanapé mellett lát.

Igaz is méllázok, miért van kanapé minden vezér szobájában? Ez a támlás bútor legtöbbször kényelmetlen, aki beleül, alig tud kikászálódni a párnák közül. Ha írni akar, az Ferdén teheti. Miért hát kanapé-láz?

— Az ötvenes, hatvanas években azzal gyanúsították az önálló irodával rendelkezőket, hogy bizonyos intim jelenetekhez van szükség erre a bútordarabra. Az indokok sorából ma már ezt kihúzzhatjuk ugye? A választás előtt (vagy után!) álló főnök hogyan merészkedne ilyen játékot űzni az irodájában? Arra kell hát gondolnom, hogy valamit hanyagul intéztek valahol. Ou! Az irodában. Mert a kanapé szóknak van egy németes eredetű jelentése is. (Hadd ne mondjam, mi!) S az bizony...!

Megfoghatatlan, miért ragaszkodnak ehhez a bútordarabhoz! Kerestem nyugati irodabútor katalógusban hozzá hasonlót, de nincs ilyen ajánlat! Csak sok-sok mozgatható polc, asztal, auditív eszközök tárolója, miegyéb. Mind a munka tartozéka. Mert a kanapé valami más. Ki gondolná, hogy ezek a fránya külföldiek mit észre nem vesznek.

— Bné —

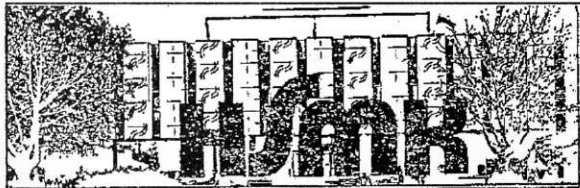

Elkezdődött. A kissé vedlett gyárfalak tövében már szemlélődik az első (tán privatizációs) gölya. A vaskerítés azonban áll (s a fejekben is van vasfüggöny elég), ezért csak tétován szemlélődik. De miről hallgat a gyár?

(Fotó: Szakonyi Attila)

Műsorajánlat

Hevesi Sándor Művelődési Központ

Szeptember 29.: Családi kirándulás Budafára. Jelentkezés és bővebb felvilágosítás a 11-221-telefonon.

Színházi bérlethirdetés:

Október 3-ig: régi bérletek megújítása.

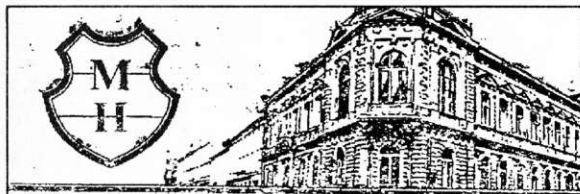
Október 4–10.: Új bérletek vásárlása.

Ifjúsági Ház:

Kiállítások:

Szeptember 30-ig: Fafaragó művészek kiállítása. „Csapda”. A dohányzás káros hatásai kiállítása.

Helyőrségi Klub

Szeptember 28.: 9-12 óráig a színházteremben. Történelmi játszótér és filmvetítés általános iskolás alsótagozatosoknak a Pákozdi Győzelem emlékére. Vezeti: Búki Pálné tanárnő.

Szeptember 28-án 18 órától: a színházteremben Fegyveres Erők Nap-i bál (a nyugállományú klub zártkörű rendezvénye).

Szeptember 29-én, 18 órától 24 óráig: Fen — kisvidádó! Műsor: Ihos József humorista önálló estje (a belépő egy 50 forintos tombolajegy).

Apolló Filmcentrum

Apolló mozi:

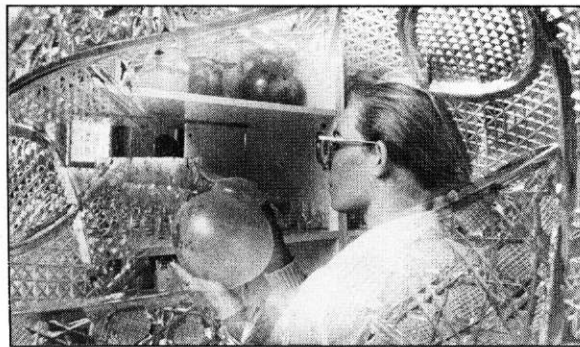
Előadások kezdete: 16, 18, 20 óra.

Szeptember 28—30.: Legénybúcsú (amerikai). 28-án 10 órakor is!

Szeptember 29—30-án, 14 órakor: Marslakó a mostohám (amerikai).

Október 1—3.: Vadászat a Vörös Októberre (amerikai). 3-án 10 órakor is!

Október 4.: A kalapácsfejű (olasz).

Az elmúlt héttől Nagykanizsán is megvásárolhatók a Parásdsvári Üveggyár márkás termékei a Sneff téri üzletsor pavilonjában. A választék bőséges, az árak méltányosak.

(Fotó: Szakonyi Attila)

Kanizsa múltjából

DOBÓ LÁSZLÓ

SZÍNHÁZI ÉLET NAGYKANIZSÁN (1784-1950)

Megjelent végre Dobó László úttörő monográfiája Nagykanizsa színházi életéről. A szerző hiteles és színes leírását adja kétszáz év történetének, s helytörténeti ismereteinket számos, eddig feldolgozatlan adattal gazdagítja.

Olvasmányos vonzó munka ez, valódi kultúrhistoria.

Megvásárolható Az Almanach Kft. és a Művelt Nép könyvesboltjában.

Új tanpályát avattak az Autóklubnál

Szeptember 21-én rövid ünnepségre került sor a városi köztisztviselői keleti kerítésfala mellett: felavatták a Magyar Autóklub Nagykanizsai Szervezete által létesített új tanpályát, amelyet a Liget utcai klub-telep közelében, attól csupán mintegy 100 méterre alakítottak ki.

A rutinpálya bejáratánál jelképesen kifeszített nemzeti színű szalagot Balogh Tibor, a Magyar Autóklub főtitkára és Polai József, a helyi klub elnöke vágta át. Később abbéli reményüknek adtak hangot, hogy a közeljövőben sor kerülhet egy új műszaki állomás létesítésére is.

Az avatás után Arszyń Györgytől, a helyi szervezet titkárától kértünk tájékoztatást.

— Ez év elején a helyi Libella Kft. tervei alapján, a Városi Tanács által térítés nélkül rendelkezésre bocsájtott

területen a Közüti Igazgatóság helyi üzemelméköse készítette el kiünő minőségben a 75 méter hosszú, 7 méter széles, mészke alapozású aszfaltburkolatot. A kivitelezés összes költsége megközelíti a 400 ezer forintot. A szükséges kellékek elkészítését, a festéseket a klub dolgozói és tagjai társadalmi munkában végezték. A rutinpálya egyébként alkalmas a későbbi bővítésre is. A klub-telepuvarán lévő régi tanpályát megszüntették. A helyére tervezik az új műszaki állomást, amelynek felépítése a jelenlegi állomás- és műhelyépületek rendkívül rossz állaga miatt válik szükségessé — mondta Arszyń György.

A klubnál egyébként folyamatosan szervezik és bonyolítják a gépjárművezetői tanfolyamokat.

(tth - i)

Kézilabda

Visszapillantó

A jobban hajrázó csapatoké lettek a bajnoki pontok

**Olabányász—
Borsodi Bányász**
19:23 (12:13)

NB I-es női mérkőzés. A *kanizsaiak legjobb dobói*: Mátyás 8, Horváthné 5, Pető 3.

A kanizsai újonck a bajnokság 3. fordulójában hazai pályán szerepeltek, akik az elmúlt bajnokság 12. helyzettjét fogadták. Az olajosoknak nem voltak véres reményei, akik a kapus Skrach után az előző fordulóban megsérült Sítit is „elvesztették”.

A vendéglátók, az ugyancsak szerény képességű vendégek ellen hosszú időn át jól tartották magukat. Hol az egyik, hol a másik csapat vezetett, miközben mind a két oldalon gyakran hibáztak a játékosok, vagyis megszűnt elmaradtak az NB I-es szinthez. A fordulat tulajdonképpen akkor következett be, amikor a II. félidő 10. percében, 17:17-es

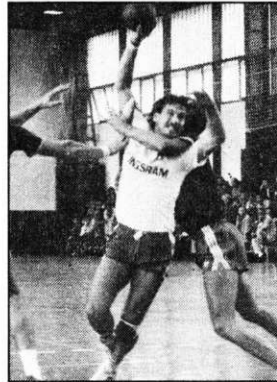
állás után a kanizsai lányok nem tudtak mit kezdeni a labdával. A teljesítményükre jellemző, hogy a befejező 20 (!) percben mindössze kétszer találtak be a vendégek kapujába.

A találkozót után megkérdezték így összegezték.

Cséplő László, az olajosok egykori edzője: — Sajnálom a lányokat, akik küzdöttek, de sajnos sok hibát követtek el. Különösen a védekezésük dőcögött és számos ziccercet ügyletkedtek el. Szerintem sokkal többet tudnak, mint amit most mutattak. Ha összeszedték volna magukat, akkor ezt a borsodi csapatot verni kellett volna.

Marczinka Csaba, egykori olajos-játékos, szakvezető: — Csalódtam a mérkőzésben, a mutatott játékból. Úgy itélem meg, hogy nekünk nyerni kellett volna, de a döntő pillanatban hibáztak a lányok.

Deregi László, a csapat edzője: — Helyzetünk ismert a kedves olvasó előtt. Szüksős kerettel dolgozunk, s ez minőségileg is kedvezőtlenül érint bennünket. Nagyon hiányzik a junior és ifiválogatott Sítit, akit múlt héten műtöttek bokaszalag-szakadással. Ezen a mostani találkozón a betörésekkel igyekeztünk a borsodiakat meglepni, amit a lányok többségében jól oldottak meg. Sajnálattal kell megállapítanom, hogy kulcsjátékosaink a legkielégettebb pillanatokban hibáztak, különösen Mátyás teljesítményével vagyok elégedetlen, aki nem azt csinálta, amit kértem tőle, amit megbeszéltünk.

Tunggram—Győri ÁÉV
22:21 (10:10)

NB I B-s férfi mérkőzés. A *lámpagyáriak legjobb dobói*: Krichenbaum 7, Tiba 7, Szentés 3, Ojtó 3.

A találkozót első 30 percében kapus-parádét láthattak a nézők. Mind a két „portás” remek dolgozott, produkált, szencziósan védtek, számos ziccercet háritottak. A mérkőzés nagy iramú, változatos volt, ám a színvonalas játék hiányzott. A rövid pihenő után Rodek okozott zavart, akit szándékos durvaságért kizárták a játékból (cserével). A csapat azonban összeszedte magát, a 40. percben 15:11-re elhúztak. Ezután viszont hibát-hibára halmoztak és a befejezés előtt 5 perccel döntetlen volt az állás. Az utolsó percben 21:20-ra vezettek a győriek, ám innét fordítottak a

kanizsaiak, akik a vége előtt néhány mp-cel lőtték győztes góljukat.

A szerencsés győzelemnek érthetően nagyon örültek a lámpagyári játékosok, akik végül is nagy közönségsikert arattak, pedig ezúttal gyengélkedtek...

Kanizsai vélemények:

Szöllősi József, a Gazdász, majd Olabányász kitudó játékosa, Czimmer egykori játékos-társa: — A fiúknak az utolsó percben nyújtott teljesítményéért gratulálok, de ezúttal inkább a küzdőjelleg dominált. Az eredmény igazságos, ezért a legjobbat Krishenbaum tette.

Musits Ferenc szakosztályelnök: — Szeretném, ha a játékosok feloldódnának, végre azt játszanák, amire képesek. Lehet, hogy a kitudó edző mellé egy pszichológust is kell szerződtetni? Örülök a mostani sikernek, a szépszámu közönségnek. No és a bravúros, eredményes és látványos befejezésnek. Azt hiszem, hogy az élre kerültünk a bajnoki tabellán.

Czimmer Tamás edző: — Hát, gyengén játszottunk. Különösen a támadójáték akadozott és a nagy ziccereket is sorra elhibáztuk. Fegyelmetlenek, pontatlanok voltak a fiúk. A vége nagy kárpótlást adott a kitudó közönségnek, s annak külön örülök, hogy a befejező mp-ben bejött a kínai-figura.

(gh)

Tömegsport!

Kispályások nagy csatája

A városi kispályás labdarúgó bajnokság háromnegyed része már lezajlott és az erőviszonyok lassan kirajolódnak. Ebben az esztendőben négy osztályban összesen 52 csapat kezdte el a játékot, ebből két együttest kellett törölni a bajnokságból.

Valamennyi osztályban nagy a küzdelem, azonban az eddig lezajlott forduló alapján már látni lehet, kik reménykedhetnek jó helyezéssel illetve kik azok, akiknek jövőre egy osztállyal lejjebb lesz csak helyük.

A legjobbnál ez évben is a három legjobban menedzselte gárda (TIPTOP, IKV, Bútorgyár) között dől el a bajnokság, míg a többieknek csak statisztai szerep jutott. A rangsört jelenleg a TIPTOP vezeti és bár 6 pont tetemes előnynek tűnik (3 pont egy győzelem), a hátralévő öt fordulóban még sok minden történhet. A TIPTOP mögött a többszörös bajnok IKV áll, harmadik pedig a Bútorgyár együttese.

(I. osztály élceportja: 1. TIPTOP 43, 2. IKV 37, 3. Bútorgyár 33, 4. ÁFÉMSZ 28, 5. DKG DEMISZ 26, 6. DKG 24 pont.)

A II. osztályt a tavaly kiesett ÉKV, most Fekete SAS vezeti, de csak jobb gólkülönbséggel. Egy másik vendéglő nevét viselő csapat, a Platán hasonló pontszámmal áll a második helyen. Őket erősen leszakadva követi a Joker Divat és a KFV. Ebben az osztályban a Fekete Sas és a Platán között dől el az első sorsa, de az már szinte biztos, hogy jövőre mindketten a legjobbak között lesznek.

(II. osztály élceportja: 1. Fekete Sas 35, 2. Platán 35, 3. Joker Divat 25, 4. KFV 25, 5. Dóza SE 23, 6. Sörgyár 22 pont.)

Nem kisebb a küzdelem a III. osztályban sem, ahol még öt csapat verseng a felkerülést jelentő első két helyre.

(III. osztály élceportja: 1. Bútorgyár DEMISZ 40, 2. Szolgáltató 38, 3. Holsten 37, 4. Tubifex 37, 5. Autójavító 32, 6. Háhn Shop 28 pont.)

A IV. osztályban legjobban a Progresso csapat áll, szoroson ott van mögötte a Golf együttese. Esélyel pályáznak még a feljutásra a REL SE és a DOMUS, valamint a VGV csapat is.

(IV. osztály élceportja: 1. Progresso 51, 2. Golf 48, 3. REL SE 45, 4. DOMUS 44, 5. VGV 42, 6. Reduktor 35 pont.)

— kázé —

Visszapillantó

MÁV NTE—Sabaria SE 61:73 (34:37)

NB I-es női kosárlabda mérkőzés. A kanizsaiak legjobb dobói: Simonné 21/3, Bogay 18/6.

Az évadnyitón mérsékelttel teljesített a kanizsai csapat. Nyomban a vendégek vették át az irányítást, biztosan vezettek a sokat hibázó vasutasok ellen. Már 12 ponttal elhúzott a vasi csapat, amikor megkezdték a felzárkózást a vasutasok, akik egyenlítették is, de fordítani nem tudták.

A II. félidőben kétszer is vezettek a mi lányaink, de nem becsülték meg a labdát, azokat „elszörták”, elajándékozták. A hibákat viszont sikeresen használták ki a vendégek, akik a befejezés előtt 4 perccel még 60:61-re álltak, de aztán könnyedén fordították a maguk javára a mérkőzést.

Bútoros vereségek a duplázásban

Az asztalitenisz NB I-ben legutóbb dupláztak a Kanizsa Bútorgyár női elvonalbeli versenyzői, akik a bajnokság 2. fordulójában a kitűnő Szatizka vendégei voltak, majd a 3. fordulóban hazai környezetben szerepeltek, leszereltek!

A BEK-ben 22, a magyar bajnokságban 18 alkalommal végzett az élen a Szatizka, amelytől a kanizsaiak 20:5 arányban kikaptak. Ez várható is volt, mivel a bútorosok tartalékosok voltak. A játékosok közül így is kiűnt Szabó Gabi, aki 3 győzelmet aratott.

Kanizsán, a 31. sz. Építőc ellen játszottak a vidék legjobbjai, de szereplésük elmaradt a várakozástól. Ugyanis a csapat(?) 16:9 arányban, súlyos vereséget szenvedett. Pedig ezúttal már jérést Gazi, ám nem volt teljesértékű, amit jelez, hogy mindössze csak 1(!) győzelmet szerzett. A kihagyás meglátszott játékán, aki nagy lemaradásban van s ez

nem biztató a közelgő ETTU Kupa mérkőzés előtt.

A játékosok közül egyedül csak Szabó dicsérelhető, aki kitűnő és helyenként látványos játékkal 100 százalékos teljesítményt nyújtott, valamennyi ellenfelét legyőzte.

A bútorosok legjobbját a csapat számára balul sikerült találkozó végén kérdeztük, aki így összegezte: — A társakat sajnálom, hiszen tényleg most nem ment nekik a játék. Bízom abban, hogy rövidesen minden felöltött kerettag összeszedi magát és újra sikereket érünk el a csapattal is. Ami engem illet, arról csak annyit, hogy nyugodt, kiegyensúlyozott vagyok, érzem a játékot és élvezem. Az edzésen sokat dolgozom s örülök annak, hogy hasznára lehetek a csapatnak — mondta Szabó Gabi.

(h)

Rajt a teke NB II-ben

Megkezdődött a bajnoki pontvadászat a teke NB II-ben, melynek Nyugati csoportjában, a 7 csapatos mezőnyben szerepel a Kanizsa Sörgyár női együttese, mint legminőségibb csapat.

— Az elmúlt bajnokságban, 1 pontot hátránnyal végeztünk a 2. helyen, tehát nem sikerült a nagy bravúr, az NB I-es szereplés kiharcolása. Tulajdonképpen a győrekkkel és a fehérváriakkal voltunk nagy harcban, de végül is a nevető harmadik, a fehérvári Köfém futott be előtünk az élvonalba — összegezte Biczó László a csapat technikai vezetője.

Az 1990/91-es bajnokságra való felkészülést a régi, már bizonyított kerettagok álltak rendelkezésre, akikhez viszont csatlakozott a visszaköltözött Torgyákné Marton Hajnalka, az egykori kitűnő serdülő versenyző.

Majorosné Horváth Zsuzsa edző-játékos vezetésével készültek fel az újabb küzdelemSOROZATRA. A terv, az előrelépés, a dobogós hely, tehát a tavalyi ezüstérem helyett most az aranyérem lenne az elfogadható teljesítmény.

— Rajtnak nem múlik a titkolt terv. Tényleg, hogy mi szeretnénk újra az NB I-ben szerepelni. Erre egyébként a csapatot képesnek is tartom, de hát a háttér, a bázis, az igazi támogatás az nagyon kellene. A mostani induló bajnokságban ugyan minden mérkőzésre nagyon oda kell figyelni, de mi a nagy riválisnak az ugyancsak jó játékerőt képviselő Győri Richards csapatát tartjuk — hangoztatta az edző-játékos.

Az új bajnokságot a csapat hazai környezetben kezdte, a bemutatkozás sikeres volt. Ugyanis az 1. fordulóban:

Sörgyár — Oroszlányi Bányász 8:1 (2369:2156)

A csapat közepes teljesítményt nyújtott az idénynyitón, ám ez is elég volt a főlényes győzelemhez. Kiemelkedő teljesítményt nyújtott Vágvölgyiné, aki kirobbanó formában versenyzett. Eredménye 446 fa, tehát alig maradt el a világbajnok Vidácsné kanizsai pályacsústól. Rajta kívül Szentés jeleskedett 402 fás teljesítménnyel, míg a további pontszerzők voltak: Tubolyné 388, Némethné 387, Majorosné 379 fa.

(b)

A MÁV NTE labdarúgója a tavaly még másodosztályú Paksi SE-t fogadták, akik 2-1-re győztek a vasutasok ellen. Képpünkön Bernáth feje szállt a vendégek kapuja felé.

(Fotó: Szakonyi Attila)

Játékvezetők kerestetnek

A városi kosárlabda szövetség alapfokú játékvezetői tanfolyamot indít, amelyre 1990. október 8-ig lehet jelentkezni a Tanács Ifjúsági és Sportosztályán (Szabadság tér 7., tel.: 11-423).

Futószalagon...

— Az asztalitenisz NB II-ben kettős forduló bonyolítottak le a csapatok, közöttük a Tungstram SE férfi gárdája is. A kanizsaiak a 2. fordulóban Ajkán nyertek 10:6 arányban (Zborai 4, Beck és Mikola 3-3 győzelmet szerzett), majd Kanizsán 13:3 arányban vesztek a Győri Elektromos II. gárdája ellen.

Ez utóbbin megbomlott a csapategység, melynek helyreállításán fáradoznak az egyesületi és szakosztályi vezetők.

Az NB III Nyugati csoportjában szereplő Üveggyár férfi csapata sikerrel vette az utóbbi akadályt, amely 12:4 arányban verte Cellőd-

mők csapatát. Csapó 4, Dömötör S. 4, Tuboly 3, Salamon 1 győzelmet szerzett.

— A kosárlabda NB II. Nyugati csoportjában megkezdte második bajnoki évét a MÁV NTE II. női csapata. A kanizsai kislányok (edző: Gábor Erzsébet) a PVSK II-től 82:55 arányban vesztek. A kanizsaiak legjobb dobói: Domján 24, Lorch 11.

— A MÁV NTE és a városi szakszövetség vasárnap leány gyermek korcsoportban (6. osztályosok) megrendezi a Kanizsa Kupát, amelyen a kanizsaiak mellett a Székesfehérvári Ikarus, Alba Regia Építők és a Z. Hamburger DSK csapata

szerepel a MÁV NTE munkacsarnokban. Kezdségi idő: 8.00.

— A teke NB III-ban az Üveggyár férfi együttese a Szentgotthárdi FALCO csapatát fogadta, amely ellen egy izgalmasban bővelkedő találkozón 4:4 (2296:2294) arányban végzett. Legjobb dobók: Németh S. 415, Tóth J. 402, Illés 380 fa.

APRÓHIRDETÉS

45 ország munkaközvetítő irodáinak címeit előzőleg érdeklődőknél felbőgzett választóborítékkal Csak komoly szándék esetében! Levelet „LYSJAŠ” jellegre a „KANIZSA” szerkesztőségbe, Ady 1-be kérek. *15933/1*

Kanizsa — városi hetilap, megjelenik minden pénteken. Szerkesztő: Pék Pál. Tervezőszerkesztő: Molnár Imre. Szerkesztőség: 8801 Nagykanizsa, Ady u. 1. II. em. Pf. 74. Telefon: 06/93/12-305. A szerkesztőbizottság tagjai: Horváth Mária, Kápolnás Zoltán, Marton Györgyi, Tihanyi István. Kiadja a Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felclás kiadó: Jakab Vilmos. Computertechnika: Zala Megyei Lap- és Könyvkiadó Vállalat Zalaegerszeg. Nyomtatás: Zalat Nyomda. ISSN: 0865-3879. Nytsz: B/PHF/266/Z/1989. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizetési díj: egy hónapra 35, negyedévre 105. fél évre 210, egy évre 420 forint. Előfizethető a postahivatalokban és a kézbesítőknél.